

An Ni Bảo Bối

ĐẢO TƯỜNG VY

Mục lục

ĐẢO TƯỜNG VY

An Ni Bảo Bối
www.dtv-ebook.com

Chương 0

Phần 1 - Cứ đi, cứ đi

Tạm biệt thời gian.

Cô nói, khi một người sắp chết, anh ta sẽ ra sức thở. Đó là hơi thở cuối cùng trước khi sinh mạng ngừng đập. Cuộn trào như tiếng của đại dương.

Cô nói, Tô này, cậu không nghe được chúng đâu. Trong tiếng biển cả mà mà cậu nghe được sự sống. Chỉ là trong tưởng tượng mà thôi. Còn mình nghe được tiếng của cõi chết. Là có thực.

Cô và Tô đi xem ga xe nửa Đại Lải. Nhà ga nằm trên đỉnh núi cao cách mặt biển 1500 mét. Chiếc xe lửa cổ lỗ chỉ có thể chạy một đoạn ngăn ngắn mang tính tượng trưng. Nhưng vẫn có khách. Cô dâu mới cưới cùng gia đình bên ngoại đang ngồi dưới mái nhà cong bên ngoài phòng chờ. Trên cánh cửa gỗ treo một chiếc đồng hồ. Họ chờ chuyến xe hai giờ rưỡi. Chỉ là một nghi thức.

Buổi trưa nóng như thiêu như đốt, ánh nắng rực sáng tuôn chảy khắp nơi. Chiếc váy cưới trắng của cô dâu trùm lên mặt đất dưới cái ghế gỗ. Tô bước tới, đưa cho cô dâu một bông hồng phớt đỏ. Cô nói, Tôi phải chụp cho cô một tấm hình. Cô nói "phải", chứ không nói "muốn".

Tô rút máy ảnh trong túi ra, quỳ xuống, liên tục bấm máy, ghi lại hình ảnh cô dâu ngồi dưới mái nhà cong. Bộ áo cưới của cô dâu và cánh cửa gỗ mang màu xanh Ai Cập sau lưng in đầy dấu vết thời gian. Cô di chuyển góc độ, thân hình giống hệt một con báo nhanh nhẹn, đầy sức sống hoang dại. Thoáng một cái, gương mặt cô đầy tập trung, quên hết sự tồn tại của thế giới.

Trên đường ray gần đó có một toa xe lửa vứt đi, loang lổ vết rỉ. Đường sắt vươn dài trên bãi đất trống mọc đầy cỏ dại. Xa xa là hoa anh túc nở rộ, khẽ phất phơ trong gió. Trời cứ xanh như thế. Có một khoảng thời gian cũ kỹ đã bị ngưng đọng lại nơi đây. Họ vẫn không trò chuyện.

Tôi nói với cô, Trở thành một nhiếp ảnh gia, hạnh phúc duy nhất là những gặt hái về thời gian. Chẳng hạn cái đẹp chỉ tồn tại trong một giây, thế là tớ quan sát nó thêm hai giây, rồi "tách", giữ nó lại. Cô nói, Tất nhiên trong phần lớn thời gian, tớ cũng giống như phần lớn những người khác, chỉ lãng phí phim và thuốc tráng.

Một tấm hình đẹp phải lưu giữ được cảm giác về cái đẹp tuyệt vọng của thế giới. Một kiểu thời gian dần trôi.

Hai năm trước, Tô bắt đầu cuộc sống của một nhiếp ảnh gia tự do, vác máy ảnh đi khắp nơi du lịch và chụp. Cô sống ở Thượng Hải, từng làm việc cho nhiều tạp chí thời thượng nổi tiếng, kể cả những đơn đặt hàng mang tính thương mại như thời trang, quảng cáo. Trong ngành này, cô có phong cách độc đáo rất riêng và danh tiếng. Rồi cô bỏ nghề, tự lập phòng làm việc riêng, hợp tác với nhà xuất bản, làm các tập ảnh theo chủ đề. Chủ đề năm nay của cô là biển. Cô tới Việt Nam. Sách của cô dùng tên một ca khúc của ban nhạc Anh Cure: From the Edge of the Deep Green Sea (Từ bờ bên kia của Biển xanh sâu).

Trên chuyến du lịch mùa hè nóng nực và dài dằng dặc đó, hai cô gái tình cờ gặp nhau. Họ đã bước qua tuổi 25, đi du lịch một mình, coi nhẹ quá khứ và lịch sử. Hai người trò chuyện không ngớt. Một người là nhiếp ảnh gia, sống ở Thượng Hải. Một người là nhà văn đang nghỉ việc, sống ở Bắc Kinh.

Cô không giải thích tại sao ngừng sáng tác. Có một năm, thời gian của cô chỉ dùng để ngủ, nấu nướng và đi lại. Trong phim, cô trở thành kẻ du hành. Người phụ nữ Trung Quốc duy nhất trong xe đầy Tây ba lô. Trên mặt vương những hằn tích của cuộc sống lang bạt một mình lâu ngày. Ba lô sau lưng kếch xù do nhét đầy mọi thứ quen thuộc tới nhỏ nhất như cái gối. Những người không có cảm giác an toàn đều vậy cả. Mang theo tất cả những vật cũ kỹ đang có, di chuyển khắp nơi.

Cô là người phụ nữ xuất hiện trong mỗi cuốn sách. Tất cả nhân vật chỉ là một người. Một con người duy nhất đang xuất phát, đang đi, đang giã biệt. Đó là sáng tác của tôi. Là nguyên nhân duy nhất để tôi sáng tác.

Cô ngủ thiếp đi trên xe. Giống như những bạn đồng hành khác, cô nhét quần áo dưới đáy, chân trần cuộn tròn trên ghế hoặc vươn thẳng ra ngoài lối đi. Lúc tỉnh giấc uống một chai nước lớn. Cô ăn rất ít. Phần lớn thời gian đều ngắm ánh đêm ngoài cửa xe. Nhưng không thấy chút hưng phấn nào. Chỉ bình thản.

Có lúc chúng ta đều tổn thương như vậy, nhưng không hề để lộ. Cũng giống như chúng ta không bao giờ chịu thốt lên chữ "yêu". Không bao giờ. Yêu là thứ bị khép kín, bị cấm kị, bị kéo dài, bị gác lại. Tình yêu như vậy là cách đền tội duy nhất trong tay tôi. Vì thế tôi bị tội lỗi của mình nuốt chửng.

Con bé nhìn thấy bố đứng ngoài cổng trường. Nó được gửi theo học tại một trường tiểu học ở ngoại ô. Trường nằm trong một căn miếu nát, có giếng trời lộ thiên, mọc đầy cỏ đâm hoa vàng. Nó được gửi nuôi trong một nhà nông trồng bông. Mỗi hoàng hôn thứ bảy, bố nó lại đến đón về nhà. Ông đặt con bé lên gióng trên của chiếc xe đạp. Vội vã đạp về. Cánh đồng bên đường dần sụp tối. Hồi đó, bố còn trẻ trung và khoẻ mạnh biết bao. Trên đường, họ không nói với nhau câu nào.

Con bé nghe thấy âm thanh lướt qua tai. Soạt soạt soạt. Bánh xe cọ xát xuống con đường đầy sỏi. Cằm bố tì lên tóc nó, gió đêm mát mẻ, sao ngập trời. Nó thấm mệt. Cảm thấy bố dùng một tay lái xe, một tay đỡ mặt nó. Thế là nó ngủ mất.

Nửa đêm tỉnh dậy, thấy xe đang dừng bên một trạm tiếp xăng ở một thị trấn nhỏ không rõ tên. Đám khách Tây đang xếp hàng vào toa lét, rồi túm tụm dăm ba nhóm hút thuốc trong bóng tối. Do dừng lại, trong xe bỗng trở nên oi bức và nóng nực. Cô phát hiện thấy trên trán dính đầy mồ hôi nhớp nháp. Bước qua dãy ba lô vứt đầy trên lối đi, cô bước ra khỏi xe. Kề mặt lại gần vòi nước, vã nước lạnh lên mặt. Cô ngăn được cảm giác buồn nôn trào dâng từ lồng ngực.

Thời tiết vẫn ẩm ướt và oi nực như vậy. Ở nước này một năm chỉ có hai mùa là mùa khô và mùa mưa. Cái nóng nhiệt đới khống chế thân xác và thần kinh con người như bệnh tật. Hàng ngày có vô số khách du lịch vác những chiếc ba lô to xụ và bẩn thỉu đi đi lại lại. Họ từ Thái Lan và Cămpuchia sang. Dùng dây thừng tết chặt mái tóc dính đầy gió bụi phong trần. Mặt cô gái da trắng bị rám nắng đỏ rực. Màu đỏ đó như thể sẵn sàng bật ra khỏi làn da mỏng tang và yếu ớt kia bất kỳ lúc nào, nở ra như một đoá hoa lớn nát. Trên gò má và sống mũi lấm nốt tàn nhang li ti màu nâu.

Ánh nắng là thứ tội ác ngọt ngào. Lại gần, hoà nhập và tan chảy vào nó. Bọn họ tham lam ngắm nghía bầu trời rờ rỡ nắng vàng, vừa xoa kem chống nắng, vừa nhắm tịt mắt, khẽ ngân nga. Ôi, trời ơi, trời ơi. My God.

Tháng ba, ánh nắng ở Việt Nam càng giống như một trận mưa bão. Trực tiếp, mãnh liệt, không trốn nổi vào đâu. Khi ngửa mặt lên trời, thấy mình như ngạt thở.

Cô gặp Tô ở Hà Nội.

Đó là thành phố cô yêu thích. Ánh nắng khiến người ta mụ mẫn, không biết phải làm gì. Ở một cửa

hàng sách cũ trên phố Hàng Bạc. Thời tiết oi bức. Chiếc quạt trần trong tiệm lừ đừ chạy. Cô đang đọc một cuốn tiểu thuyết Ấn Độ. Không có việc gì ở Hà Nội, cô chỉ biết dựa vào việc đọc và lượn phố để giết thời gian, nhưng cứ chìm đắm mãi trong đó, không định rời xa. Tô tới tìm một cuốn sách cũ của LP. Kế hoạch của Tô là thực hiện một chuyến du hành xuyên suốt Việt Nam từ Bắc tới Nam theo tuyến đường biển.

Trên mái tóc đen dài của Tô cài vài bông lài trắng muốt. Da cô tối, màu lúa mạch, hơi thô. Vầng trán cao, khuôn mặt nom càng bẹt hơn, mắt rất sáng. Trông cô rất giống các cô gái Việt Nam. Hiếm khi cười. Cũng chỉ cười mỉm. Phảng phất như một nụ cười tan trong nước.

Họ bắt đầu nói tiếng Hoa. Trò chuyện về nhiếp ảnh. Cũng không nói nhiều. Ngoài cửa có người gánh hoa quả đi bán. Tô chạy ra mua mấy quả mận. Tô lấy nước suối rửa mận rồi đưa cho cô. Quả chín màu đỏ thẫm, sờ lên thấy rất mềm, bên cạnh còn có chiếc lá xanh mới nhú bé tí tẹo. Cô đón lấy một quả. Khẽ cắn một miếng, vị chua chua tọt vào cuống họng. Cô không dám phản ứng.

Tô nói, Có lúc tớ thấy chẳng dính dáng gì tới cái thế giới này. Nhưng mãi sau mới biết do quá chìm đắm mà thôi. Hoặc cũng kết hợp trong đó nên thấy mệt mỏi. Họ ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn bằng gỗ trong tiệm sách. Trên bàn đặt hai ly cà phê lạnh cóng. Hoàng hôn đã ụp xuống nhưng tiếng huyên náo trên đường phố và cơn nóng nực vẫn chưa tan. Một tay cô ôm lấy chiếc ly. Ngón tay tinh khiết của kẻ sáng tác đồ thủ công. Trên ngón tay gầy mảnh là một cái lắc bạc trạm trổ.

Trước khi vào Việt Nam, cô dừng lại ở một thị trấn nhỏ có tên gọi là Đông Hưng ở Quảng Tây. Cô phải ở đây một ngày để làm giấy khám sức khoẻ. Buổi tối ngủ trong căn phòng nóng nực và ẩm ướt của khách sạn giao thông. Mất ngủ triền miên. Thế là lang thang một mình trên phố. Ngồi trên chiếc ghế băng nhỏ thấp tè uống nước đường. Long nhãn khô nấu với trứng gà. Chủ quán là một thanh niên trẻ, lặng lẽ ngồi dưới gốc cây. Thị trấn nhỏ rất yên tĩnh, hiếm hoi lắm mới có một chiếc xe đạp lướt qua. Từ tiệm may đối diện vang tới tiếng đạp máy khâu xạch xạch. Các cô gái ở tiệm gội đầu tô son đỏ thắm, đứng ở đầu phố, mặt mũi ngơ ngẩn. Cô lại tới sân bóng của trường tiểu học, ngồi xuống bậc thềm đá cũ kỹ, nhìn đám trẻ tranh nhau quả bóng dưới ánh trăng. Chúng ra sức chạy, rồi biến mất.

Cô đã tắt điện thoại. Sẽ không có bất kỳ cuộc gọi nào. Tất cả mọi người đều không liên quan tới cô.

Cô thấy mình có thể biến mất trong thị trấn nhỏ nhắn này.

Lúc ngủ, cô lấy tấm ga giường màu trắng quấn chặt lấy người, co rúm lại. Cô ngủ trong trạng thái thai nhi trong tử cung mẹ.

Em cứ bảo vệ mình như vậy. Em không yêu bất kỳ ai. Cô nhìn thấy gương mặt tuyệt vọng của anh. Anh đã không còn tư thế gì đủ sức ôm lấy cô. Cô bỏ đi. Người đàn ông cuối cùng.

Cô hẹn Tô đi xem múa rối nước. Đợi Tô ở tiệm ăn. Đó là một tiệm ăn nhỏ vẫn thường lui tới, có tên là Hà Nội Rose. Ban công ngoài trời, lầu hai giáp phố. Bên dưới là tiệm quần áo, muốn lên trên phải len qua một cầu thang gỗ chật hẹp. Lúc màn đêm sắp buông, phần lớn khách tha hương đều tập trung ở đây uống rượu, ăn đồ ăn Việt Nam dễ tiêu. Đèn đường yếu ớt, bên cạnh là bảng quảng cáo và cột điện thẳng đứng dây chằng chịt. Chung cư cổ lỗ trước mặt mang phong cách thực dân Pháp, treo đầy quần áo. Không biết hoa của nhà nào trồng cứ rộ lên hết chậu lớn chậu nhỏ, kỳ dị và loè loẹt. Cửa sổ bằng gỗ kiểu Pháp màu xanh lá cây và bức tường loang lổ màu vàng tươi còn ghi lại những dấu vết thời gian.

Phiên chợ ngày dưới lầu đã tan, vứt lại vô số rác rưởi và mùi rau dập nát. Từng đám hoa hồng Việt Nam dài ngoẵng và khô héo bị vứt chất đống trên đường. Đám xe máy được dồn lại ở đầu đường. Âm thanh trên đường vẫn chưa chịu lắng lại. Trong không khí có mùi của hoa lài, bia, thuốc lá, bụi, nước hoa và mồ hôi. Không biết tiệm CD nào lại bật nhạc. Tiếng saxo réo rắt, một giọng nam trầm đang hát, I saw

your face shining my way....

Cô ngồi trước chiếc bàn gỗ lớn thô kệch, gọi cá nướng, rau sống trộn và măng chua. Cô uống nước chanh. Ly lớn nước trắng, bỏ miếng đá và hai lá chanh tươi màu xanh. Đơn giản và tinh khiết như vậy. Phải sau 25 tuổi, cô mới có được cuộc sống đơn giản và tinh khiết như thế. Đã có căn hộ độc thân. Đã có thành phố độc thân. Đã có chuyến du hành.

Ông Tây ở bàn bên mượn cô chiếc bật lửa. Ông mặc một chiếc áo sợi bông kẻ sọc nhỏ, tóc vàng cắt ngắn tũn, ánh mắt rất nhạy cảm. Khi trả lại bật lửa, ông hỏi, Cô có thích Việt Nam không? Cô đáp, Rất thích. Lại hỏi, Cô là người Nhật? Cô trả lời, Không, tôi sống ở Bắc Kinh. Ông tiếp, Trông cô rất giống con gái Việt Nam. Mắt cô rất giống mắt họ. Đều sáng như thế.

Cô mỉm cười. Cứ theo cách thức của phương Tây thì phụ nữ phải luôn ưỡn vai, rướn cao lông mày. Nhưng cô chỉ nghiêng mặt đi, cúi đầu xuống khẽ cười. Cô kể cho ông ta nghe quê hương cô nằm ở vùng Đông Nam Trung Quốc. Giang Nam.Cô đã từng viết văn. Một phụ nữ muốn mình dần dần trở nên tuyệt diệu hơn, cần phải xuyên qua khởi nguồn của cuộc sống. Nhưng những khởi nguồn này cũng là gốc rễ của sự đau khổ. Giống như một dòng sông. Không bao giờ ngưng nghỉ. Cuối cùng hoà tan vào biển cả.

Năm lên 10, bố và mẹ cãi nhau ở nhà. Vẫn sống trong căn nhà cũ, phòng bếp chật chội. Mùa hè, mồ hôi đẫm vai. Mẹ không ngừng than vãn, bố cứ im lặng. Cuối cùng, không nhịn nổi lửa giận, bố tát mẹ một cái, bỏ ra khỏi phòng, leo lên xe đạp phóng đi. Mẹ đập vỡ tất cả bát trong bếp. Khắp đất đầy những mảnh sứ trắng vỡ nát. Khóc than. Con bé đứng ngoài cả. Nhìn vào. Ánh trăng xuyên qua đám lá ngô đồng cao lớn bên đường, rọi chiếu luôn gương mặt con bé. Từ đó nó không bao giờ ôm họ nữa. Sau đó cây ngô đồng bên đường cũng bị chặt hết. Họ chuyển nhà. Từ đó về sau, bố không bao giờ đánh mẹ nữa. Ông không nói tí gì. Chỉ im lặng.

Không bao giờ ôm nhau nữa. Giữa bố và mẹ. Bố và nó. Nó và mẹ.

Con bé một mình đi ra cánh đồng ở ngoại ô. Nằm trên đám rạ vừa cắt, ngắm đàn chim bay qua trên bầu trời hoàng hôn. Nó bị lạc đường. Nửa đêm, nó ra sức ăn cơm nguội lạnh ngắt, lấy tay bốc, tọng từng cục từng cục vào miệng, mãi đến khi nghẹn ngào tới dàn dụa nước mắt. Sau đó nó luôn cảm thấy đói. Cần phải ăn rất nhiều. Lúc đó, nó cũng chìm đắm như vậy.

Tất cả mọi người đều không trò chuyện, Tô ạ.

Năm 16 tuổi, mình bắt đầu yêu. Với một nam sinh học dốt ở một trường trung học hạng bét, được cái cao to, đẹp trai. Mình đọc sách, còn tham gia thi tuyển trong trường điểm. Cậu ta chỉ thích chơi bi a và làm tình. Hai đứa hoàn toàn khác nhau. Nhưng mình cứ vội vã muốn ép mình phải được yêu. Chúng tớ hôn nhau trong hành lang lúc đêm tối. Cậu ta ôm mình chặt tới phát đau. Phát đau lên được.

Mình thực sự không yêu cậu ta.

Trưởng thành là một việc thực sự đau khổ, Tô ạ. Lúc đó, mình luôn nghĩ, khi nào mới có đủ tiền? Khi nào mới có thể ra đi?

Rốt cục cũng có một ngày, mình bỏ đi.

Tô để lại lời nhắn ở khách sạn cô đang nghỉ, nói rằng sắp lên chuyến xe đêm tới Thanh Hoá. Cô nói, Trạm cuối cùng của tớ ở Sài Gòn. Tớ nghĩ bọn mình còn gặp nhau. Tô để lại cho cô một tập tranh nhỏ bằng thuốc nước. Wild Plants of Ha Long Bay. Lật từng trang, đều là loài hoa dại rất lạ và màu mè, nở trong hang sâu và bên sườn núi Hạ Long. Có tên hoa bằng tiếng La tinh. Hoạ sĩ là nữ. Đường nét rất đơn giản nhưng thanh nhã.

Họ muốn ai đi đường nấy. Những người du lịch đơn độc rất coi trọng tự do, không bao giờ chịu bất kỳ sự bó buộc nào. Cô không chuẩn bị đón nhận việc Tô ra đi không một lời từ giã. Thế là đi theo lộ trình của Tô. Chỉ vì trong chuyến đi và những thứ mà cô không bao giờ gặp lại.

Có lúc ở tiệm ăn bên đường khi xe dừng chân. Có lúc trong tiệm cà phê bên bờ biển. Có lúc trên đường phố lớn tràn trề ánh nắng. Cô nhìn thấy Tô. Tô vẫn một mình. Trong đám đông, Tô vẫn cô đơn và tinh sạch như thể một đoá sơn trà.

Mỗi lần họ nhìn nhau từ xa như vậy. Khoảng cách của tầm nhìn như một lò lửa chưa chìm vào bóng tối, quá rõ ràng. Rồi họ lại chia tay.

Tới Đại Lải, cô ở trong một nhà nghỉ nhỏ gần điểm đỗ xe của công ty du lịch. Địa hình cao, vắng vẻ. Một con đường nhỏ gồ lên. Chỉ cần đẩy cánh cửa sổ ra có thể chạm ngay vào nham thạch và thảm thực vật bên sườn núi. Một nhà nghỉ kiểu gia đình được xây dựng trên núi. Dãy hành lang nhỏ vọng âm tối tăm, chật chội. Khung cửa sổ bằng gỗ theo kiểu Pháp, từng ô nhỏ một, có rất nhiều cửa sổ. Gió to lúc hoàng hôn đập rình rình cánh cửa gỗ ngoài hiên. Cả căn phòng trống ngập trong tiếng gió reo.

Cô ngủ một giấc trưa, lúc tỉnh dậy nhìn thấy bóng núi mờ mờ xa xăm. Gã Tây ở ban công đối diện đang ngồi dưới bóng dù đọc tiểu thuyết. Dưới sân có người đàn ông đang bổ củi. Mùi gỗ và hoa tươi trong không gian thơm nhức mũi. Ánh chiều bảng lảng ở thị trấn nhỏ, văng vẳng tiếng chó sủa.

Cô nằm trên tấm ga giường bằng vải bông trắng sạch sẽ, nhắm mắt, nghe tiếng gió reo.

Trong phim lẽ ra không nên có nhạc. Nếu có, lúc nào cũng phải có. Ở mỗi một thời khắc không có lời thoại.

Hoặc trống vắng hoàn toàn, hoặc cứ lan tràn mãi. Tôi nghiêng theo trạng thái này. Nếu không có cực đoan sẽ không có điểm kết.

Cùng với tuổi tác dần tăng, đâm mê mẩn violon.

Piano chỉ thuộc về đám trẻ, vì nó quá rõ ràng. Không đủ hơi ấm.

Họ cùng ăn với nhau một bữa tối. Ở Long Hoa gần trung tâm Đại Lải.

Chủ tiệm cơm là một phụ nữ Việt Nam lấy chồng tận bên châu Âu. Hiển nhiên gia đình cô giàu có và được hưởng một nền giáo dục rất tốt ở nước ngoài. Trong tiệm bày biện đồ sứ, chậu hoa hồng, đài cắm nến, đèn bàn và ghế bành dài. Còn có cả thơ cổ Trung Quốc.

Tô mời cô đi ăn tối. Tô nói rất thích sữa chua và salad ngó sen ở đây. Hôm đó, họ đều mặc đồ màu trắng. Tô mặc quần áo bằng vải thô trắng, còn cô mặc lụa Việt Nam.

Những người phụ nữ thích mặc màu trắng, họ có lòng tự tin, bên cạnh như thể không người. Sự tự tin đó có thể do đã sở hữu những thứ mà nhiều người bình thường khác không tài nào chạm tới nổi. Cũng có thể đến từ chỗ chẳng có gì nhưng cũng không đeo đuổi gì. Tô đã trải qua vô số những cảnh xa hoa nhưng vẫn chỉ thích để chân trần, đi một đôi dép bện cỏ có lót đay. Tô có trái tim bình tĩnh.

Họ uống nước chanh lạnh. Cùng hút thuốc. Im lặng.

Trên con đường ngoài cửa có đám người huyên náo. Chợ đêm Đại Lải náo nhiệt tới mất ngủ.

ĐẢO TƯỜNG VY

An Ni Bảo Bối

Chương 1

Bố đã 56 tuổi, mặc áo khoác rộng đứng trong đại sảnh sân bay. Nom ông béo và già đi. Máy bay của cô tới trễ, làm ông phải chờ ở đó gần hai tiếng đồng hồ. Đó là buổi trưa, ánh nắng phương Nam mang theo hơi ấm ấm áp, khác hẳn cái lạnh khô phương Bắc. Bố đi ra từ một góc nhỏ và lạnh. Trên mặt nở nụ cười dịu dàng. Cô chỉ về nhà vào dịp Tết, ở lại hai, ba ngày. Nụ cười của bố. Vui sướng khi nhìn thấy cô. Lòng trắng trong mắt bố đục ngầu. Cô để ý tới lòng trắng trong mắt bố. Tim cô khẽ đập mạnh.

Cô lại nhớ lại cảnh này. Khi thấy ông, tim cô cũng đau thắt lại như vậy nhưng không thể nói gì. Chỉ có được một câu, Bố đợi lâu rồi phải không, rồi đi thẳng ra cửa. Bố đi theo sau. Do bệnh chân tái phát, đi lại khó khăn. Nhưng ông vẫn vui sướng như thế.

Họ không ôm nhau. Khi cô đang học trung học, nhà trường họp phụ huynh, chân của bố đã không thể leo lên nổi cầu thang. Cô có ý thức đỡ bố, nhưng bị ông đẩy ra. Ông không bao giờ muốn để lộ sự yếu ớt trước mặt cô.

Năm 17 tuổi, bố đưa cô đi du lịch. Họ đi Tô Châu. Trên xe lửa, bố đọc báo, hết trang này sang trang khác, kêu soạt soạt. Cô ngồi trước mặt ông, mặc đồng phục học sinh váy xanh áo trắng, nhìn ra ngoài cửa sổ. Dưới chân tháp, mỗi người tự chụp một tấm hình. Ở quán cơm nhỏ, bố gọi sườn và rau xanh, gắp sườn vào bát cô. Ông không biết phải làm thế nào mới giúp cô vui vẻ. Họ ăn trong im lặng. Tới đêm, cô ngủ trong căn phòng đơn tối tăm ở khách sạn, quay mặt vào tường khóc.

Rồi cô để ông lại thành phố cách cô rất xa, đem mình đặt vào một thành phố cách ông rất xa. Cuộc sống của cô là phiêu bạt tha hương. Hết thành phố này lại thành phố khác. Viết văn. Người lạ. Nguy hiểm. Không an toàn. Đàn ông. Giã từ. Còn có cả nỗi đau dài dằng dặc.

Họ không chuyện trò. Nỗi đau của họ như tấm gương soi vào nhau, thấy rõ đối phương. Thương xót cho nhau nhưng không thể giơ tay ra chạm tới. Không bao giờ kể lể. Cãi nhau, không hiểu nhau, lạnh nhạt, cố chấp. Chỉ có thể duy trì bằng cách như vậy. Chính như vậy. Có một số người. Họ yêu quý nhau như vậy. Tình yêu của họ cách trở hai bờ, chỉ có thể nhìn nhau, không thể sát gần.

Tô này, kiểu tình cảm như vậy, giống như bệnh chân của bố mình cùng những tàn phế bẩm sinh, tuổi càng lớn càng đau. Có lúc là nỗi ngượng ngùng, không thể đụng vào. Nỗi đau đớn đó. Phảng phất như định mệnh.

Họ tới rạp xem một bộ phim Hàn Quốc. Rạp duy nhất ở Đại Lải trên một quả núi, có một cái tên rất xa vời, được gọi là Một phần ba lại bốn. Hoặc là Một phần bốn lại ba. Cô không nhớ rõ. Chỉ nhớ trong rạp chiếu nóng bức và tối tăm đó, cô đã rớt nước mắt. Những giọt lệ chẳng liên quan tới bộ phim hài trên màn ảnh cũng như tới dúm khán giả ít ỏi trong cái rạp trống trải, cũng không liên quan tới Tô đang ngồi trầm lặng bên cạnh.

Trước đó rất lâu, cô cũng như vậy, rất dễ thoát ra cảnh thực bên mình, rơi vào sự tĩnh mịch mênh mang vô bờ. Do vậy, cô luôn luôn không nhớ nổi những người khác nói gì với mình. Cô chỉ nhớ dư vị và âm thanh đã đối diện trong một khoảnh khắc nào đó. Cô rất dễ mất tập trung.

Khi ra khỏi rạp, đèn đóm ở chợ đêm và đám người bên ngoài đang nhảy nhót. Khách sạn cao cấp kiểu Pháp lấp lánh ánh sáng. Gái gọi bên hồ đi giầy cao gót, im lặng chờ đợi. Tiệm tơ lụa bầy kín tơ và vải bốn phía. Bên con đường mấp mô, quán cà phê ngoài trời kín đầy nam thanh nữ tú bản xứ.

Tô đề nghị. Chúng mình ra chợ đi. Chợ rất nhiều hàng hoá, từ trà, hoa tươi tới đồ khô, dâu tây. Khắp nơi đều là người và rác. Những cơn sóng âm thanh lớn dồn lại thành nước hồ, ụp lên người không tài nào thở nổi. Oi bức. Bóng đêm. Mồ hôi. Âm thanh. Thuốc lá. Mùi. Da tay. Thực phẩm. Cánh hoa bị dẫm thành bùn nát.

Tô đi lên cầu, gập người xuống thành cầu để chụp cảnh đường phố người đông đúc. Hai bên là những kiến trúc cao lớn, cổ kính, cách nhau bởi một con đường có ánh đèn mờ soi toả. Tất cả đều là hàng quán vỉa hè và du khách. Hỗn loạn, bẩn thỉu, tệ nạn lan tràn. Tô trông rất hưng phấn. Chiếc máy ảnh trong tay cô liên tục loé lên những tia sáng chói mắt.

Tô ơi, hãy để cho chúng ta đi tới tận cùng của thế giới.

Nửa đêm, cô đáp máy bay từ Bắc Kinh về nhà. Trong điện thoại, mẹ nức nở kể bố lâm bệnh nặng. Chuyến bay của cô lại trễ giờ, đợi ở sân bay tới đêm khuya. Xuất phát cùng lúc còn có chuyến bay từ Bắc Kinh tới Đại Liên, một tiếng sau, chìm dưới đáy biển. 112 người chết. Hôm đó là ngày 7 tháng 5.

Trên máy bay, cô mệt và đói. Đã qua cái tuổi 25, vẫn một mình, không đem lại hôn nhân và cháu chắt cho bố. Không an ủi bố được chút nào. Cô muốn đưa ông về Bắc Kinh. Giữ lại bên mình. Chăm sóc ông. Co rúm người trên ghế, cô nhắm mắt. Nhìn thấy gương mặt vui mừng của bố ở sân bay. Nhưng cô biết, lần này bố cô sẽ không xuất hiện nữa. Ông đang bị bệnh. Nhìn thấy cô, ông sẽ mừng biết bao.

Chìm đắm trong giấc ngủ mơ màng. Nhìn thấy bố đưa cô đi mua quần áo. Bố nói với mẹ, Con gái học trung học rồi, phải mặc quần áo đẹp. Ông dắt cô ra phố, đi từng tiệm một. Đó là một ngày đông. Cô chọn hai chiếc áo khoác. Một chiếc áo khoác lông cừu có nút gỗ bọc tơ. Có cả khăn quàng nữa. Cô nhân viên bán hàng vừa giúp cô thay đồ, vừa nức nở khen bố cô, Sao lại có ông bố tốt thế nhỉ! Đúng là một ông bố tuyệt vời. Yêu con gái quá đi mất.

Bố ngồi trên cái ghế dài bên cạnh. Do đi lại nhiều, chân ông lại đau. Ông ngắm con gái thử quần áo. Ông không đưa cô đi xem phim, cũng chưa từng dắt cô đi ăn kem, chưa bao giờ ôm cô. Đó là một vài lần rất hiếm hoi họ ở bên nhau. Cô nhớ rất rõ. Chiếc áo lông cừu đó cô mặc đã gần tám năm. Rất thích. Mãi cho đến khi chỗ lông cừu bị thủng lỗ chỗ.

Khi vội vã tới bệnh viện đã hơn mười một giờ đêm. Giường bố đặt trên hành lang ngoài phòng trực. Cô nhìn thấy ông trước. Nhìn thấy cái đầu đầy những mạch máu căng to của ông, thấy ống dưỡng khí cắm trong miệng ông. Đầu như có chớp điện lướt qua, không nói nổi câu nào. Tất cả đều quá muộn. Cô biết không thể mang bố đi được nữa.

Mẹ nói, Xuất huyết não. Bảy giờ sáng nay, ăn sáng xong, vẫn chưa có việc gì, chỉ vừa đứng lên một cái. Đưa vào viện cấp cứu, sau khi lấy hết máu đọng, não vẫn liên tục chảy máu. Bác sĩ đành bó tay, nói, Kết quả vẫn như thế. Cô có hiểu không? Có rõ không? Cô đáp, Rõ. Cô vẫn kiên trì ép bác sĩ làm phẫu thuật lần hai. Mẹ khóc. Đừng bắt tội bố con nữa. Lại phải mổ đầu lần nữa, ông lấy làm sao chịu nổi? Cô ương bướng, Chúng ta vẫn phải làm. Nhất định phải làm. Cần thiết phải vậy.

Cô trải một tờ báo lên sàn xi măng ngoài phòng phẫu thuật, ngồi lên đó chờ đợi. Ngoài cửa đã đầy người chờ. Không khí đục ngầu, ngột ngạt. Cô dựa vào tường, im lặng, không ăn không uống, lặng lẽ rớt nước mắt. Đợi suốt chín tiếng đồng hồ. Cô không thể để bố chết. Cô phải mang ông đi.

Lần cãi nhau cuối cùng. Cô bỏ việc, tìm việc ở Thượng Hải. Cô muốn ra đi. Cô nói với bố, Con muốn rời khỏi căn nhà này. Con nhất đinh phải đi. Cô xúc động tới mức toàn thân run rẩy. Không ăn cơm, cả đêm mất ngủ. Bố im lặng. Không nói một câu, mặt đột nhiên xuất hiện rất nhiều nếp nhăn. Bất lực. Bi thương. Cũng giống như sau khi cô về nhà ăn Tết, lại muốn đi. Bố tiễn cô, vừa nhìn con, đợi cô vào hẳn

khu vực kiểm tra, vẫn còn ngong ngóng. Vẫn nét mặt đó. Cô biết ông rất buồn. Hẳn ông lại ân hận tại sao để cô phải đi xa nghìn dặm như vậy.

Cô nói, Bố ơi, sau này bố tới Bắc Kinh sống cùng con. Con sẽ đưa bố đi khám bệnh. Chúng ta đi du lịch. Bố nói, Con cứ ổn định ình trước. Nhưng cũng cười vui sướng. Đôi mắt của bố, lòng trắng đã đục. Người đàn ông già nua. Nụ cười của ông như trong tấm hình đen trắng trước đây, vầng trán rộng, khoé miệng trong sáng. Đó là nội dung cuộc trò chuyện cuối cùng giữa họ.

Họ đi tới một dãy hàng ăn gần khu trung tâm. Người dân địa phương xếp đầy bàn ghế gỗ thâm thấp, bày bán rất nhiều đồ ăn: ngô nướng bằng than, thơm phức, có chỗ hơi cháy. Từng tô lớn ốc và vỏ ốc, nấu cùng rau xanh và gừng, 10.000 đồng Việt Nam một đĩa. Uống cùng bia. Đầy thùng sữa đậu nành tươi và nước luộc ngô, cho thêm chút đường trắng. Hột vịt lộn còn nguyên hình hài, luộc xong dùng thìa múc ra ăn, thấy rõ tim gan và da thịt. Cơm trắng với thịt bò, tôm tươi và rau xanh. Các bà mẹ trẻ mang theo con đi bán hàng. Phụ nữ Việt Nam đều thực thà và chăm chỉ. Trên bậc thềm bên quảng trường có người ăn mày trùm bao tải lên ngủ. Cô gái bán đồ thủ công trên vỉa hè đang hút thuốc.

Họ ngồi xuống, gọi hai đĩa ốc không rõ tên. Gió mát từ xa thổi tới, đập lên tấm vải căng lên nóc lều loạt soạt. Đêm trên núi cao, bắt đầu thấy hơi lạnh trong gió. Họ uống rượu. Hút thuốc lá địa phương Việt Nam.

Tô hỏi: Cậu thấy bất an phải không? Cô nói, Chỗ này toàn người địa phương, khách Tây rất ít. Họ không tới đây. Họ không tới những nơi nguy hiểm.

Tô nói, Cậu không có thói quen gần gũi với người khác. Có lẽ họ quá gần cậu.

Cô nói, Mình không biết.

Cậu đi ra ngoài không bao giờ trò chuyện với người khác sao?

Mình không biết nên bắt đầu ra sao... Cậu có để ý đám con gái Nhật đi du lịch một mình không? Bọn họ cũng luôn im lặng, nom rất nghiêm trang. Người phương Đông luôn có thói quen thu lại tình cảm của mình.

Trước đây mình có đọc được ba câu, nói như thế này. Khi làm việc, không nhớ tới báo thù. Khi yêu, không nhớ nổi những tổn thương đã qua. Khi khiêu vũ, không biết đến sự tồn tại của người khác.

Cậu có làm được như vậy không?

Mình đã không làm việc trong suốt một thời gian dài. Cũng suốt một thời gian dài không yêu và khiêu vũ. Cô đáp.

Vậy cậu làm gì?

Đi. Chỉ đi thôi. Đi trong im lặng.

Cảnh trong phim như thế này: một thị trấn nhỏ tha hương trên úi cao, hai người phụ nữ xa lạ tình cờ gặp nhau, ngồi trong một dãy hàng ăn đầy âm thanh huyên náo và ánh đèn vàng vọt. Bên cạnh hơi nóng của thức ăn, trẻ con, phụ nữ, những cành hồng dài ngoẵng sắp khô héo. Điếu thuốc trong tay người phụ nữ. Vỏ bia rỗng. Gió lớn rú rít và âm thanh tiếng Việt.

Họ đi du lịch một mình. Mỗi người đều có lịch sử và quá khứ, không nhắc tới bao giờ, cũng giống như những kẻ du hành tỉnh táo nhưng tỏ ra trĩu nặng. Một người phụ nữ rớt nước mắt trong rạp chiếu bóng tối

tăm và oi bức. Một phụ nữ khác khom mình trên cầu chụp xuống cảnh phiên chợ hỗn loạn bẩn thỉu. Họ đều im lặng. Những lời than thở biến thành ánh nắng lấp lánh giữa đôi môi. Xuyên qua một rừng cây rậm rạp, âm u.

Ngôn ngữ cuối cùng lại là thứ cấm kị. Bị quên lãng, bị kìm chế, bị đè nén. Chúng ta trò chuyện với chính mình hoặc với người xa lạ. Ngôn ngữ không tài nào vượt qua nổi rào cản thời gian. Chỉ có đau khổ mới đủ sức vượt qua mọi thứ vĩnh hằng.

Vào cái đêm trước khi bố mất, cô ngồi bên ông mãi tới khuya. Phía đầu hành lang có một cửa sổ, có thể thấy nước mưa xối xả ụp xuống. Đêm khuya vẫn có bệnh nhân cấp cứu, là một người đàn ông bị xe tải đâm phải. Đầu anh ta chảy máu, nhưng khắp người nom vẫn còn nguyên vẹn> Bác sĩ nhanh chóng chụp ống dưỡng khí lên mặt anh, tiến hành truyền dịch. Chiếc băng ca chở anh đặt ngay gần giường bố. Một chân anh ta không thấy giày.

Chỉ như vậy, cô muốn nhìn thấy anh thở hổn hển. Ra sức thở, như muốn xé tung lá phổi trong lồng ngực. Như thể muốn lôi linh hồn trong đó ra giải thoát. Trong hành lang tĩnh mịch, ngoài tiếng mưa rơi, chỉ còn tiếng thở đó, lúc lên lúc xuống như theo quy luật.

Năm phút sau, anh ta được phủ khăn trắng.

Lúc đó bố vẫn đang còn. Hơi thở của ông vẫn mạnh, đầu ống dưỡng khí trong miệng vẫn động đậy. Cô bắt đầu có cảm giác có lẽ bố sẽ không thể mở mắt ra lần nữa. Cô đứng bên giường ông. Họ cách nhau mong manh giữa sự sống và cái chết. Ông phải để cô lại một mình. Kế hoạch mà cô tự vạch ra bỗng trống trơn hết thảy. Cứ ngỡ còn thời gian chuộc lỗi và bù đắp, nào ngờ như dòng nước trôi, cứ trơn tuột qua kẽ tay, biến mất. Không bao giờ còn nữa.

Cô còn nhớ đã quỳ gối trên sàn xi măng cạnh giường bệnh của bố. Trong hành lang tĩnh mịch giữa đêm khuyên, vùi đầu vào đống chăn chiếu mà cầu xin. Thần thánh ơi, xin các ngài hãy độ lượng tha thứ cho tội lỗi của con. Cô nghe thấy tiếng mình, mơ hồ và nặng nề, xuyên qua trần ải.

Con người đáng thương. Đáng thương thay. Trên cái thế giới này, chúng ta đê tiện, yếu ớt, giẫy giụa như vậy.

Ngoại trừ phục tùng số mệnh ra, chúng ta đành bất lực.

Tô này, mọi thứ mà chúng ta bỏ ra không bao giờ chuộc lỗi nổi.

Cô ngước nhìn Tô. Mắt cô rất sáng, ươn ướt, như thể nước mắt luôn lấp loé. Cô đề nghị, Chúng mình kêu thêm một đĩa ốc xào đi. Chỉ cần cậu không sợ đau bụng.

Không sao. Tớ có mang thuốc theo. Tô đáp. Nếu chúng mình sợ quá nhiều, sẽ có rất nhiều thứ không thể nào vượt qua được. Một nhiếp ảnh gia người Mỹ, Joel Peter Witkin, từ nhỏ sinh trưởng trong một khu dân cư nghèo ở New York. Năm lên sáu, được tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn xe hơi, đầu một đứa bé gái bị nghiến rời, lăn tới chân cậu bé. Ấn tượng ấu thơ đó đã tác động tới sáng tác của ông sau này. Tất cả các tác phẩm của ông đều tìm kiếm bạo lực, đau khổ, cái chết, ám chỉ con người kỳ dị hoặc bệnh tật của nhân loại. Có phóng viên hỏi ông tại sao không muốn chụp những thứ trong sáng, có phải cảm thấy như vậy sẽ dung tục không? Ông đáp, những thứ thoải mái mát mắt rất dễ làm, nhưng giống như việc dùng máy chụp hình tự động, tôi không thể nào thoả mãn được. Các tác phẩm của tôi có nhu cầu hướng về ánh sáng, nhưng trước tiên phải trải qua bóng tối.

Tớ rất thích câu nói này. Tô nói. Tớ cũng là một nhà nhiếp ảnh, nhưng tớ không chụp những tấm hình như kiểu Joel. Tớ không chụp những người đàn ông tự tử bằng tin hoàn, những con chó chết đầy quả dại

trong vết thương, những người sống què quặt, những chiếc đầu lâu thần chết đang hôn nhau. Thời gian xuyên qua tối tăm nếu quá dài sẽ khiến chúng ta thấy lạnh lẽo.

Cậu luôn muốn chụp những gì?

Biển. Ngoài biển ra, vẫn là biển mà thôi.

Họ nói, từ Huế tới Hội An, giữa chặng đường đi có qua Lăng Cô. Và đoạn từ Lăng Cô tới Hội An thuộc về một trong năm mươi địa danh cần phải đi trong cuộc đời.

Xe chạy ngoằn ngoèo quanh con đường núi. Ở một đầu bên núi cao chính là bãi biển tĩnh mịch bao la xanh ngăn ngắt. Trời nắng nhạt, mặt biển sẫm màu như địa ngục. Soi bóng những dãy núi nhấp nhô. Càng tới đỉnh núi, thời tiết càng ẩm ướt lạnh giá. Từng đám mây lớn trùm lên núi. Khi chiếc xe xuyên qua núi, sương mù ụp xuống. Bãi biển. Núi cao. Từng tầng mây trên đỉnh núi. Rừng cây xanh thẫm. Làng chài. Ánh nắng trên biển.

Chuyến du lịch Việt Nam thực ra là cuộc hành trình rong ruổi dọc đường biển. Men theo biển. Từ Bắc tới Nam.

Tô nói, Đó là thứ rất gần với tinh thần chúng ta. Hoặc nói theo cách khác, chúng ta phải luôn sống trong đó.

Đêm cuối cùng. Mọi máy móc xung quanh bố đều ngừng hoạt động. Do nước tràn vào não, đầu bố sưng to khác hẳn người thường. Tấm lưới trắng chụp trên đầu quá chật, đứt bung từng sợi. Phía trái còn sợi chỉ khâu lúc phẫu thuật, giờ đã bị máu nhuộm thành đen. Phẫu thuật làm tổn thương tới thần kinh khiến da mắt trái của ông biến thành màu xanh tím. Miệng vẫn cắm ống dưỡng khí. Khi cô y tá dứt miếng băng keo dính ống dưỡng khí ra, môi ông bỗng trắng nhợt.

Bác sĩ trực ban đo điện tâm đồ cho ông. Trên mảnh giấy trắng nhỏ hẹp chỉ thấy một đường vạch ngang. Đó là xác nhận của bệnh viện rằng đã chết.

Cô cứ đứng một bên, giơ tay ra, đỡ lấy cằm bố, cố khép đôi môi ông lại. Phần da mà lòng bàn tay chạm vào vẫn mềm mại, hơi lún phún râu. Nỗi cô độc sâu thăm thẳm bao trùm lấy cô trong tích tắc. Cô nghe thấy tiếng bác sĩ trực và y tá đang trò chuyện,cười đùa. Bệnh nhân ở phòng bên đang cãi nhau và khóc lóc. Một người phụ nữ nông thôn sau khi phẫu thuật không chịu nổi đau đớn, cứ chửi hết những người thân bên cạnh. Trong không khí có hơi ẩm của nước mưa và bụi bẩn. Nhưng âm thanh mà cô nghe thấy được và duy nhất rõ ràng là, Bé con, sờ vào râu của bố này. Một trưa hè hồi nhỏ, bố cho cô leo lên người ông, sờ vào cằm ông. Những sợi râu xanh cứng ngăn ngắn, cọ vào lòng bàn tay ngưa ngứa. Lúc đó họ còn ở nhà cũ, trên sàn gỗ trải chiếu. Bố còn là một người đàn ông trẻ trung, sạch sẽ và tuấn tú.

Đó là một khoảng thời gian ngắn ngủi nhất họ đã từng đem lại niềm vui và nỗi niềm an ủi cho nhau. Cô lớn rất nhanh, biến thành một cô gái ương bướng. Còn bố rất nhanh chóng trở nên trầm lặng, ít nói bởi gánh nặng và công việc vất vả.

Bên cạnh là một đống người đang khóc than. Cô mặc quần áo mới cho bố. Cơ thể bố nặng trịch rất nhanh. Nhưng người vẫn còn ấm. Cô tháo chiếc khăn trùm đầu vẫn quàng quanh cổ phủ lên bụng bố. Cô hy vọng bố ra đi với bộ quần áo mà ông ưa thích, nhưng họ lại mua về bộ đồ mới. Nhân viên nhà xác đặt bố lên xe đẩy. Đẩy ra hành lang, đẩy vào thang máy, đẩy khỏi cổng lớn, đẩy trên con đường xi măng dưới trời mưa, đẩy qua công trình đang xây dựng bụi bay mù mịt. Cuối cùng đẩy vào một khu nhà cũ nát phía sau bệnh viện. Cùng với độ xóc của chiếc xe, xác bố lắc lư không nguôi. Cô đỡ đầu bố, sợ ông ngã lăn xuống do quá nặng. Xem ra bố chẳng có chỗ dựa nào hết.

Nhà xác trống trơn như cái nhà kho. Bên trong có một khoang lạnh lẽo, dùng để đốt đồ tế. Có chiếc bàn cũ để bày đồ cúng và một dãy ghế dài trống trải. Họ đặt bố lên cái kệ xi măng. Trên tường có hai chiếc quạt thông gió chuyển động chậm chạp. Nước mưa rơi xuống, phát ra những tiếng tách tách. Cửa ra vào có lỗ thủng, gió lạnh ẩm ướt tràn vào, có thể nhìn thấy rõ những chiếc lá cây bóng láng do được nước mưa rửa sạch sẽ và con đường nhựa trong đêm khuya đang dần trầm lặng.

Tất cả đã có thể kết thúc rồi.

Họ uống hết chai rượu cuối cùng. Trên đất vương vãi đầy mẩu thuốc lá. Tô nói, Để tớ đưa cậu đi xem nhà thờ. Đại Lải có một nhà thờ Thiên chúa giáo xây dựng từ năm 1931. Cậu sẽ hiếm có cơ hội ngắm nhìn nhà thờ trên đỉnh núi.

Cô mua một chiếc bắp nướng. Bẻ làm đôi, đưa cho Tô một nửa. Bắp bốc hơi nóng thơm nức, nhấm vào giữa môi, mềm và nóng. Cô nhấm từng hột một như hồi bé. Lòng hưng hửng. Một niềm vui đơn giản, rất bình dân. Tô khoác vai cô. Cô ấy cũng vui. Nhưng cả hai đều là người không biết phải diễn đạt niềm vui ra sao. Thế là chỉ biết hối hả đi trên con đường lên núi đã tối.

Cô chợt nhớ ra, rất lâu rồi không hề có bạn. Không có một ai thân thiết.

Tô này, mình chưa bao giờ có thể ngỡ rằng lần ở bên nhau lâu nhất, bình tĩnh nhất giữa hai bố con lại là lúc trong nhà xác lạnh lẽo của bệnh viện.

Lúc đêm khuya, chỉ có hai người, mình và bố. Mỗi lần đến đúng giờ, một giờ, hai giờ, ba giờ... mình lại nhỏm lậy dập đầu trước ông. Vì theo cách nói của tập quán, bố đã đi rồi, càng đi càng xa dần. Ông muốn ăn, muốn uống, muốn mang theo ít tiền đi đường. Thế là mình không ngớt đốt giấy tiền, thắp thêm nhang và rập đầu trước bố giã biệt.

Hai bố con cứ ở bên nhau êm ả như vậy. Trên người bố đắp cái vỏ chăn. Nom ông giống như một đứa trẻ. Một đứa trẻ ngoan, trầm lặng, bị bỏ quên trong đêm tối. Một đứa trẻ cô đơn. Mình đứng bên cạnh, vuốt ve người bố. Bờ vai, lồng ngực, tay, bàn chân, cái đùi bị thương tật, cái đầu khâu chỉ còn dính máu tươi. Mình lại vuốt ve gương mặt bố. Vầng trán, cái mũi, đôi mắt, bờ môi, cái cằm. Còn khung xương, phần da thịt, khuôn mặt vẫn tinh tường như thế. Chỉ tội không còn hơi ấm. Bố nặng nề như thế, lạnh lẽo như thế.

Lúc trời tang tảng sáng cũng là lúc sắp chia tay. Có lẽ bố đã đi tới bờ bên kia rồi. Những lưu luyến tiễn biệt giữa chúng ta cũng sắp kết thúc. Mình vuốt ve bố hết lần này tới lần khác. Ôm chặt bố, áp đầu lên trái tim bố. Cách một lượt vải trắng nhưng mình vẫn cảm nhận rõ hơi lạnh từ người bố dần toả ra. Đó là vật chứng bố dành tặng cho tình cảm của mình. Một cái xác. Ông trời đã đòi bố về. Người đàn ông duy nhất quan tâm tới mình, không bỏ rơi mình. Người đàn ông đã ình máu thịt. Người đàn ông đã từng bế mình chạy tới bệnh viện lúc canh khuya mỗi khi mình ốm sốt. Người đàn ông dắt tay mình đến trường. Người đàn ông bị mình bỏ rơi ở quê nhà đi nghìn dặm. Người đàn ông cô độc, làm việc lam lũ. Người đàn ông mà mình chưa từng báo đáp và an ủi. Bố đã bị gọi về. Chúng mình không còn lạnh nhạt và cố chấp nhau nữa. Không còn gặp gỡ và giã biệt nữa. Bố đã chết rồi.

Mình không nỡ như vậy, Tô ạ.

Mình không thể làm được gì, Tô ạ.

Một phần của thể xác mình đã chết. Không bao giờ được đáp lại nữa. Tô ơi, khi bầu trời bên ngoài bắt đầu sáng, mình thấy cả thành phố biến thành một cái túi đựng ẩm ướt hơi xanh lam. Trống trơn. Chẳng có gì cả. Một ngày mới ngay cận kề trước mắt. Mình thấy cô độc quá.

Tô ơi, cậu có biết nỗi cô độc của riêng một người như thế nào không? Có nghĩa là tất cả mọi người

xung quanh đều không có liên quan gì tới cậu cả. Tất cả mọi người đều biến mất.

Thế là mình chỉ có thể khóc.

Nhà thờ trong đêm. Chữ thập trên nóc nhà thờ trong đêm tối như một ngôi sao. Họ đẩy cánh cửa sắt, bước lên bậc tam cấp lớn bằng xi măng. Gió lớn lướt qua. Tô nói, trong nhà thờ có thuỷ tinh màu khắc hình Chúa và Đức mẹ. Nóc nhà rất cao, ánh nắng rọi vào như con đường mở ra từ thiên đường. Ban ngày tớ đã chụp hình ở đây.

Tô hỏi cô, Cậu có tin Thượng đế không?

Cô đáp, Mình tin vào số kiếp. Tin vào cái quyền lực to lớn khống chế chúng ta. Cái quyền lực không bao giờ cho phép chúng ta kháng cự và chạy trốn.

Tô nói, Hãy nghe âm thanh trong đêm. Cậu nghe thấy những gì?

Cô đứng lặng trên bậc thềm. Đưa tay ra chạm phải ngón tay của Tô. Họ nắm tay nhau.

Tô nói, Tớ chỉ có thể nghe thấy tiếng biển. Hồi nhỏ, mẹ tớ mở một tiệm tạp hoá ở một thị trấn nhỏ. Tớ ngủ ở gian quầy bên ngoài, mẹ và bố dượng ngủ gian trong. Sau đó, tớ vào thành phố, sống trong một căn hộ độc thân, đêm khuya dậy nấu mì gói. Mệt tới mức không tài nào tắm nổi, ngã lăn ra giường. Nhưng tớ chỉ luôn nghe thấy âm thanh của biển cả.

Cậu chưa từng gặp mặt bố đẻ sao?

Ông đã chết trước khi tớ kịp ra đời. Toàn sống với mẹ và bố dượng thôi. Đối với tớ, khái niệm về bố đã không còn tồn tại nữa.

Vì thế cậu vĩnh viễn không nhớ tới bố.

Ừ. Vĩnh viễn.

Chương 2

Trong gian hoả táng, cô nhìn thấy bố được đẩy vào lò hoả táng. Cô đứng trong gian phòng rất lớn vọng âm, khắp sàn đầy vụn phấn khô. Nhân viên hoả táng nói với cô, Đây là nơi mà mỗi chúng ta đều phải đến. Nơi cuối cùng. Đi đi. Không nên đứng ở đây quá lâu.

Gương mặt bố trước khi bị đẩy vào nom rất xa lạ. Mặt đã được trang điểm và thoa một ít son để nom được hồng hào. Trên khuôn mặt bố đã không còn dấu ấn trong ký ức của cô. Cô tin rằng ông đã đi rất xa. Đi xa mãi xa mãi. Ông không ở đây. Thứ mà người ta sắp đốt chỉ là một cái xác mà thôi.

Trên sàn đất trống đầy xác pháo, cô thấy khói đen nồng phụt ra từ ống khói lớn. Khói đen xoay tròn trên khoảng không xám, rồi dần tan ra, mãi cho tới khi tan biến hết.

Lúc nhận tro ở ô cửa, cô cảm nhận được hơi nóng trên tay. Cô lấy phong bì đựng một ít tro, chuẩn bị mang về Bắc Kinh. Vật chứng. Cô cần phải giữ lại vật chứng của tình cảm. Không thể để tay trắng.

Theo phong tục, phải đem lọ tro nhập mộ trước mười hai giờ trưa. Lúc xe đi qua thôn, mẹ gọi điện dặn, Đây là nơi bố con đã dạy học rất nhiều năm, trên đường phải đốt pháo nhé. Mưa lớn. Bên đường đã có người dân đứng giương dù, khênh sẵn vòng hoa đứng đợi. Bố đã từng dạy tiểu học và sống hết thời thanh xuân tươi trẻ ở cái thôn nhỏ hẻo lánh nhưng đẹp đẽ này. Tốt nghiệp trung học, không có cơ hội vào đại học vì khi cách mạng văn hoá vừa bắt đầu, bố bị ép xuống nông thôn. Khi ông quay về thành phố, thực sự bắt đầu lập nghiệp đã quá tuổi ba mươi.

Không ai có thể lựa chọn cuộc sống ình. Cậu cũng biết đấy.

Xe dừng ở bên đường. Men theo con đường ruộng đầy bùn, từng đoàn người nối dài. Ruộng và dãy núi bát ngát đều ngập chìm trong màn mưa giăng giăng. Mưa nặng hạt quá, cô cởi chiếc áo khoác ngoài, bọc lấy lọ tro của bố. Ôm lọ tro vào ngực, sao mà nặng đến vậy. Cô thấy mình dường như đang gắng sức nâng cả trọng lượng của bố. Một đống trọng lượng màu xám trắng.

Một loạt các nghi lễ. Ở nông thôn, tang lễ đã mang ý nghĩa tôn giáo rất thần thánh. Mỗi một phong tục đều được dùng để an ủi vết thương người còn sống, không tự nguyện thừa nhận sự ra đi của người chết. Giống như khi xe tang tới đón thi hài bố, họ nói với cô rằng nhớ rắc tiền vàng trên đường đi, coi như tiền mua đường. Lúc qua cầu, phải nói rõ với bố là qua cầu rồi. Nén nhang trong tay không được tắt, phải liên tục thắp, liên tục thắp. Phảng phất như linh hồn bố đang ngự trị trên đốm lửa đầu nén nhang mỏng manh. Nhưng cô tận mắt nhìn thấy họ dùng một tấm vải bọc thi thể bố lại, thắt nút, rồi đút vào phần trống bên dưới của chiếc xe tang màu trắng. Bố bị bọc tròn như một cái thân cây.

Lúc 11 giờ 48 phút, lọ tro của bố đã hạ huyệt. Những thứ bố vẫn dùng thường ngày như bút, cặp sách, lược, áo len lông cừu mà cô mua cho bố, những cuốn sách của cô đã xuất bản cũng được đặt chung vào đó. Bố chỉ có thể mang theo những thứ này. Trên đám đất bùn trong nước mưa cắm đầy nhang vừa đốt. Họ bắt đầu đốt một đống tiền giấy và những vật dụng khá của bố. Lửa kêu vang trong gió. Mưa đột nhiên thưa hẳn.

Trên đường về nhà, xe phải chờ qua phà. Chờ rất lâu. Cô ngủ thiếp đi. Mơ rất rối rắm và kỳ quái. Trong mơ, thấy một cây ăn quả, trên cây có quả lê được buộc sẵn bằng dây thừng. Từng quả một cứ được buộc sẵn ở đó, dài lòng thòng. Đó là một vườn cây ăn quả trống trơn. Không nhìn thấy tận đầu. Núi xanh mịt mùng. Trên con đường ruộng nhỏ hẹp hoang vắng, một người đàn ông đi tới. Quay lại cười với cô.

Gương mặt hoan hỉ. Nụ cười rạng rỡ.

Cô chợt tỉnh, phát hiện thấy toàn thân đang run rẩy, không tài nào khống chế nổi. Cô giơ tay ra, nhìn vân tay. Những ngón tay của cô co quắp như muốn khép lại.

Ngoài cửa là hoàng hôn thành phố. Cũng lặng phắc như bao ngày. Từng tầng mây bên trời màu hoa hồng xám. Người đi trên đường nét mặt thản nhiên. Cuộc sống vẫn diễn ra như vậy. Người chết biến mất rồi. Thời gian cấp tốc phủ bằng tất cả. Giống như nước biển phủ kín mọi chỗ lõm trên địa cầu.

*

Tô này, mình biết chết là một việc rất bình thường như thế. Trên thế giới này mỗi ngày đều có vô số người qua đời. Bệnh tật, tai nạn, mưu sát, chiến tranh, tử hình, nghèo đói, ngu dốt, tự sát... Tính mạng y hệt cỏ dại, hừng hực nhưng hèn mọn.

Chúng ta chẳng bao giờ xót thương cho nỗi đau của kẻ khác. Bởi vậy thế giới của chúng ta luôn tối tăm và đau khổ. Địa cầu chỉ là một quả bóng màu xanh cô độc, chuyển động rất yếu ớt. Không ai biết khi nào nó dừng lại. Con người bị tước bỏ hết mọi sức mạnh. Chúng ta chỉ có phút giây ngọt ngào ngắn ngủi của cuộc đời: lễ tết, yêu thương, hơi ấm, chuyện cũ, xác thịt... Chúng ta sinh tồn vì chúng. Cứ mù quáng như vậy nhưng không hề hay biết.

Chúng ta phải tận tay tiễn người yêu thương. Nhìn ông hoá thành một đống tro tàn. Chính chúng ta sau này cũng như vậy.

Tô này, nếu chúng ta còn biết xót thương. Chúng ta phải trĩu nặng ra sao, phải ôm nhau như thế nào. Ai có thể tới mách bảo chúng ta làm thế nào để vượt qua nỗi tuyệt vọng dài dằng dặc, dằng dặc...

Họ rời nhà thờ. Trên bầu trời xanh sẫm xuất hiện những đám sao sáng lạ thường. Gần tới mức có thể nhìn thấy được ánh sáng nhảy nhót. Trong những căn nhà dân xa xa có ánh đèn lấp loé. Đèn đường soi sáng con đường núi. Trên bậc thềm của nhà nghỉ bên cạnh có chàng trai trẻ ngồi một mình trong bóng tối, đang uống bia lon. Họ men theo con đường lớn nhấp nhô cao cao, đi về phía Hồ Xuân Hương, quay trở lại khu trung tâm.

Trời gần sáng, mọi người trên bãi đất dần tản hết, chỉ còn lại một đống rác rưởi và hoang giá sau những ồn ào. Tô rút máy ảnh. Cô dùng đèn flash. Rất thích dùng nó và giải thích rằng thứ ánh sáng chói mắt này giúp cảm nhận mạnh mẽ hơn về sự ngưng đọng của thời gian.

Tô chụp những cây hồng khô quất vương vãi trên đất, người ăn xin đang ngủ say, những cô cave ngồi trong bóng tối, thần sắc nom mệt mỏi và lạnh lùng, những bức tường cũ kỹ dưới ánh đèn ảm đạm.

Cô đứng bên cạnh, châm một điếu thuốc.

Bắt đầu dọn dẹp những kỷ vật của bố.

Rất nhiều hình.

Bố năm 15 tuổi, đứng bên bờ ngoại ô ở Thượng Hải. Cậu thiếu niên sớm từng trải, gương mặt rắn rỏi, kiên cường. Hoàn cảnh gia đình lúc đó đã bắt đầu sa sút. Cậu là con trai trưởng trong nhà.

20 tuổi, xuống nông thôn. Sống cùng lũ trẻ trong một thôn nhỏ bên núi hẻo lánh.

27 tuổi, lấy mẹ. Hai người chụp hình lưu niệm tại Tây Hồ ở Hàng Châu. Mặc bộ đồ Trung Sơn màu đen. Bên cạnh là một cô gái xinh đẹp tóc thắt bím mắt đen láy. Mặt hai người phảng phất buồn. Đã sống

bên nhau gần ba mươi năm.

30 tuổi, quay về thành phố. Đi làm. Bỏ cơ quan nhà nước, lập công ty riêng. Lăn lộn trên chục năm. Rất nhiều tấm hình chụp ở các bến xe của nhiều thành phố trong nước. Gầy gò nhưng tuấn tú, mắt vẫn rực sáng.

40 tuổi, trải qua những thăng trầm trong sự nghiệp. Ông nội mất, dần lộ rõ nỗi cô đơn. Thần sắc mệt mỏi.

50 tuổi, công ty lại mở rộng. Người đàn ông bệnh tật và béo phì. Đứng dưới ánh nắng trong công viên. Bên cạnh là vợ và con gái về nhà ăn Tết. Cô độc và lý tưởng, áp lực và tình cảm, trắc trở và trí tuệ, bận rộn và trách nhiệm. Luôn bầu bạn suốt chặng đường.

56 tuổi, xuất huyết não. Qua đời.

...

Còn có một đống đồ cũ: sách cũ, báo cũ, tạp chí cũ, hình cũ. Tài liệu đủ loại. Hoá đơn, bằng cấp, vé tàu xe của hơn ba mươi năm trước.

Có một lá thư lớn bằng giấy da trâu đã ngả vàng. Bóc ra, bên trong là một cái yếm cô mặc hồi nhỏ do bà nội tự làm, giờ đã bạt màu. Hóa đơn học phí nhập học cấp một, bảng báo cáo thành tích, nhật ký viết nghiêng ngả, cứ thế cho tới tận lá thư giới thiệu việc làm sau khi tốt nghiệp, những ghi chép bồi dưỡng nghiệp vụ khi đi làm... Tất cả những thứ mà chính cô đã không còn nhớ nổi hoặc vứt đi đã lâu đều được bố thu cất lại.

Két bảo hiểm trong ngân hàng. Kéo ra. Bên trong không hề có một tờ ngân phiếu hoặc sổ tiết kiệm nào, chỉ có một đống hóa đơn cũ, tất cả đều là hóa đơn rút tiền. Bố đã lấy toàn bộ số tiền mà ông có để đầu tư mở rộng công ty. Không để lại một đồng. Có một tập hình, một phụ nữ lạ. Hẳn phải là người ông đã từng yêu. Còn có một giấy gói. Bên trong là một nhúm tóc tơ đen nháy. Là tóc cô hồi bé.

Hết. Đó chính là những cất giữ bí mật nhất của bố. Chưa bao giờ tiết lộ với bất kỳ ai.

Tình cảm của bố sâu sắc và khép kín như vậy. Rơi vào trong trĩu nặng của đám đồ cũ, chuyện cũ. Không bao giờ kể ra. Do không có thói quen, và cũng không tìm được cách. Vì vậy không thổ lộ. Chưa bao giờ bày tỏ.

Cô nhìn mẹ đứng bên cạnh. Cô nói, Mẹ ơi, bố đã đi rồi. Đừng có chấp nhất. Mẹ cúi đầu. Bố và mẹ là những người lương thiện như thế. Những người lương thiện sống bên nhau không thể bảo đảm được hạnh phúc. Mỗi người đều có nỗi cô độc riêng. Không thể sát gần nhau.

Tới lúc phân ly, thậm chí cũng không kịp nói câu giã biệt.

Tối đó, cô nắm mớ tóc tơ bé bỏng của mình trong lòng bàn tay, bên cạnh đặt chiếc yếm vải lỗ chỗ. Cảm giác nhẹ nhõm sau khi kiệt sức, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Bé con. Cô nghe thấy tiếng bố gọi. Không sửa được, hơn 25 tuổi rồi vẫn gọi như vậy. Cách gọi âu yếm của người Giang Nam với trẻ nhỏ. Cô là cục cưng trong tay ông. Chỉ có điều không ai chịu nói mà thôi. Trong mơ, cô thấy mình đang soi gương. Mớ tóc dài rậm đen nháy cứ rụng xuống. Tất cả đều rụng hết.

Mình rất muốn nói lời giã biệt, Tô ạ. Chỉ một lời thôi.

Tạm biệt thời gian.

Tạm biệt tình yêu của tôi.

Trong bóng tối, tất cả cửa sổ trong phòng đều mở toang. Gió lớn rít qua. Gió ồ ạt bốn phương tám hướng.

Đó là trong khách sạn nhỏ của cô. Cô và Tô cùng nằm trên chiếc giường lớn phủ ga trắng. Cô co quắp người, tư thế của một hài nhi trong bụng mẹ. Tô ôm lấy cô từ phía sau. Cơ thể ấm nóng của Tô cận kề bên cô. Bàn tay của Tô, những ngón tay mềm mại, vuốt ve bờ vai gầy và đầu gối của cô, từng tí một, giúp chúng duỗi thẳng.

Tớ đang ôm cậu đấy. Có thấy không?

Ừ. Cậu đang ôm mình.

Tớ chẳng có cách nào làm tình với cậu được. Nhưng tớ yêu cậu.

Mình cũng yêu cậu, Tô ạ.

Đừng sợ.

Không. Mình không sợ.

Chúng ta yêu nhau. Tuyệt biết bao.

...

...

Chỉ có tình yêu mới đem lại sự sống. Mới có thể sống. Sống tiếp.

Nó xuyên qua đau khổ, đem lại an ủi. Nó ấm áp. Rất đơn giản.

Tô kể, Năm tớ lên 7, có một người đàn ông đi qua thị trấn, bước vào tiệm tạp hóa nhà tớ, mua một bao thuốc. Tớ đứng bên quầy. Anh ta khoác một chiếc ba lô nặng trịch, mặc một cái áo vải thô màu vàng nhạt. Anh ta hỏi thăm đường tới vịnh Phổ. Tớ chỉ đường. Rồi anh ta hỏi, Cô bé có muốn đi cùng tôi không? Mình đáp, Có. Thế là chúng mình cùng đi.

Đó là lần đầu mình nhìn thấy biển. Tụi mình ở đó một đêm. Ngắm biển suốt đêm. Anh ta là một nhà nhiếp ảnh. Tớ không biết anh ta từ phương Bắc xa xôi tới. Anh ta chụp ảnh ột tạp chí. Anh ta dạy tớ ngắm biển qua ống kính máy ảnh. Anh ta hỏi, Nhìn thấy chưa? Tất cả thời gian đều chạy về phía trước, nhưng chỉ cần cô bé khẽ bấm một cái, tách. Nó sẽ tự nguyện dừng lại cho em đấy.

Nửa đêm, trời đổ mưa. Trong căn phòng khách sạn trên núi cạnh bờ biển, anh ta vuốt ve tớ. Chưa bao giờ có ai vuốt ve tớ nồng ấm như thế, từ đầu tới chân. Những ngón tay của anh ta như nước chảy, không một tiếng động, cũng không để lại dấu vết. Ít nhất anh ta cũng phải gần 30 tuổi. Tớ thích cái mùi của anh ta, làn da nóng bỏng của anh ta, ngón tay của anh ta. Chúng tớ ôm siết lấy nhau. Anh ta ôm tớ suốt đêm.

Anh ta không nói gì chăng?

Không. Anh ta không nói gì. Như thể cố hết sức. Anh ta muốn cho tớ không phải là dục vọng của mình, cũng không phải là nỗi tuyệt vọng. Anh ta yêu mình, giống như thích ngắm biển lúc bình minh, như yêu đoá hoa dành dành nở ngoài khách sạn, như yêu mỗi đêm đi rồi lại đến.

Ngày thứ hai, anh ta rời khỏi thị trấn. Để lại cho tớ một tấm hình.

Trên đó có gì?

Hình khoả thân của tớ. Hoa dành dành. Trắng tinh trong đêm tối. Anh ta nói với tớ, Cô bé và hoa đều đẹp như nhau. Tuy tất cả đều đã biến mất. Sau hình có một chữ tiếng Anh. Phải mười năm sau, tớ mới biết được ý nghĩa của nó. AIDS. Đối với tớ, đã không còn quan trọng nữa. Vì sau khi anh ta bỏ đi, tớ không bao giờ gặp lại nữa.

Cả hai đều không biết gì về nhau ư?

Cứ mù quáng nhưng chân thực như thế trong đêm tối.

Sau đó tớ bỏ nhà đi. Được ngắm rất nhiều bãi biển khác nhau, bao gồm cả một lần quay trở lại vịnh Phổ. Nhưng không còn là biển trong thời thơ ấu của tớ. Không giống vậy. Nó đã in dấu trong ký ức. Không thể nói ra lời...

...

Anh ta cắt đầu húi cua, rất gầy, trên người có mùi man mát như nước khử độc. Đôi mắt rất sáng giống như hòn than sau khi ninh.

Cậu còn nhớ tới anh ta?

Ừ. Vẫn luôn nhớ.

Trong phim có nhiều cảnh biển. Chẳng có gì. Chỉ có tiếng sóng vỗ.

Bình minh lên. Hoàng hôn xuống. Vội vã quay lại. Gió thổi về phương Nam, lại chuyển sang hướng Bắc, không ngừng thổi, nhưng rồi lại quay về nhịp cũ. Các con sông đều chảy ra biển, nhưng biển vẫn chưa đầy. Sông hồ từ đâu chảy tới, rút cục vẫn quay về nơi đó.

Chúng mình đi ngắm biển. Chỉ vì muốn ngắm nhìn chân lý hư không.

Ngoài trời đã hửng sáng. Màu xanh của bầu trời nhàn nhạt. Tô thiếp đi. Khuôn mặt Tô tinh khiết như đoá sơn trà.

Cô nhìn Tô. Ngắm rất lâu. Đưa tay ra, vuốt ve làn da trên gương mặt Tô. Rồi dịch xuống dưới, cái cổ, xương vai, bầu ngực, cái eo... Những đám da đó đều sống động, mới mẻ, tươi tắn. Có thể cảm nhận được dưới làn da yếu ớt đó là nhịp đập của huyết quản, tiếng máu chảy rì rầm. Con có cả hơi ấm li ti toả ra. Cô nhận thấy những lưu luyến giữa các đầu ngón tay mình. Đôi bàn tay dã từng vuốt ve thi hài bố, đầy ắp cảm nhận mói mẻ về sinh mệnh.

Làn da mới tuyệt làm sao. Mới sống động làm sao.

Cô áp mặt lên cổ Tô. Sát gần cô ấy. Cô cảm nhận được nhịp tim của Tô, kiên cường và mạnh mẽ.

Cô nhắm mắt lại.

Đó là một nơi rất xa quê hương miền Nam của cô. Đại Lải của Việt Nam. Một thị trấn nhỏ trên núi cao.

Trong phim, hai cô gái ôm nhau ngủ trong cuộc hành trình. Họ hoàn toàn xa lạ. Họ sát gần nhau. Họ sắp phải giã từ. Không còn những lời tâm sự hay thở than.

Những thứ đã xảy ra, chỉ là quá khứ.

Gió ào ạt. Xa xa, có tiếng biển reo.

Chuyến xe trong đêm.

Lâu lắm rồi tôi không đi xe khách đêm. Nhiều năm trước, tôi đi du lịch Phúc Kiến, vẫy xe hàng của công trường về nhà. Đó là một chiếc xe tải lớn, lúc chạy kêu rầm rầm. Tôi đi cùng bốn người đàn ông. Họ thay phiên nhau lái. Lúc nửa đêm chạy trên đường núi, phải đề phòng cướp. Đó là chuyện có thật. Lúc lái xe qua một con đường khúc khuỷu, một khe núi cây cối rậm rạp, họ tranh cãi rằng đây chính là địa điểm đã xảy ra sự cố lần trước. Bọn cướp đã giết người, cướp xe đi.

Xe chạy được hơn bốn mươi tiếng đồng hồ. Chúng tôi ngủ trên băng ghế dài phía sau. Họ dừng xe ăn cơm, tôi cũng xuống theo. Họ đều là những trai tráng lao động, khoẻ mạnh, không thích trò chuyện, ánh mắt rất thẳng thắn. Lúc nửa đêm và sáng sớm, do xe cộ ít, xe phóng như bay, như bừng bừng cơn điên. Ngoài cửa sổ là con đường quốc lộ phẳng lỳ trong đêm tối. Đèn xe rọi sáng cánh đồng và cây cối. Còn có những tiệm nhỏ bên đường đã đóng cửa. Lúc chạy vào đường thuộc địa phận tỉnh Phúc Kiến, trời đổ mưa.

Còn nhớ rõ chuyện hồi đó. Ghế ngồi trong bóng tối lắc lư chao đảo. Trong xe chở hàng của những người lạ, bóng đêm trở nên thần bí và ly kỳ. Tốc độ xuyên qua những bình nguyên, sơn cốc, thôn trang, thị trấn nhỏ cùng chuyển đổi với thời gian, khiến cuộc sống như trở nên mãi mãi không thể dừng lại. Tôi nghĩ mình như dạng người đã được định sẵn phải vứt bỏ quê hương, đi trên đường. Vì trong khoảnh khắc đó, dục vọng tuôn trào, như biển xanh gào thét.

Ở Việt Nam, hành trình chuyến xe đêm của tôi chỉ có một đoạn. Đó là từ Hà Nội tới Huế. Mua vé đường dài của công ty du lịch, có thể lên xe bất kỳ lúc nào. Hệ thống phục vụ của cả ngành du lịch Việt Nam khá hoàn thiện và lớn mạnh. . Có thể cảm nhận được từ rất nhiều chi tiết. Những bác đạp xích lô đều biết nói tiếng Anh. Ở Trung Quốc, điều này thật khó khăn.

Bóng đêm ập xuống. Dăm khách Tây ba lô túm tụm bên đường. Có một số đã gặp mặt trên đường, ở khách sạn, tiệm ăn hoặc quán bar. Đều trở nên quen thuộc. Trên chặng đường, họ luôn im lặng, có lúc chỉ khẽ thì thào. Không hề thấy trách móc. Kiên cường và nhẫn nại như động vật. Trong tay mỗi người đều có một cuốn sách hướng dẫn cho du lịch một mình. Rời khỏi đất nước giàu có của họ, đi quanh địa cầu.

Thân phận không rõ ràng. Người Đài Loan làm phần mềm ở Mỹ, ông già người Anh làm ngành bất động sản ở Liverpool, cô hoạ sĩ người Pháp, chàng nhiếp ảnh gia người Thuỵ Điển, cô gái Nhật Bản làm việc văn phòng trong công ty... Đa dạng như vậy. Nhưng tất cả đều đi du lịch một mình. Ăn vận rất thoải mái, đeo một chiếc ba lô to đùng. Lúc trò chuyện rất hăng say. Nụ cười lịch sự mà ấm áp. Luôn mỉm cười với người lạ. Còn nhớ không hề đem lại phiền phức cho người khác. Rất biết giữ trật tự.

Điều này khiến tôi nhớ lại đoàn du lịch trong nước thỉnh thoảng gặp trên đường. Một đám đông ồn ào, làm tắc cả một đoạn đường, khiến những người khác không tài nào đi qua được. Chụp ảnh kỷ niệm khắp nơi, tiện tay vứt rác khắp nơi. Cái kiểu ăn to nói lớn của người Trung Quốc lúc đó khiến người ta phải xấu hổ. Tôiluôn vội vã lướt nhanh qua họ. Cách du lịch kiểu bầy đoàn như vậy vốn đã có vấn đề. Giống như rất nhiều thể chế và bối cảnh trong nước, tác dụng duy nhất chính là phá vỡ cá tính và tính độc lập. Nếu một người không có cá tính, không có không gian cá nhân riêng, tự khắc sẽ không bao giờ nghĩ tới, không tôn trọng cá tính cùng không gian cá nhân của người bên cạnh.

Người của công ty du lịch chất đống ba lô ra khoang hành lý sau xe. Mọi người bắt đầu lên xe, chọn chỗ ngồi. Cô gái da trắng rất nhanh chóng tuột dép ra, gác đôi chân trần lên thành ghế. Cởi tuột chiếc áo phông mềm mại, chèn vào sau gáy. Lôi ra cuốn từ điển tiếng Anh dày cộp. Mang theo đồ ăn vặt, kẹo

sôcôla, bánh bích quy, đựng trong túi vải nhỏ. Đó là kinh nghiệm ngồi xe đêm. Dù sao suốt đêm cũng không thể ngủ ngon, lắc lư trên xe không phải là chuyện dễ chịu.

Xe chậm rãi lượn vòng quanh thành phố, đến khách sạnnày tới khách sạn khác đón khách. Hành khách muốn lên xe có thể chờ tại khách sạn. Cứ như vậy, tôi lại được ngắm Hà Nội trong đêm một lần nữa. Góc phố cổ toả ánh sáng lấp loé như một con tàu ra biển khơi, đầy ắp âm nhạc, đồ ăn, dòng người, mùi vị và âm thanh. Rồi chiếc xe hướng về vùng ngoại ô tối om.

Đầy một xe toàn Tây. Không ai nói chuyện. Chàng trai tuấn tú ngồi sau bật chiếc đèn nhỏ, đọc sách. Hai cô gái châu Âu nom rất đầy đặn bên cạnh đã cuộn tròn người ngủ như lũ mèo. Chiếc xe chạy trên đường lớn trong đêm tối. Tốc độ cũng không quá nhanh. Lẽ ra có thể chạy nhanh hơn.

Có một lần, ở Hồ Bắc, tôi ngồi trên xe buýt. Chiếc xe cũ kỹ có hai toa xe ghép lại chạy như bay trên con đường Vũ Hán chật chội. Lúc rẽ, nó phát ra những tiếng rít chói tai. Cả chiếc xe bị khống chế bởi một sức mạnh phi thường, không thể ngừng lại. Không ai có thể tháo chạy. Người trên xe không thốt nổi câu nào. Tất cả đã bị bác tài đáng sợ làm khiếp hãi.

Nhưng tôi thích bác tài. Nom bác như một người đànông bình thường, nhưng kỹ thuật cao siêu. Chỉ có những người tự tin mới có thể ung dung như vậy. Thông thường đều thế. Nhưng tôi tin rằng bác sẽ bị bật khỏi tình thế rất nhanh. Nếu bác có một chiếc xe riêng ình, không gì tốt hơn thế. Tôi hy vọng có được người đàn ông tự tin như thế, đưa tôi đi hóng gió.

Chương 3

Nghe tiếng tĩnh mịch trong xe. Tĩnh mịch mênh mang như màn đêm không bờ không bến. Ngoài cửa là cánh đồng đen sẫm và ánh đèn lấp lánh như sao đêm rải rác. Tôi uống nước trong chai lớn. Không ăn gì. Nghe theo những đợt sóng chuyển động của tư duy. Mỗi một khoảnh khắc có thể trầm tư suy ngẫm hay liên tưởng đều khiến người ta thấy an ủi. Khó khăn biết bao. Trong đêm khuya, chúng tôi rời xa mọi ồn ào huyên náo của bụi trần. Nhưng con đường dưới chân vẫn đang tiếp tục.

Hồi nhỏ, lúc nghỉ hè về quê thăm ngoại, phải ngồi xe một mình gần tám tiếng đồng hồ. Cuộc hành trình của tôi đã bắt đầu ngay từ thơ ấu. Những cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ luôn khiến tâm trí tôi nôn nao. Hồi bé hơn, tôi một mình ra ngoại ô, thường lạc hướng do đi bộ. Tôi luôn có khát vọng được đi ra ngoài. Thứ đã ăn sâu vào máu của một con người thật khó khống chế. Giống như sự sống và cái chết vậy.

Lần tôi đi tảo mộ với bố trong tiết Thanh Minh, đi thăm ông nội yêu thương của bố. Đó có lẽ là những kinh nghiệm hiếm hoi cùng đồng hành của chúng tôi. Tôi hỏi bố một câu. Người chết rồi, linh hồn có tồn tại hay không. Bố tin rằng sau khi người thân qua đời vẫn thường xuyên quay về bên cạnh người sống, chỉ có điều chúng ta không nhìn thấy được mà thôi. Sự quan tâm đó, tình yêu thương đó vẫn luôn tồn tại. Không bao giờ biến mất. Đó là câu trả lời của bố. Sau đó, ông cũng rời bỏ tôi.

Tôi hy vọng có một ngày cũng đưa được con mình đi thăm mộ bố trong tiết Thanh Minh. Nếu có tình yêu được di truyền lại, cũng chỉ như vậy mà thôi. Cũng có lúc, tôi lại nghĩ có lẽ chỉ sống một mình cả đời. Bố đã từng đi khắp Trung Quốc. Ông là người rất yêu công việc. Cũng là người có tình cảm khép kín. Có lúc, người không biết diễn đạt tình cảm chỉ có thể đi con đường rất dài, rất dài. Như vậy, ông mới không bị chết ngộp bởi tình cảm của mình. Vì thế tôi cũng đi rất xa như ông.

Trên chuyến xe đêm, tôi nghĩ rằng cần có một người đàn ông yên tĩnh. Muốn anh ta có đôi mắt và bàn tay ấm áp. Nhưng khó tìm biết bao. Bạn có thể tìm được địa vị, mục tiêu, chỉ duy hơi ấm là khó kiếm. Nhưng tình yêu như nhiều năm trước, những người đó, giờ nhìn lại, thật ra đều là một chuyến đi không tự nhận ra.

Chỉ vì muốn tìm kiếm chút hơi ấm. Cứ giã biệt không ngừng như vậy. Cuối cùng không thể tìm nổi thứ tưởng tượng trong lòng. Họ như đám hành khách đáp chuyến xe đêm, cứ lên lên xuống xuống, tản mác ở những thôn xóm khi trời chưa kịp rạng.

Nhưng cuộc hành trình của tôi vẫn còn tiếp diễn.

Đảo Tường Vy.

Tháng sáu khi viết cuốn sách này, tôi có mấy đêm liên tục mất ngủ.

Cái kiểu mất ngủ đó thật đáng sợ. Trong gần mười hai tiếng đồng hồ luôn rơi vào tình trạng vô cùng tỉnh táo, không tài nào chợp mắt được.

Từ 7 giờ 10 phút tối tới 2 giờ 43 phút liên tục làm việc. Mắt khô và đau nhức do nhìn màn hình quá lâu. Tắt máy tính. Mở tủ lạnh trong bếp, lục nước đào mua từ siêu thị. Cún Ngoan bị tôi đánh thức, cũng chạy vào bếp ngó nghiêng. Ngồi ăn bên chiếc bàn ăn bằng gỗ. Ngắm tấm rèm vải sọc xanh nhỏ trong phòng ngủ đang phần phật bay. Gió lớn mát mẻ ùa vào phòng từng đám.

Ở Bắc Kinh, một năm chuyển nhà ba lần. Lần gần đây nhất chuyển tới một khu chung cư gần thôn Á Vận Hội.

Một khu dân cư rất yên tĩnh. Tường gạch đỏ, chung cư cũ cổ kính. Có khuôn viên lớn nhiều hoa và cây xanh. Thảm cỏ dày đủ cho lũ chó và tụi con nít đùa giỡn. Dây hoè tạo thành một hành lang xanh rợp bóng, ánh nắng cố lách qua đám lá mơn mởn. Thạch lựu, đào, táo, cả những cây không biết tên nở những chùm hoa vàng bé xíu. Cây nào cây nấy đều ưỡn ngực khoẻ khoắn. Luôn có các cụ già trên những chiếc ghế nhỏ dưới gốc cây, ngồi tước đậu hoặc hóng gió.

Giặt xong vỏ chăn cũng có thể mang ra đây phơi. Ánh nắng rải hương thơm lên chăn. Phảng phất như quay về những ngày thơ ấu trong khu nhà cũ. Mọi thứ sao trở nên thân thiết đến vậy.

Căn phòng trọ có sàn gỗ sạch sẽ và căn bếp nhỏ ốp gạch hoa. Chỉ cần đẩy cửa sổ ra đã có thể ngửi thấy hương thơm của tường vy và lá cây trong gió.

Trong vườn trồng rất nhiều tường vy.

Từng chùm hoa li ti màu đỏ, màu phấn trắng. Mỗi cây có thể ra gần năm chục bông. Nó làm tôi nhớ lại bờ tường trong khu nhà cũ ở quê, cứ vừa đến hè đã trổ ra từng khóm hoa. Có người trồng cả cây hoa hồng nữa. Cành cây mập mạp, từng bông nở ra to bằng cái bát. Đám hoa này nở xoè rực rỡ, hết đợt này tới đợt khác. Như một vở trình diễn đồ sộ.

Tìm ra căn phòng này để sáng tác. Việc duy nhất không thay đổi trong cuộc sống chỉ là viết văn.

Có lúc viết liên tục mười tiếng đồng hồ. Cũng có khi chỉ viết được năm phút đã tắt máy tính, ra khỏi cửa.

Những lần tôi đi ra khỏi nhà phần lớn đều không mục đích. Cứ một mình lang thang trên phố, không trò chuyện, cũng không làm việc gì. Đặt mình trong đám đông nhưng không hề có quan hệ với họ. Tôi thích cái trạng thái chuyển động nhưng xa cách. Những nơi công cộng như chặng đường du lịch, quán bar, nhà ga, xe khách đường dài, phòng chờ, giường nằm trên xe lửa... đều có thể giúp tôi thấy thoải mái. Nhưng chỉ cần xuất hiện ở các nơi tiếp đãi như tiệc tùng, tôi sẽ mụ mẫm và mất hết thần sắc.

Cuộc sống như vậy, tôi đã trải qua rất lâu.

Rất thích căn bếp nhỏ sạch sẽ ốp gạch đầy hoa li ti, phòng khá dài, nhiều cửa sổ. Thường ngồi bên chiếc bàn gỗ nhỏ đọc sách trong lúc hầm canh hoặc xào nấu thức ăn. Đặt luôn cuốn ngữ pháp tiếng Anh ở đó, tiện tay lật vài trang ôn tập. Còn có sách của Xuân Thụ. "Con voi mất tích". Đó là một cuốn truyện ngán mà cô ưa thích nhất trong số sách đã có. Vì nhà ở hướng Tây nên lúc hoàng hôn, cả căn bếp ngập tràn ánh mặt trời rực rỡ.

Trên tủ lạnh đặt một chậu xương rồng, và một cái radio nhỏ cũ kỹ của một người bạn vứt đi không dùng. Thường ngày không dò nghe bất kỳ tiết mục phát thanh nào, không thích có người tạo nên những ngôn từ mạnh mẽ. Vả lại phần lớn đám người dẫn chương trình đều có kiến thức rất mỏng. Nhưng lúc rửa rau có thể bật kênh nhạc, nghe vài ca khúc êm tai. Âm thanh có phần lạc điệu, nhưng vẫn có thể nghe rõ ca từ và tiết tấu, hiếm hoi cũng hứng lên ca theo vài câu. Nó khiến tôi nhớ lại thời niên thiếu. Thập niên 80 nở rộ những ca khúc thịnh hành. Tôi kéo dài chiếc ăng ten của đài, gác lên cái lọ mật ong cắm đầy hoa khô.

Lúc hơn 2 giờ sáng, ngồi trong bếp ăn bánh ngọt. Làm một tách trà nóng, cho cả hoa lài và hoa hồng vào. Khoảng lặng lúc đó khiến người ta thật vui sướng.

Ăn xong, tiếp tục tìm thêm một số việc để làm. Cơn thèm ngủ đã hoàn toàn rời bỏ tôi. Tôi rất rõ điều

đó.

Nhưng tôi không muốn gọi điện thoại cho người khác. Không có mong muốn tâm sự, cũng không tìm ra nổi người có thể gọi điện. Đã rất lâu rồi, tôi không gọi điện cho ai, ngoại trừ biên tập viên và nhà xuất bản vì công việc. Có độc giả tìm được số điện thoại của tôi qua người khác, rồi thử gọi cho tôi lúc canh khuya. Họ luôn làm tôi khó xử. Một mặt, tôi không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của họ. Họ đều rất trẻ, cũng không có ác ý. Mặt khác, tôi thực sự không biết nói gì với họ, một câu cũng không có. Cũng không muốn giả tạo.

Cuối cùng những cú điện thoại đó cũng thưa dần. Nhưng tôi đã bắt đầu tắt phụt những cú gọi mang số lạ. Có lúc điện thoại réo hết lần này tới lần khác, chẳng thèm nghe. Suốt một thời gian, tôi mắc chứng bệnh sợ điện thoại, luôn có cảm giác bất ổn mãnh liệt đối với việc gọi điện thoại.

Cứ như vậy có một thời kỳ rất dài, tôi chẳng trò chuyện. Có thể nói rằng tôi đã mất đi âm thanh. Như cô gái trong "Tạm biệt thời gian", những lời tâm tình của cô ấy đều chỉ thốt lên trong lòng. Dù ột cô gái khác đang ở rất gần cô, dù cho họ yêu nhau cũng không thể tâm sự. Sự cô độc của con người. Chính là như vậy.

Tôi còn nhớ một số chuyện. Chẳng hạn như hồi nhỏ, ngủ cùng bạn thân. Hồi đó chúng thích nhất là thay phiên đến ngủ ở nhà nhau. Tâm sự suốt đêm, kể lể đủ mọi đề tài. Mãi đến khi bố mẹ phải tới gõ cửa để bắt im miệng. Còn nhớ mấy năm trước từng yêu một chàng trai ở thành phố khác. Chúng tôi thường nấu cháo điện thoại giảm giá lúc canh khuya. Mỗi lần gọi mất bốn tiếng đồng hồ. Sao lại có nhiều lời để nói đến vậy. Sao lại thế nhỉ? Với một người đàn ông. Giọng nói trong điện thoại, gợi cảm tới mức có cảm giác tiếp xúc da thịt.

Những chi tiết này giờ nghĩ lại phảng phất như chuyện xảy ra từ rất lâu, rất lâu rồi. Mọi thứ đã trôi qua.

Tôi kê một cái bàn gỗ to dài hai mét trong một căn phòng. Trên bàn vẫn còn vân gỗ thơm mới. Có đánh một lượt véc ni, sờ lên bóng loáng, chỉ hơi có cảm giác thô mịch. Một cái bàn đọc sách lớn bằng gỗ luôn là nguyện vọng của tôi. Có thể đặt máy tính lên đó cùng máy CD, loa, đèn bàn bằng sắt uốn có chụp vải màu đỏ rượu, rất nhiều khung ảnh gỗ, từng đống CD xếp chồng chất, sách và vở ghi chép. Có cả bút máy, thước, bút lông, tẩy, trà, gạt tàn, nước hoa, đế cắm nến, lư hương, đĩa sứ đựng hoa quả... Đủ mọi thứ thập cẩm. Còn cả hoa lan và xương rồng nữa.

Trên tường treo mấy tấm tranh khung gỗ. Về thực vật. Nét vẽ thô vụng, màu sắc loè loẹt. Bên dưới ghi mấy dòng tiếng Anh, như một đoạn bút ký, ghi rõ nơi sinh trưởng và đặc tính của loài thực vật đó. Tôi sưu tầm tất cả những thứ mà mình thích, đặt hết ở đây.

Sách trên giá đã chật kín. Đành để cả xuống sàn. Trên tấm sa lông đệm bông mua ở IKEA phủ một tấm vải trắng thêu hoa. Lẽ ra dùng để phủ bàn, nhưng phủ lên ghế nom cũng đẹp như nhau. Nét thêu tinh xảo. Loại vải này xuất khẩu sang tận châu Âu, tôi tìm được ở chợ, chỉ tốn hai mươi đồng.

Tôi luôn hứng thú với nhà cửa. Tôi sẽ mua một chiếc tủ quần áo bằng gỗ hồ đào đắt tiền chỉ vì thích cái màu nâu tối giả cổ và cái móc kéo bằng đồng cổ kính của nó. Cũng rất thích tới tiệm vải chọn vải hạ giá, những bông hoa vụn màu vàng trên nền đỏ sẫm, những sọc ca rô màu phớt đỏ, những cánh hoa và lá cây rụng lả tả trên nền phông xanh... Giặt sạch vải, phơi cho thấm hương thơm của mặt trời, rồi là phẳng, phủ lên bàn. Cũng không đến nỗi.

Một lần đi siêu thị, vô tình nhìn thấy bátNhật Bản hạ giá, trên nền lá vàng rơi là từng đoá hoa lài trắng tinh khiết và từng chùm quả. Phía ngoài bát màu xanh lam, có đường vân chìm. Đẹp không chịu được. Đã

hạ giá rồi nhưng vẫn rất đắt. Chỉ dám mua hai cái. Chỉ dùng để uống canh. Có lúc nấu cháo sen, soup đậu xanh hoặc chè khoai lang. Hầm xong, đồ ăn trở nên thi vị hơn.

Ông chủ nhà tới lấy đồ, nhìn căn phòng, cười mà hỏi rằng, Cô làm thế nào mà nhiều đồ thế nhỉ? Ông đâu có biết, người con gái xa lạ từ Thượng Hải chuyển tới Bắc Kinh, thà vứt lại tất cả đồ dùng gia đình và đồ điện. Trong chiếc va ly nặng trịch chỉ chứa đầy những đồ cũ kỹ. Không có vật gì đáng giá. Nhưng cũng không nỡ vứt đi. Vì đã mất công tìm kiếm như vậy, nên giữ ở bên mình.

Tôi biết. Có lúc chỉ vì cô đơn mà thôi.

Ngồi trên sa lông, phủ chân bằng tấm khăn choàng lông cừu rất thịnh hành của Nga. Không khí mát lạnh, gió lớn ùa vào. Cún Ngoan lại bắt đầu ngủ. Nó xoè hết tứ chi, nom như một em bé. Tôi đọc Kinh Thánh, tiện tay lật một trang, rồi đọc. Lật xem những tấm hình cũ trong album. Lại vùi đầu vào đống gấu bông trên sa lông, nhắm mắt lại.

Lúc tôi sắp quay về Bắc Kinh, mẹ nói, Con cầu có một cái nhà, sinh con đẻ cái. Mẹ lo ngại tôi đơn độc nơi đất khách quê người, khốn khó, yếu đuối. Tôi cười, không cãi. Chúng ta cần phải có nguyện vọng cả đời đối với một người, khó khăn biết bao. Đàn ông ích kỷ quá nhiều, đàn ông ấm áp quá ít. Chúng ta không thể tìm được sự an toàn vĩnh hằng trong quan hệ với con người, từ lâu đã vậy. Thậm chí cả chuyện tình cảm trong giới nghệ sĩ cũng khỏi cần nói tới. Đó là lạc thú thời thanh xuân, không phải là cách nói của người trưởng thành. Trong khoảnh khắc đó, mới biết được lòng mình đã mệt mỏi tới đâu. Chỉ muốn yên tĩnh.

Trên bãi biển trong xanh ở Việt Nam, từng nhìn thấy mấy hòn đảo xanh rờn. San sát nhau, tuyệt đẹp. Những hòn đảo này không có đường ra, cũng không thể chèo tới được. Gia đình của chúng ta là một hòn đảo. Linh hồn của chúng ta trong thành phố cuối cùng cũng là một hòn đảo. Cô độc như vậy. Rực rỡ và mệt mỏi.

Người đàn ông ấm áp và yên tĩnh, căn phòng sạch sẽ, có một chú chó con, có tấm rèm cửa sổ được gió thổi bay với cái ban công rợp mát bởi cây xanh. Như vậy, khi mất ngủ hoặc có thể ôm choàng lấy nhau. Và chúng ta có thể tạo thành nhóm. Nhưng đối với con người này, tôi đã không còn tí tưởng tượng nào.

Anh là không khí trong suốt. Ở đó nhưng dường như lại không ở. Đối với cuộc sống của tôi, ý nghĩa của anh chỉ như vậy mà thôi. Chỉ là đảo tường vy trong ảo giác.

Tôi không nói với mẹ rằng chỉ có những người đàn bà và đàn ông kinh tế không độc lập hoặc khiếp sợ cô đơn mới có ý nghĩa lấy hôn nhân để thay đổi cuộc sống, giành lấy an toàn. Nhưng đối với tôi, đó không phải là điều quan trọng nhất. Tôi sống rất tốt vì biết mình muốn gì. Tôi yêu cuộc sống như biển cả. Có sóng lớn, có khoảng lặng nhưng rốt cuộc luôn luôn thay đổi. Nỗi cô đơn của biển không thể thốt nổi thành lời.

Rất nhiều người từng yêu chúng ta. Chúng ta rời bỏ họ. Đó là cái giá chúng ta phải trả. Nghĩ ra cũng là cam tâm tình nguyện. Không ai có thể cùng một lúc chiếm được cả tự do và an toàn trong cuộc sống. Đó là điều không thể.

Lúc bốn giờ sáng, bầy quạ trong vườn bắt đầu rộ tiếng. Những âm thanh mỏng mảnh cứ nhấp nhô. Bầu trời như giăng một lớp màn xanh xám u buồn, rồi dần dần sáng rõ. Lúc đó rất giống như khi đi du lịch, dậy sớm để kịp ra xe, vẫn ngà ngật buồn ngủ, nghe thấy tiếng mọi người trò chuyện bên cạnh mà cứ ngỡ trong mơ. Nhưng cuộc hành trình một ngày mới đã mở ra trước mắt.

Bước ra ban công nhìn xuống khu vườn tĩnh mịch bên dưới. Trên con đường nhựa xa xa có tiếng xe

hơi vọng lại. Thành phố bắt đầu thức giấc. Trong đám cây, một chú cún trắng chậm rãi đi tới. Không biết chó của nhà ai. Đi dạo sớm như vậy. Cún Ngoan khẽ khàng bước tới bên tôi, quỳ xuống bên cạnh. Cún cũng vừa dậy.

Trong thời gian khoảng bốn mươi phút, màu trời luôn biến đổi, như thể một cái đồ đựng phủ vải xanh. Tấm vải cứ bị bóc ra từng tí một, mãi cho tới khi sắc trời hoàn toàn sáng hẳn. Nhưng chân trời đã có màu hoa hồng đỏ mà mặt trời vẫn chưa chịu ló ra.

Lại là một ngày hè oi bức.

Trời sáng rồi. Tôi cũng phải đi ngủ thôi.

Hoa dành dành.

Tôi ở Thượng Hải, đón mẹ tới Bắc Kinh sống chung. Mẹ dẫn theo đứa em trai mười chín tuổi của tôi vừa nghỉ hè. Đó là hai người quan trọng nhất, là những gì còn sót lại trong cuộc đời tôi sau khi bố đi xa.

Buổi chiều nóng nực. Chiếc xe khách đường dài mẹ đi vừa tới bến. Mẹ mặc một chiếc quần vải mềm mại in những bông hoa li ti, chiếc áo ngắn tay có móc trắng. Bên cạnh một đống hành lý. Em trai ca cẩm, Mua lắm đồ biển khô thế không biết, sợ chị ở Bắc Kinh không có mà ăn. Còn mang bao nhiêu đồ ăn vặt nữa chứ, cứ như đi du xuân vậy. Mẹ đứng bên, cười rất tươi.

Khi băng qua con đường xe cộ tuôn như thác chảy, tôi nắm chặt tay mẹ. Bàn tay mẹ ấm mềm và thô ráp, trên ngón tay vẫn đeo vài chiếc nhẫn. Hồi trẻ, mẹ vẫn thích áo dài Thượng Hải và đồ trang sức. Năm 50 tuổi vẫn thế. Mua vé tàu giường mềm lúc sáu giờ tối. Sau khi bố tôi qua đời, cơ thể mẹ bắt đần bất an, mất ngủ, chóng mặt, nước mắt chảy quá nhiều, đọc sách bắt đầu phải đeo kính và sợ ngồi máy bay.

Hồi nhỏ, mẹ thường một mình dắt tôi đi xem phim ngoài rạp. Mẹ luôn yên tĩnh. Mẹ từng là cô gái có kiến thức phong phú. Hàm răng sáng tươi tắn, mớ tóc đen dày, vẻ cứng cỏi gần như tàn nhẫn. Những thứ đó sau này mẹ đều dành cho tôi. Tình cảm giữa bố và mẹ luôn nhàn nhạt. Họ giống như đa số các cặp vợ chồng Trung Quốc khác, cùng sống chung gần ba mươi năm trong trách nhiệm và thói quen dựa dẫm vào nhau. Mẹ tôi của ba mươi năm sau, khi bắt đầu chớm già, đột nhiên thấy cô độc.

Có lúc, mẹ thấy bố con vẫn còn sống. Không thể tin được ông ấy vứt mẹ lại như vậy. Mẹ khẽ nói. Tôi gật đầu. Trong đêm khuya một mình, mẹ nằm trong căn phòng trống trải đầy ắp hồi ức, luôn nghe thấy tiếng bố dùng chìa khoá mở cửa. Rất nhiều chuyện cũ chỉ thuộc về một mình mẹ. Những người bên cạnh có thể bầu bạn, nhưng không thể tìm được bất kỳ sự an ủi nào.

Tôi có thể cảm nhận được nỗi cô độc đó. Nhưng không thể làm gì ẹ.

Toa nằm rất sạch sẽ. Gia đình ba người chiếm gần hết giường. Mẹ tiện tay mang theo một đoá hoa dành dành màu trắng tinh khiết trong túi nhỏ, lá xanh mướt. Đó là loài hoa mà mẹ thích nhất. Nở rộ khi vào hè, có mùi thơm nồng u buồn. Trong vườn nhà bà ngoại ở quê có một gốc cây dành dành rất lớn. Mẹ súc sạch một cái chai nước khoáng, kêu tôi đi lấy nước, cắm hoa vào. Cánh hoa hơi úa vàng nhưng mùi thơm vẫn ngập tràn gian tàu chật hẹp.

Trong màn đêm trên chuyến tàu lắc lư, mẹ ngủ rất say. Em trai ở giường trên bật ti vi, đeo tai nghe lên xem phim. Tôi tựa vào gối nghe tiếng mẹ thở. Đó là thời khắc đoàn tụ rất hiếm hoi của cả nhà. Duy nhất chỉ thiếu mỗi bố. Lòng ấm áp nhưng lặng lẽ.

Trong bóng đêm, hoa dành dành vẫn toả hương thơm ngát.

Mười sáu năm trước, mẹ đã từng tới Bắc Kinh. Lần này tới làm khách nhà con gái. Tôi đưa mẹ đi thăm Cố Cung, chụp ảnh ẹ. Nhìn mẹ qua ống kính, thấy những nét thanh tú đã có phần tiều tuỵ trên gương mặt mẹ. Cái dáng mẹ đứng, thân hình đã có phần cứng. Tôi đứng sau máy ảnh, mắt ngấn lệ nóng hổi.

Không thể giải thích nổi cảm giác đó. Phảng phất như mỗi thời khắc đều bị đẩy lùi. Giống như bố đứng ở sân bay chờ tôi đáp chuyến bay trễ. Tôi xách túi ra khỏi cửa, nhìn thấy nụ cười của bố. Những hồi ức như vậy khiến người ta lạnh giá với tất cả chuyện thế gian. Vì những gì tốt đẹp nhất đã trôi qua.

Chúng tôi lại ngồi ở quảng trường xem lũ trẻ thả diều. Bầu trời nhuốm ráng vàng. Tôi khoác tay qua vai mẹ, đôi lúc khẽ vuốt ve. Mẹ cứ cười lặng lẽ, nhưng tôi biết có tôi và con trai bên cạnh, mẹ rất vui. Mẹ từng nói với tôi, Cứ nhớ tới bố, lòng mẹ lại đau nhói. Tôi không muốn kể ẹ về những đêm mất ngủ, nhớ tới gương mặt bố, ra nhà vệ sinh rửa mặt, lúc soi gương, nước mắt đầm đìa.

Tôi cứ luôn nghĩ, làm thế nào mới có thể đạt được hơi ấm vĩnh hằng. Thế là tôi bắt đầu khát khao có một đứa con. Từ sau khi bố đi, đêm khuya ngủ cùng mẹ trên chiếc giường lớn trong căn hộ ở Bắc Kinh. Ngắm thân hình đã bắt đầu mập lên của mẹ. Hồi trẻ, mẹ đã từng mảnh mai, rắn chắc. Thân hình đẹp đẽ đó đã sản sinh ra hai sinh mệnh. Đó là thứ tình cảm không sợ phải trả giá.

Mỗi phụ nữ đều làm như vậy. Đó là niềm hạnh phúc và nỗi đau khổ mà họ cùng chung hưởng. Và tôi cũng chung nỗi khát khao đó.

Thế gian cứ tĩnh lặng và dửng dưng như thế. Nhưng chúng ta cần phải giành được tình yêu sâu sắc.

Đưa mẹ tới điện Hải Đường làm lễ cầu thọ. Mẹ bắt đầu giống bà ngoại tin vào Ki tô giáo. Tôi thích mẹ có thể thuộc về một tôn giáo nào đó. Chúng tôi ngồi trên ghế gỗ nghe mục sư giảng đạo rồi cùng đứng lên hát Thánh ca. Ngoài cửa sổ là ánh nắng Bắc Kinh rực rỡ và khô ráp, tiếng chim lích chích trên những vòm cây xanh. Mẹ nói, Nếu Chủ nhật nào con cũng đi được với mẹ tới nhà thờ thì hay quá. Tôi đáp, Được ạ. Sau này, mẹ cứ ở với con, con sẽ chăm sóc mẹ, tới già.

Đưa mẹ tới tiệm ăn ngon nhất. Nhưng dù tới đâu, mẹ cũng chỉ gọi rau xanh. Mẹ chỉ thích ăn những đồ ăn đơn giản, ít đạm. Lại đưa mẹ đi siêu thị, mua ẹ kem dưỡng da, đôi giầy thêu hoa và chiếc váy đầm bằng tơ thật mà mẹ rất thích. Mẹ đều nhận hết. Khi về nhà, cứ nhất định dúi trả tôi hai nghìn tệ. Chúng tôi suýt nữa lại cãi nhau.

Cứ yêu nhau như vậy. Nhưng do tính cách quá giống nhau, chẳng hạn như không muốn làm phiền người khác, luôn không muốn mình nợ nần người khác, dù chỉ một chút xíu. Luôn kiên cường, luôn quá lo lắng cho người khác... Vì thế suốt một thời gian dài, chúng tôi luôn ở xa nhau.

Vì em trai tôi phải vào học sớm nên chẳng mấy chốc họ phải về. Cuối cùng cũng thuyết phục được mẹ ngồi máy bay. Chỉ cần hai tiếng đồng hồ đã có thể về nhà. Trên đường ra sức khuyên mẹ rằng ngồi máy bay không đến nỗi đáng sợ như tưởng tượng. Khi mẹ đã đứng tuổi có lúc cũng ngây thơ và nhiều chuyện như con trẻ.

Mẹ mặc chiếc váy đầm liền tấm hoa bằng tơ, khoác ví đầm, đeo hoa tai. Sau khi bước vào khu kiểm tra an ninh, mẹ cứ đứng trong đó nghển đầu tìm tấm biển chỉ dẫn cửa ra máy bay. Tôi bồn chồn đứng ngóng, thấy mẹ đi đúng hướng rất mới an tâm. Tới đoạn rẽ, mẹ ngoái đầu lại tìm tôi. Chúng tôi vẫy tay. Mẹ cười rồi bước đi.

Tôi quay về, băng qua đám người ồn ào huyên náo ở sân bay, rốt cuộc cũng buồn tới rớt nước mắt.

Chúng tôi chỉ cùng ở bên nhau có bảy ngày. Khi mẹ về nhà, bố mất cũng vừa tròn hai tháng.

Chương 4

Tan biến.

Hay đi ngắm biển. Hồi cô còn nhỏ, vào hè, đảo xanh nóng bỏng. Bước trên con đường núi nắng chói chang. Như hai đứa trẻ thơ ngây cởi trần. Cô mua coca lạnh tại hàng quán nhỏ bên đường. Bố bắt được con bướm to cánh màu xanh sẫm đưa cho cô, nhốt nó vào cái lọ rỗng.

Trên tấm hình, cô cắt tóc ngắn, má tròn hây hây. Cô đứng trong ráng chiều, ngắm biển. Bố chụp hình cho cô. Chụp rất nhiều hình đen trắng. Trên mỗi tấm hình, cô đều cười rất tươi. Đôi mắt sáng, hàm răng to và trắng. Trên gương mặt cô, bố đã nhìn thấy cái bóng vô cảm. Như một kiểu quyết chiến với hiểm nguy và tự do.

Nhiều năm sau, trên những tấm hình đen trắng bố chụp, cô nhìn thấy được cái mùi ẩn chứa trong đó. Nỗi đau thương của bố.

Khi rời bỏ thành phố này, cô cầm lấy chiếc vé mà số phận đưa cho. Đó là chiếc vé một chiều. Sau đó, cô luôn dừng lại ở những thành phố lạ. Thành phố rất lớn, như thể những hang động. Không có tuổi thơ. Cũng không có ký ức. Cứ như vậy cô chìm nghỉm trong đám đông lạ lẫm, không ai có thể kể ra lai lịch và quá khứ của cô, trừ phi tự cô muốn nói. Như thế dù rất nhiều người xuất hiện, muốn sống cùng cô, cũng không thể giữ cô được. Trừ phi cô tự nguyện.

Vì tình cảm đã từng tràn trề và mãnh liệt như thế. Nên trong đêm tối mới có thể nảy nở những tưởng tượng và hồi ức như đoá hoa.

Không có ai đứng trên con đường khi cô tới. Cô cũng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước.

Sau một thời gian rất dài, hai người đã cùng tan biến.

Bố biết không, có những nhung nhớ cùng với sự tan biến đó cũng dần trở nên trống trơn. Như thể sự vĩnh hằng.

Nếu thứ gì đó có thể đạt được sự vĩnh hằng thì đó chỉ là tan biến mà thôi.

Con phải kể cho bố. Tình yêu của con.

Chúng ta cần phải đi rất xa, rất xa mới có thể hiểu được gia đình của chúng ta từng ở đâu, như thế nào, và không thể quay đầu lại tìm nó được nữa.

Trong căn phòng đã từng khôn lớn, có mùi vị và âm thanh của tuổi xuân, làm tiêu tan nỗi giá lạnh từng tí một. Cũng chính trong căn phòng này, hẹn hò với bạn trai, chân trần ngồi trước máy tính viết văn, đọc sách, uống nước, khiêu vũ một mình, ngồi trên bậc cửa sổ ngắm chim bay... Rồi lại luân phiên thử hết căn hộ chung cư này tới căn hộ chung cư khác ở thành phố lạ. Đã không còn nhà của mình.

Trên tường còn có một tấm hình đen trắng. Cô đã mang đi hầu hết, chỉ giữ lại tấm này. Tấm hình được lồng trong khung gỗ màu đen. Cô đứng bên cạnh biển. Tóc ngắn bị gió giỡn đùa. Tay đeo lắc bạc. Đã đeo rất nhiều năm. Mất. Lại mua cái khác. Cô đang cười. Một nửa bên mặt chìm trong bóng râm bởi ánh nắng quá gay gắt.

Mọi người sẽ không quên nhau. Chỉ có tan biến mà thôi. Dùng tuổi thanh xuân ngắn ngủi, dùng hết cái kiếp trước của bạn.

Nước hồ trong đêm. Gió mát đêm hè. Chòm sao trên trời. Tình yêu tuổi trẻ. Những ký ức thơm nồng ấm áp.

Một người đàn ông có mái tóc mềm mại và lông mi dài, người đàn ông có mùi thơm thoang thoảng của chanh trong hơi thở, người đàn ông gầy cao 1m82, người đàn ông dễ ngượng ngùng, người đàn ông rơi nước mắt những khi buồn.

Một đứa con gái đi chân trần. Có lúc ngây thơ như con trẻ, có lúc dữ dội như thú hoang. Một đứa con gái thường nằm lên lưng bố đòi cõng. Một đứa con gái ngọt ngào tới bất thường.

Bố lấy vợ sinh con. Con bỏ đi tha hương.

Con phải kể cho bố. Tình yêu của con.

Chúng ta cần phải trải qua rất lâu, rất lâu sau mới có thể hiểu được chúng ta thực sự nhớ nhung điều gì, rốt cục là dạng người thế nào và sự việc ra sao.

Xích đạo hướng Bắc 21 độ.

Ở Hà Nội không có mùa Xuân tồn tại. Dù đã tiết tháng Ba, trong đêm khuya, tiết trời vẫn oi bức bởi cái nóng của ban ngày rơi rớt lại. Tiếng người trong tiệm ăn huyên náo, đèn điện nhấp nháy. Hàng cây xanh sẫm bên đường ngả những cái bóng lấp loáng. Khi đám xe máy hung hăng lướt qua, tiếng rít chói tai như xé toạc cái bóng của cả thành phố.

Ông khách du lịch người Anh phòng bên than phiền, đúng là một thành phố điên rồ. Một thành phố ồn ào không tài nào dập dắt được tạp âm. Vây quanh trung tâm thành phố là những âm thanh như tiếng sóng. Đủ các loại phát âm tiếng Anh từ nhiều người mang quốc tịch khác nhau, Anh, Pháp, Nhật, Tây Ban Nha, Mỹ, Thuỵ Điển. Tiếng còi xe máy chộn rộn suốt ngày đêm. Tiếng Việt uyển chuyển chậm rãi quyện vào nhau như gió thoảng qua cành lá. Chiếc máy nghe nhạc kém chất lượng trong tiệm CD luân phiên bật tình ca Việt Nam đầy ai oán. Bác đạp xích lô đầu đội nón chậm rãi đạp chiếc xe cao lớn, tới khúc rẽ bấm chuông kêu lanh canh.

Cuối cùng, bạn sẽ có một cảm giác, cứ ngỡ rằng âm thanh đó đã lưu giữ trong não bạn như thể những ký ức từ kiếp trước.

Âm thanh đó vĩnh viễn không thể bị dập tắt. Giống như biển cả.

Nhưng bạn sẽ rất thích.

Bạn còn nhớ ngày đầu tiên vừa đến. Xe ô tô đưa bạn dừng lại gần Hồ Hoàn Kiếm. Một cô gái Nhật Bản suốt ngày im như thóc, da các cô gái Bắc Âu như tấm vải trắng, người đàn ông Mỹ đi bít tất màu da cam. Tất cả mọi người đều đeo những chiếc ba lô đồ sộ, thoát một cái như hạt mưa sa, tan biến trên đường phố dưới cái nắng.

Đứng ở đầu đường khu phố cổ, thấy các ngõ ngách rắc rối như một mê cung trải ra trước mắt: từng gian tạp hoá nhỏ chen chúc nhau, khách sạn kiểu gia đình chật hẹp và cao vút, trên ban công cũ kỹ và bân bẩn nở rộ giò hoa hồng thắm, các quán bar, hiệu thuốc và dòng quảng cáo bằng tiếng Anh trên quán bar...

Đông người đến vậy. Đám người như cơn sóng không cùng màu da và sắc mặt. Ở đây, bạn không cần

mang theo lịch sử và quá khứ của chính mình. Bạn có thể bắt đầu lại từ đầu. Vì thế, chúng ta mới nghiện đi du lịch.

Bạn sẽ dùng cả đời mình để nhớ đến cái thành phố từ kiếp trước này.

Thời gian ở Hà Nội. Một sớm một chiều. Kéo dài tới cả đời, dài như thế khiến người ta phải thương cảm.

Trọ trong một khách sạn nhỏ sát phố. Chưa từng ngủ say như thế trong một thành phố lạ tha hương. Lúc mở mắt, nhìn thấy ngay sắc trời sáng trắng qua khung cửa sổ bằng gỗ kiểu Pháp. Bầu trời ban mai nhiệt đới có sắc tím hoa hồng khô nhưng tuyệt đẹp. Trên phố sớm đã có người qua lại, đổ rác, bán hoa tươi và rau xanh, xe máy phóng như bay, lũ trẻ chân trần đuổi bắt, chó kêu... Trong không gian có mùi hoa nhài và lá cây thơm mát.

Một buổi sáng như vậy không phải ở quê nhà, không phải ở Thượng Hải, cũng không phải ở Bắc Kinh. Nó thuộc về kiếp trước.

Gội đầu trong toa lét bé xíu trong phòng. Hứng nước lạnh vào lòng bàn tay, vã lên mặt. Rồi mặc áo vải cũ, chân trần trong đôi dép xỏ ngón, từ tốn đi xuống cái cầu thang chật chội trong khách sạn kiểu gia đình, ra vườn.

Trong vườn đều là hoa cỏ nhiệt đới. Họ nuôi một con chó lớn lông ngắn tũn. Trông rất đẹp và ngoan. Gọi một suất ăn sáng. Nước chanh tươi và bánh mì Pháp. Hút thuốc. Đọc tiểu thuyết tiếng Anh in lậu bán nhan nhản ở Hà Nội. Ngắm ánh mặt trời buổi trưa bừng nóng dần. Từng tí một, từ khe hở của bóng cây dịch chuyển tới mu bàn tay. Làn da đã nhớm mồ hôi.

Một em gái Việt Nam có nụ cười ngượng ngùng và đôi mắt sáng tới gần. Xách một giỏ mây đựng đầy hoa nhài tới lúc sáng sớm. Những cánh hoa thơm trắng tinh khiết vẫn còn ngậm sương đêm. Không nói, chỉ cười nhìn bạn. Nụ cười của em.

Không biết cuộc sống ra sao mới có thể được gọi là mơ màng trong mộng say.

Chẳng làm gì mỗi ngày.

Đi lang thang trong các ngõ ngách mỗi ngày.

Ngắm quán xá. Hết dãy phố này tới dãy phố khác tràn ngập màu sắc vật chất và hơi thở. Giày dép, sữa bột, quần áo, CD, đồ thủ công mỹ nghệ, dụng cụ chơi nhạc, đồ mai táng, áo cưới, miếu mạo, quán bar, gánh phở bò... Khách du lịch băng qua dãy hàng quán. Những cô gái Việt Nam rắn rỏi, mảnh mai, đội nón, gánh hàng, trong mẹt hàng đựng đầy dâu chín đã ngả màu tím sẫm. Rất nhiều nơi bán thuốc lá và bật lửa. Còn có hàng chồng sách lậu tiếng Anh cao chất đứng ngang ngực. Phần lớn là khách du lịch của LP và tiểu thuyết có liên quan tới chiến tranh Việt Nam. Nụ cười của họ luôn yên bình như nước.

Buổi tối có xe đẩy treo mực khô bán dạo. Nướng bằng than, bị đập bẹp dí, chấm với sốt cà chua. Chỗ bán hoa quả đã được rửa sạch và gọt vỏ trước, chèn đầy trong tủ thuỷ tinh. Dứa, lựu, thanh long, măng cụt,... theo sở thích của khách hàng, sẽ được đựng trong túi bóng, cho thêm đá, còn tặng thêm một gói bột chấm đủ vị chua cay mặn ngọt.

Đi mệt rồi, chọn lấy một tiệm ăn nhỏ ngồi xuống. Có hamburger và Spaghetti. Có người vừa uống coca lạnh vừa xem sách du lịch, ăn xong bữa trưa lại tiếp tục lộ trình. Cây cổ thụ ở góc phố biếc xanh, cành lá rợp bóng che khuất cả ban công đối diện. Cửa sổ được mở tung, treo lồng chim. Châm nén hương còn vờn khói trắng bay.

Lúc hoàng hôn, nhìn thấy nhà thờ St.Joseph Cathedral. Ráng chiều bao trùm lên toà kiến trúc cổ kính nằm giữa ngã tư. Phía sau hàng rào sắt uốn hình hoa màu đen, dăm lũ trẻ đang đùa chơi trên nền đất trống mát mẻ. Chúng đi chân trần, hò hét đá cầu, chạy nhảy tưng tưng, reo vang vui sướng. Đứa bé gái tóc đen ngang vai xinh đẹp như một chú cá con thoả sức vẫy vùng, nhảy vọt ra từ đám lưới. Ngắm nhìn nó. Ngắm nhìn thiên đường của tuổi thơ.

Rời nhà thờ, chọn bừa một con đường tràn ngập nắng. Bên đường là những thân cây cao lớn xanh um, lá nhỏ chen kín rụng xuống như mưa sau mỗi trận gió xào xạc. Ngửi thấy mùi hương cà phê thơm nồng, té ra vừa đi qua Moca Café. Đây là tiệm cà phê ngon được giới thiệu trên LP. Tiệm đông khách. Nhân viên phục vụ đều là những chàng trai trẻ rất lễ phép. Bà chủ ngồi sau quầy là một phụ nữ mặc bộ đồ tơ Việt Nam màu đen, đeo khuyên tai bạc, nom rất cứng rắn.

Cửa sổ sát phố, không kính, cánh cửa gỗ mở toang, trần nhà có hoa văn cổ điển, đèn chùm thuỷ tinh, bàn gỗ giả cổ, ghế gỗ nặng nề. Khách du lịch ngồi nghỉ bên trong, đọc báo, trò chuyện. Có ông già người châu Âu đang đọc cuốn tiểu thuyết nặng trịch.

Gọi cà phê Việt Nam. Cà phê nóng được bưng ra nồng sánh và đắng chát.

Buổi tối bạn lại đói. Đi vào con ngõ nhỏ tìm những hàng phở bò. Những sợi phở trơn tuột, miếng thịt bò mỏng thêm một đĩa rau sống mơn mởn, mấy lát chanh. Chủ hàng là hai người đàn bà luôn có con chó to đùng màu nâu theo sát. Ngồi ăn trên cái ghế đẩu vây quanh cái bàn gỗ thấp tè. Thắp nến. Vuốt ve cổ con chó. Chúng luôn ngoan ngoãn như thế. Trong quán bar đầy kín những con người tha hương đang viết e-mail. Họ bật nhạc.

Đi qua ngã rẽ đầu phố, có một nhóm đàn ông người Âu mặc quần sọt ngồi trên ghế băng dài uống trà Việt Nam. Hàng chè chén thắp đèn dầu. Bóng chụp màu hồng hoặc tím đỏ. Lấp loáng những tia sáng yếu ớt trong màn đêm.

Sáng sớm như vậy. Hai giờ. Bạn nghe tiếng guốc gỗ lẹp kẹp trên con đường đá. Trời đầy sao.

Bạn phải dùng cách đó để nhớ nó. Ra sức thở, nhắm mắt lại, lắng nghe.

Hà Nội mà bạn phải nhớ. Chính là như vậy.

Ở Sài Gòn.

Du lịch, chính là cứ đi mãi, đi mãi.

Đi trong im lặng.

Bưu điện Sài Gòn giống như một bến tàu. Toà kiến trúc thực dân đồ sộ, đầy những phù điêu màu trắng hoa lệ. Bước vào trong, đập vào mắt là cái trần nhà rộng lớn. Hàng ghế gỗ dài đặt trong đại sảnh trống. Bên ngoài là ánh nắng chính ngọ gắt gao.

Cô mua một tấm thiệp năm mới, màu đen trắng. Hoài niệm về Sài Gòn xưa. Kiến trúc kiểu Pháp, bóng cây ngô đồng bên đường, những quý phu nhân ánh mắt thăm thẳm buồn đầy oán trách trên những chiếc xích lô, con voi lớn trong đoàn xiếc nâng hai chân trước. Tất cả đều rực rỡ và hoang vu đến không ngờ.

Lấy ra chiếc bút bi, viết vào sau tấm thiệp: Con đang ở Sài Gòn, mọi thứ đều tốt đẹp, rất nóng. Một tấm gửi tới Bắc Kinh, một tấm gửi về vùng quanh duyên hải phía Nam. Chỉ ngắn ngủi như vậy.

Cả con người cô càng đi xa càng trầm lặng.

Buổi sáng trong tiệm ăn nhỏ dưới tầng trệt khách sạn, ngắm các cô gái trẻ người Âu mặt đỏ rực bởi ánh nắng mặt trời, rạp người trên bàn ăn bằng gỗ, lấy bút máy viết lên mặt sau tấm thiếp mừng năm mới. Những dòng chữ tiếng Anh dài dằng dặc. Trôi chảy, đơn giản. Nồng nàn như thế.

Cô ngồi ở bàn đối diện ăn sáng. Bánh mì Pháp cứng, hình dài, hơi mằn mặn, vừa bẻ ra, vụn bánh ở trong không ngừng rơi xuống. Tuy đã kẹp pho mát nhưng ngậm trong miệng vẫn không có mùi vị. Có thể viết một lá thư dài, đã biết có thể viết những gì. Đã biết có thể viết cho ai, thật là hạnh phúc. Cô ngồi đối diện với hạnh phúc. Đã từ lâu, cô không biết mình có thể viết thư cho ai. Và trên thư có thể nói những gì.

Nhét hai tấm thiệp năm mới vào thùng thư. Tem thư có hình cá và tiên nữ cưỡi voi. Một tấm trong đó có người cẩn thận cất vào túi, khoá vào trong ngăn kéo. Rồi cô lại đem nó quay về Bắc Kinh.

Cô nhận, kết thúc đều như vậy cả. Bỏ ra, rồi lại quay về. Nhận được, rồi lại bỏ đi.

Chúng ta cứ tiếp nhận từ tốn như vậy.

Tiệm đó có tên là ANH. Chuyên bán trang phục tơ tằm làm thủ công. Trên chiếc giá gỗ đặt từng chồng quần áo được làm rất tinh tế. Rất nhiều phụ nữ Nhật. Họ tới Sài Gòn để mua sắm hoặc dừng lại đây mở tiệm. Một thành phố không lạc hậu, giá cả rẻ, lại có phong cách chưa đến nỗi bị quên lãng, rất thích hợp với kinh doanh.

Nhân viên trong các shop quần áo cao cấp ở Sài Gòn đều nói được tiếng Nhật thành thạo. Dịu dàng cẩn thận, e lệ nụ cười khiêm tốn, rất giống người Nhật.

Ở Hồng Kông, do cô im lặng nên có tiệm đã đích thân gọi nhân viên biết tiếng Nhật tới hỏi chuyện cô. Họ ngỡ cô là người Nhật. Phụ nữ Nhật cũng vậy, tóc đen thẳng, sắc mặt nhợt nhạt. Cô khẽ mỉm cười giải thích. Chán tới mức không muốn nói nữa.

Cô là người không thích nói chuyện. Duy nhất chỉ thích có một từ liên quan tới nói chuyện: giãi bày. Nếu không có giãi bày, mọi từ ngữ đều bị lãng quên và hoang phế. Như những lời hứa hẹn dối trá.

Cô chọn một cái áo tơ tằm Việt Nam thêu hình hoa mẫu đơn, một chiếc đầm bằng vải đay màu trắng,một chiếc áo lụa thêu hoa hồng đỏ, một đôi guốc gỗ quai thêu. Quần áo được bọc cẩn thận bằng giấy mềm, đặt trong một chiếc túi cỏ tết. Những trang phục mềm mại và tuyệt mỹ như vậy được khoác lên người cô sau khi trút bỏ chiếc áo phông và quần vải thô nhuốm bụi và mồ hôi, cảm giác thật lạ lẫm. Cô có linh cảm sau khi mang chúng về, sẽ chỉ nhét sâu xuống tận cùng ngăn tủ. Nhưng cô vẫn mua chúng.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ trở thành một cô gái dịu dàng xinh đẹp. Những năm tháng sau này, cô vẫn luôn thẳng thắn, trầm cảm và ngược đời. Giống hệt một cánh đồng hoang đầy gió rít.

Còn nhớ năm mười sáu tuổi mặc một chiếc váy trắng, đi xem phim cùng một cậu bạn cùng lớp. Gấu váy viền hoa li ti. Cổ tròn giản dị, không tay. Xem phim xong, cô cởi tuột xăng đan, chân trần chạy trên con đường đá. Hăm hở chạy. Gió thổi tung đám hoa tường vy trên tường, bay xuống như một trận mưa.

Mười năm sau, trang phục của cô vẫn vậy, chỉ mặc áo vải bông, thỉnh thoảng có thêm đồ tơ và đay. Không mặc các chất liệu khác. Vẫn thích đi chân đất.

Tình yêu đến rồi đi. Cuối cùng, cô nghĩ mình chỉ thích trong bóng đêm có một trận mưa hoa trong gió. Chỉ như vậy. Không cần gì khác.

Đi trên đường ngắm nhà cửa. Ngoài ngắm nhà cửa, chẳng đi đâu hết.

Những căn nhà đó, cũ kỹ, đọng lại những dấu ấn thời gian dài dằng dặc. Còn có sự phẫn nộ, nhịn nhục, lương thiện và khát vọng sống. Bao gồm cả cái đẹp của sự chết chóc. Các bức tường ngả màu vàng xỉn. Nhưng một số nom lại tươi tắn, đập vào mắt như thể mù quáng. Cửa sổ to dài bằng gỗ, màu xanh thẫm Thổ Nhĩ Kỳ. Bị nước mưa thấm tới bạc trắng. Trên ban công thả một bức mành trúc trắng. Có rất nhiều giò hoa rực rỡ. Quần áo khô cong dưới nắng, gió lướt qua, khẽ bay lật phật.

Cô ngắm nghía căn nhà. Đi hết con đường này tới con đường khác. Chụp rất nhiều căn nhà cũ kĩ. Dăm căn nhà nhô cao dưới trời xanh, như thể những vết thương nghiêm trọng. Một số nấp sau bóng cây râm mát ken dày, phát ra những tưởng thở nhè nhẹ. Bên trong không biết đã từng có bao sinh mạng, tìm kiếm một chốn gửi gắm và lưu giữ ở trần gian. Mọi khiếp sợ và khát vọng đều bị đè nén lại, không thể phát ra âm thanh. Rồi, chúng ta chỉ biết tồn tại trong lặng lẽ.

Chương 5

Bánh xe luân hồi vẫn lăn. Cuối cùng huỷ diệt tất thảy. Trong chiến tranh không cần nói ai là kẻ chiến thắng. Cát bụi vẫn trở về cát bụi mà thôi. Chúng ta cần phải tỉnh giấc lúc bình minh, thơm lên gương mặt người yêu bên cạnh. Mở tung cửa sổ, nhìn thấy nắng lấp lánh trên cành lá. Đó là sống. Chẳng còn gì khác.

Ngày nào cô cũng tới tiệm ăn nhỏ đối diện khách sạn để dùng bữa. Cô còn nhớ tên của tiệm đó: Gon Café. Anh nhân viên trong tiệm da ngăm đen, còn rất trẻ, nói cho cô biết số lương anh được nhận hàng tháng. Thấp tới kinh ngạc. Nhưng cô không hề để lộ bất kỳ sự phản ứng nào. Họ nói chuyện bằng những từ ngữ tiếng Anh đơn giản. Anh kể nhà anh ở Hà Nội. Anh yêu Hà Nội nhưng dễ tìm việc làm hơn tại Sài Gòn.

Cô cũng yêu Hà Nội. Đó là thành phố trong kiếp trước của cô. Là thành phố mà cô yêu tới rơi lệ dù chẳng có lý do gì.

Đứa trẻ đứng ngoài cửa. Vừa nhìn thấy cô, đã cười tươi vẫy tay rối rít. Ngày nào cô cũng tới đó. Sáng. Tối. Có lúc đêm hôm cũng đi ăn một đĩa đu đủ tươi. Thằng bé chừng mười lăm tuổi, gầy và đen, răng trắng, mắt sáng, lanh lợi đứng ngoài cửa đỡ xe đạp giúp khách Tây. Cô nhờ nó chụp giùm cô một tấm hình. Cô khẽ cười ngượng ngùng với nó.

Chỗ thường ngồi là bàn thứ hai từ cửa vào, phía trái trong cùng. Cô mặc một chiếc áo tơ tằm thêu anh đào đỏ, cổ áo và nút bọc theo kiểu Tàu. Mua trong cửa tiệm Viu Viu kế bên. Còn có một tiệm tên là La Sa. Bán mũ và túi xách làm từ vải thô và hoa vụn ghép lại.

Cô ăn tối ở đó. Chả giò, Napcake, cơm chiên được làm từ cá, dứa và cà rốt. Dừa ướp lạnh, cắm một ống hút, vị mát lành. Đu đủ có màu đỏ tuyệt đẹp. Sau khi rửa sạch, xắt từng miếng, đặt trên đĩa sứ trắng. Cô thích cách phát âm của nó, Papaya, sinh động và tinh nghịch biết bao. Còn có kem và sữa tươi nữa.

Trời luôn nóng bức, dưới ánh nắng vẫn có đám khách du lịch đeo balô nặng trịch đi tới đi lui, giống hệt như ở Hà Nội. Ở Sài Gòn, nơi cô dừng lại lâu nhất chính là con đường tập trung đông đúc đám Tây ba lô này. Họ mặc quần áo vải, mang theo sách và tư tưởng, ăn những món sạch sẽ, quan tâm tới ánh nắng và con người. Sống theo cá tính. Hưởng thụ sự tồn tại trong từng phút từng giây. Họ ở đây đọc tiểu thuyết, uống bia, viết nhật ký, trò chuyện, đi bar, nghe nhạc. Ngoài ra, không làm gì hết.

Cô ăn rất nhiều hàng ngày.

Cô thường ăn nhiều uống nhiều. Hồi nhỏ đã vậy, cảm thấy cô đơn nên ăn luôn mồm. Ăn rất nhiều thứ. Không biết phải tìm cách nào để diễn đạt. Ăn. Rất đơn giản. Có thể dùng nó để tự an ủi mình. Thực phẩm thật ấm áp, có độ sáng, có mùi thơm, có thể vuốt ve dạ dày, rồi cập bến linh hồn.

Cô chưa bao giờ ăn kiêng, nhưng cũng không béo lên nổi. Những người dễ béo đều có mục tiêu. Cô đã gặp nhiều thương nhân rất thành công đều béo phì. Cô không phải như vậy. Cô không có mục tiêu. Dù đối với những đồ ăn yêu thích, cô cũng không có mục tiêu.

Khoảnh khắc yên tĩnh là giây phút hoàng hôn. Ngồi sau chiếc bàn ăn trải khăn trắng trong Gon Café, vừa chờ mang đồ ăn tới, vừa ngắm ráng chiều trên đường dần mịt mùng và đặc quánh. Màn đêm sắp buông. Những khách du hành sau một ngày rong ruổi đã lục tục quay về nơi trọ. Trong căn phòng khách sạn đối diện, có người đang cởi đồ, có người đang nhảy nhót, có người đang hút thuốc, có người đang hôn

nhau.

Có một tiệm bán CD, tên gọi 211. Rất nhiều đĩa lậu chất lượng kém, in ấn thô vụng nhưng khá phong phú về thể loại. Có thể mua được tất cả những album ngôi sao ca nhạc và đĩa nhạc nhớ tới. Đủ các loại bản cũ và mới. Họ cầm một cái giỏ nhựa, giống như những siêu thị, cho vào đó những đĩa CD đã chọn xong. Rồi ngồi lên cái ghế băng thấp trước máy CD, đeo tai nghe lên, nghe thử từng đĩa. Các cô gái trẻ đều chọn DiDo.

Ở đây, có thể dễ dàng chiếm được âm nhạc, như thể bia và hoa hồng.

Phía sau có một chàng trai trẻ người Nhật. Có lẽ mới học cấp ba. Ngày nào cũng ăn ở đây, rồi đi lại trên đường. Mặc chiếc quần bò xanh rộng thùng thình và cái áo phông trắng. Trên mặt có nốt ruồi lớn. Trong tiệm ăn, cậu ta thường ngồi một mình, lặng lẽ trước Coca Cola. Nom rất tuấn tú. Một lần, cô nhìn thấy cậu ta đi dạo với một người đàn ông Nhật khác. Có thể là bố cậu ấy. Cả hai đều im lặng, rảo bước dưới ánh nắng.

Bàn bên là một anh chàng Âu tóc vàng. Đeo headphone, đang hí hoáy viết trên một cuốn sổ lớn bằng bút máy. Viết nhanh như bay. Bên cạnh luôn là một tách cà phê Việt Nam đang uống dở. Chắc hẳn là một nhà văn. Sắc thái rất nhạy cảm.

Hai cô gái Nhật mặc bộ đồ vừa mua giống hệt nhau, may theo kiểu Tàu. Mẫu thịnh hành nhất Sài Gòn, không tay, bằng tơ lụa, tơ tằm hoặc đũi. Họ tâm tình với nhau rất nhỏ, rồi trao đổi địa chỉ. Là bạn đồng hành mới quen trong chuyến đi.

Sống trong thời khắc này, mọi thứ đều quá tuyệt mỹ, không chút khiếm khuyết.

Buổi tối cô tới khu giải trí. Có người nhảy Disco. Có các cô gái tóc dài xinh đẹp tiếp đãi từng đám đàn ông. Họ uống rượu ở ghế sôpha, trò chuyện rất lớn tiếng Nhạc rất thịnh hành. Đám trẻ mặc đồ trắng nhảy nhót.

Cô thấy thất vọng. Máy lạnh mở quá lớn. Do vậy mới được giữa chừng đã bỏ ra.

Đi qua quảng trường lớn ở trung tâm, cây rất cao, không rõ tên. Chỉ thấy lá cây rụng xào xạc. Dưới đất một lớp lá phủ đầy.

Chợ Lớn.

Đúng vậy. Đó là ký ức thuộc về Marguerite Duras. Chỉ thuộc về cô.

"Những âm thanh mà họ phát ra đều rất vang. Tất cả đều sống động, như tiếng còi xe hơi ngân dài, cái ồn ào của bi thương kiệt sức nhưng không được đáp trả. Trong phòng có mùi đường cháy, còn có mùi thơm của lạc rang, mùi canh hầm Trung Quốc, mùi các loại cỏ xanh, mùi hương hoa nhài, mùi của bụi bặm, mùi cây nhũ hương, mùi than cháy. Than ở đây được chất trong làn, bán rong trên đường. Vì thế mùi của thành phố chính là mùi được phát ra từ những thôn xóm hẻo lánh nơi rừng sâu, nơi đồng cỏ...". Đó là Chợ Lớn của Marguerite Duras, không phải của bạn.

Chợ Lớn mà bạn được nhìn thấy nhếch nhác, lộn xộn, khắp nơi là xe cộ và dòng người thập cẩm, những căn nhà nát, một bờ mương đục ngầu bốc mùi, những dãy nhà gỗ tạm bợ bên bờ sông treo đầy quần áo, ngập ngụa rác rưởi. Chỉ nhìn thấy một khách Tây. Ông ta đang giơ máy ảnh chụp con mương đen ngòm. Bạn sẽ không thể nhìn thấy cái nghèo đói nào trực tiếp và thô bạo hơn thế nữa.

Trong một tiệm mì, ăn một bát phở. Chủ tiệm biết nói tiếng Quảng Đông, nhưng rất nghiêm nghị, hầu

như vắng bóng nụ cười.

Đứng ở đầu đường vô cùng huyên náo, nhớ lại trong phim, cảnh cô gái ngồi xe xích lô trong đêm mưa, tới căn phòng từng hò hẹn với bạn tình. Cô ngồi bên giường trong bộ đồ thấm nước mưa, ngắm căn phòng trống. Lặng đi. Rồi bỏ về. Con đường ướt át tối tăm trong mưa.

Mọi tuyệt vọng và dục vọng đều bị gột hết. Bao gồm cả kẻ ra đi, cũng chỉ ao ước giữ được một phần ký ức, không dám mong tái hiện lại.

"Quê hương tôi là vùng sông nước, là quốc gia của hồ ao, sông ngòi. Có nước nguồn chảy từ núi xuống, có ruộng nước, còn có bùn đất phù sa ven sông trên bình nguyên. Những khi mưa bão, chúng tôi trốn trong con sông nhỏ. Mưa nhỏ ken dày, rất có hại. Chỉ cần mười phút, nước mưa đã làm ngập úng vườn hoa. Sau cơn mưa, đất nóng hực, bốc mùi khó chịu. Có đám hoa trôi. Vườn ai đó trồng hoa nhài. Tôi là một người sẽ không quay về với quê hương được nữa. Con người một khi đã khôn lớn, mọi thứ như thể vật ngoài thân, không nhất thiết để những ký ức tồn tại cùng mình mãi mãi. Cứ để chúng lưu lại nơi mà chúng đã hình thành. Tôi vốn sinh ra tại nơi không có mảnh đất cắm dùi".

Quê hương là nơi không thể quay về được nữa.

Sài Gòn. Phát âm rõ ràng.

Không hiểu tại sao thành phố này luôn khiến người ta thấy mùi của bi ai. Hồng Kông cũng vậy. Đi trong đám người huyên náo và những cửa tiệm chen chúc nhưng lòng vẫn thấy chua xót. Phồn hoa quá cũng dở. Phồn hoa rất dễ khiến người ta liên tưởng tới hoang giá. Cảnh tượng thế gian như ảo ảnh. Con người sẽ không nghĩ tới một giấc mơ quá náo nhiệt vì rất dễ ngắn ngủi.

Sông Sài Gòn mà cô nhìn thấy là một con sông rất bình thường. Trên dòng nước xanh đục ngầu có lục bình trôi và những chiếc thuyền nát. Đối diện chính là những căn nhà gỗ sơ sài của nghèo khó. Nhưng ngay bên bờ là khách sạn lớn rực rỡ sang trọng. Kiến trúc thực dân vô cùng hoa lệ, mang tên Riverside Hotel.

Phòng khách ở lầu bốn. Ngay sát phố. Dù lúc canh khuya cũng có thể nghe thấy guốc gỗ lọc cọc của lũ trẻ Nhật đi chơi về muộn, tiếng đi lại trên con đường đá. Con chó lớn uể oải đi vào bóng râm dưới gốc cây. Mặt trăng rất vàng, cực kỳ tròn. Hơi có sương mù.

Quạt trần quay vù vù suốt đêm. Có lúc cô nóng quá không ngủ được, ra ban công hút thuốc. Mở cửa sổ hóng những cơn gió vu vơ lướt qua. Không khí nóng ẩm. Cô khẽ trào nước mắt rất vô cớ.

Cứ như vậy, chân trời cũng dần sáng.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Tấm hình.

Phần lớn trong hình là cảnh đường phố, ngõ xóm, nhà cổ, trẻ con, bầu trời, cây cối, cả các con sông nữa. Bạn cũng có thể chụp các kiến trúc lớn lộng lẫy như khách sạn đắt tiền, nhà hát lớn. Nhưng dường như chúng giống một bức tranh sơn dầu, tuy đẹp nhưng không thật. Bạn sẽ thích những con đường và căn nhà đầy dấu ấn năm tháng, què quặt, cũ kỹ. Sẽ thích những người dân thường, những đứa trẻ ăn mày đầu đường trên mặt phản ánh nên cuộc sống. sẽ thích mọi màu sắc, hình thái, xúc cảm và mùi vị nhảy nhót dưới ánh nắng nhiệt đới. Dường như chìm đắm trong một con sông lớn huyên náo lấp lánh ánh đèn. Ánh nắng nóng rẫy chiếu xiên lên trán. Gió mát ùa qua. Chẳng còn gì đẹp hơn thế.

Cái đẹp của hiểm nguy.

Trên con tàu đi PnomPenh có một cô gái người New Zealand bị bệnh. Cô ta đi cùng bạn trai. Mang theo xe đạp.Ở Việt nam đạp xe đi du lịch, rồi chuẩn bị đi Campuchia. Do quá mệt và bệnh tật, họ đổi sang đi tàu. Nhiệt độ vẫn rất cao. Mặt cô gái đỏ rực, nằm trên một chiếc ghế dài trong toa.

Chúng tôi có khoảng sáu người. Phần lớn ghế ngồi trên tàu còn trống. Có hai phụ nữ Anh đứng tuổi đã từng dạy đại học ở Bắc Kinh. Chuyến du lịch dài, nhất là đi du lịch những nước nhiệt đới nghèo quả thực phải rất nhẫn nại. Những con đường mệt mỏi, nóng bức, bệnh tật, mồ hôi. Những toa xe oi bức. Đau bao tử, chóng mặt, run rẩy, sạm nắng, mất ngủ suốt đêm. Nhưng tất cả khách du lịch ba lô gặp trên đường luôn im lặng, không phàn nàn, cũng không có bất cứ hành động gì ảnh hưởng tới người khác.

Những cảnh vật bên bờ lướt qua liên tiếp không ngớt: ruộng ngô tràn ngập nắng, hoa sen trong đầm, bãi cỏ, cây măng cụt, chó uống nước ven sông. Bầu trời bao la nóng bỏng. Những khoảng ruộng như bị thiêu cháy.

Sống chính là tiến về phía trước với tính khả thi phong phú vô hạn, hùng vĩ vô hạn như vậy.

Có một số người vất vả đi làm thuê, kiếm đủ tiền du lịch rồi xin thôi việc, khoác ba lô bắt đầu đi. Có một số người chưa bao giờ ra khỏi thành phố mình ở, thoả mãn với cuộc sống thực tại, thoải mái và ổn định mới khiến họ thấy an toàn.

Mỗi người đều có quyền lựa chọn cách sống ình. Nói một cách khác, người lại bị bó buộc, chưa bao giờ đạt được quyền quyết định cuộc sống của mình.

Đối với những người sống trong thôn làng hẻo lánh, họ chưa bao giờ thoát khỏi bần hàn, nhưng rất gần gũi với thiên nhiên. Họ lao động dưới nóng bức, nghỉ ngơi dưới gốc cây.

Nếu bạn được ngắm lũ trẻ cùng đàn ông và đàn bà đùa trên sông lúc hoàng hôn, nỗi sung sướng vô bờ mà giản dị trên gương mặt họ, bạn sẽ hiểu được con sông được dùng làm nước uống, làm bồn tắm, làm nơi xả rác này chính là cuộc sống của họ.

Nhưng những người khác, họ sống trong thành phố, có cái được gọi là giai tầng xã hội và nghề nghiệp cao sang. Nhưng cuộc sống của rất nhiều người trở nên vô vị, bị hạn chế do quá chuyên sâu. Họ phục tùng bởi chính dục vọng và lòng tham mù quáng của chính họ.

Ra sức lấy hư danh và vật chất để chứng minh, và bồi lấp những trống rỗng của mình. Họ ném nhiều tiền vào tiệc tùng và quán bar, tìm kiếm lạc thú trong giải trí thương mại. Họ tránh né phải suy nghĩ và nỗi cô đơn. Không bao giờ tìm kiếm phương hướng thực sự của mình.

Họ đánh mất đi cái gọi là cái đẹp của hiểm nguy.

Cái đẹp của hiểm nguy định ra một dạng phương thức theo đuổi hư vô. Đó là thứ cảm xúc không liên quan tới kết cục.

Không ngừng đi. Vừa đi, vừa để cái đẹp và thời gian thổi ra từ linh hồn. Dường như đang đi trong gió. Biết rõ không đạt được gì nhưng lòng vẫn vui sướng.

Tôi luôn thích gió lớn. Thích tiếng gió reo, chạy tới đón gió, không nghe tiếng thở. Bắc Kinh là thành phố luôn có gió lớn. Nhưng quê hương tôi, vùng duyên hải miền Nam chỉ có bão mà thôi.

Nhiều khi, một người lựa chọn ra đi, không phải vì dục vọng,cũng không phải vì bị quyến rũ. Chỉ đơn

giản bởi nghe thấy tiếng lòng của mình.

Để tôn trọng cuộc sống âm thanh trong nội tâm chính mình, chúng ta từng phải trả những cái giá quá lớn Chuyện thời nhỏ.

Năm mười hai tuổi, tôi cũng có tình bạn, với cô bạn bằng tuổi cùng trường. Nhà cô ấy cách nhà tôi một con sông giữa trung tâm thành phố. Những buổi trưa mùa hè mưa bão, tôi còn nhớ cô ấy giương dù, đợi ở chân cầu thang, đón tôi sang nhà ăn kem. Trong bóng râm ẩm ướt, gương mặt cô ấy như một đoá hoa trà tinh khiết.

Chúng tôi bì bõm trong mưa lớn. Vừa ăn kem vừa xem tập thơ trong căn nhà rộng rãi của cô ấy. Mệt rồi, lăn ra ôm nhau ngủ. Mớ tóc dài, rất dày của cô ấy toả mùi thơm dịu, cứ đùa giỡn quệt vào mặt tôi những lúc mơ màng ngủ. Tôi phải lấy tay gạt chúng ra. Ngoài cửa sổ, tiếng mưa vẫn lộp độp.

Lúc đó tôi là một đứa con gái không quấn bố mẹ. Thích viết thơ, hay tuôn lệ vô cớ trong lúc ngủ đêm. Gia đình bạn tôi không hạnh phúc, bố mẹ không hoà thuận, luôn cãi cọ.

Rồi một hôm, bố cô ấy đột nhiên biến mất. Chúng tôi biết những nỗi đau thầm kín của nhau. Nhưng chúng vẫn chưa lớn, như thể những nụ hoa tinh khiết còn e ấp. Muốn tìm kiếm trong linh hồn nhau một con đường nối với thế giới. Nhưng lát cắt bước vào đó chỉ có thể đem lại tình yêu cho nhau. Tuy tình yêu đó vì tuyệt vọng mà trở nên mù quáng và đoạn tuyệt. Đầy ắp những giằng xé.

Tôi còn nhớ chúng tôi viết thư hàng ngày. Dù cùng một lớp, ngày nào cũng gặp mặt. Khi tình cảm thắm thiết, thời gian không bao giờ đủ. Chúng tôi viết trong thư, Mình yêu cậu.

Giống như nói với cái thế giới phiêu lưu vẫn chưa mở ra rằng, Mình muốn xuất phát.

Thứ tình cảm đó, bây giờ nhìn lại, thực ra rất giống tình yêu đầu đời.

Những chuyện cũ đó khiến tôi vẫn luôn duy trì niềm tin vào tình bạn với phái nữ. Trong chúng không có tình dục, không có sự tò mò, cũng không có tác dụng kích thích.

Gần gũi nhau chỉ vì nguyện vọng chung của hai bên. Chúng tôi giống như hai đứa trẻ nhạy cảm, hụt hẫng, phải ôm siết lấy nhau giành hơi ấm. Nương tựa vào nhau thật trong sáng và lặng lẽ như vậy.

Giữa hai đứa đã xảy ra rất nhiều chuyện. Vui có, buồn có, thất vọng có. Rất nhiều kỷ niệm đã quá sâu do bị vùi lấp.

Bây giờ nhớ lại, cuộc sống trước năm mười bảy tuổi có lẽ chính là những ngày tháng tuyệt đẹp nhưng tàn khốc nhất trong cuộc đời. Tuổi thanh xuân như một khúc đường hầm xe lửa tối tăm, vừa hổn hển vừa phóng như điên dại. Sau đó, mỗi đứa đều ngã vào tình yêu rất nhanh.

Lúc đó luôn cho rằng yêu đương có thể cứu vớt hoàn toàn nỗi cô độc của mình. Chỉ sau khi trả giá quá nhiều, lãng phí quá nhiều thời gian mới hiểu ra rằng lối suy nghĩ đó thật sai lầm.

Hơn mười năm sau, tôi đã rời bỏ thành phố miền Nam nơi có một dòng sông nằm giữa trung tâm thành phố. Rong ruổi trên rất nhiều thành phố lạ, suốt từ Nam tới Bắc, tìm kiếm một nơi có thể dừng chân. Tôi bắt đầu viết sách, xuất bản tiểu thuyết.

Cuộc sống của tôi ngày một quay cuồng. Nhưng hồi nhỏ, tôi đã từng nói với cô ấy, sau này mình sẽ viết sách, vì mình muốn người khác biết nỗi đau của mình . Nỗi đau của chúng ta. Nỗi đau của tất cả mọi người.

Cuối cùng bạn tôi lấy một chàng trai chất phác, ít nói. Kết hôn, sinh con, công việc bình lặng. Sống một cuộc đời an phận.

Có một thời gian dài, chúng tôi bị mất liên lạc.

Rồi, có một hè năm đó, tôi về quê. Vô tình liên lạc lại được. Thế là đi tìm cô ấy. Tôi còn nhớ rõ cô ấy thích ăn chuối nhất, nên ra tiệm hoa quả gần đó mua một nải chuối to. Còn mua cả thạch lựu đỏ thắm.

Vẫn là một trưa hè mưa bão. Ngoài cửa sổ vẫn là tiếng mưa rơi lộp độp. Mái tóc dài của cô ấy đã không còn nữa, chúng đã được uốn xù lên. Đứa bé một tuổi đang ngủ say sưa trong lòng cô. Sau khi cả hai đã trải qua quá nhiều mối tình nồng nhiệt, cô đã làm mẹ. Còn tôi vẫn độc thân. Chúng tôi không nói nhiều, chỉ khẽ cười. Im lặng. Cô chỉ cho tôi xem bể cá cảnh lớn. Trong không khí có mùi sữa bột rất thông dụng và mùi bụi bặm.

Tôi nhìn thấy tấm hình cô ấy năm mười sáu tuổi treo trên tường. Tôi cũng luôn mang theo người tấm hình đen trắng của tôi thời trẻ. Tấm hình đã cũ nhưng nụ cười thời thiếu nữ vẫn rạng rỡ, cuốn hút, hàm răng trắng tươi tắn khiến người ta phải đau lòng. Chúng tôi vẫn có những sở thích giống hệt, như trước kia.

Lúc giã từ, cô tiễn tôi. Tôi ôm con bạn vào lòng. Đứa bé trai trắng hồng đáng yêu. Sự tiếp nối của sinh mạng khiến người ta ngơ ngẩn. Chúng tôi đã trưởng thành nhờ từng cho nhau hơi ấm và tình cảm. Thứ tình cảm thời trẻ giống như con nhộng gửi nhau nuôi hộ. Khi linh hồn mọc cánh, tự chạy đi các ngả, con nhộng lại biến thành cái lọ rỗng trong suốt.

Hơn mười năm sau, tuy mỗi chúng tôi đều trở thành những người phụ nữ yếu đuối về tình cảm nhưng đã cam tâm chịu đựng, không chút oán trách. Trong mưa lớn, chúng tôi vẫy tay, bình thản tạm biệt nhau.

Tất nhiên sau khi trưởng thành cũng vẫn có tình bạn và những cách đối đãi với bạn bè. Lòng vui sướng, thỉnh thoảng lại hẹn nhau. Chơi với nhau lành mạnh và hạn chế.

Ở Thượng Hải, tôi từng quen một số cô gái xinh đẹp, cá tính độc đáo. Họ viết báo tự do, làm CD, làm mạng Internet... Chúng tôi đi dạo trên phố trong đêm bão, lấy tay chắn gió châm thuốc cho nhau. Thỉnh thoảng tới quán bar mua say, tán chuyện về đàn ông và kể lể những chuyện quá khứ. Không bao giờ đi vào cuộc sống và công việc của nhau. Chúng tôi trở thành bạn bè. Có một khoảng cách, cẩn thận nhưng dịu dàng, khẽ chạm vào tay nhau, đã không cần hơi ấm của làn da.

Tình bạn khi đã trưởng thành chỉ có thể dành cho nhau một ít thời gian. Chúng tôi đều tỉnh táo như vậy. Nhìn thấy được giới hạn của thời gian.

Tình bạn ào ạt như nước vỡ bờ thời trẻ đã không còn nữa. Trải qua bao gập ghềnh của số phận và nỗi thê lương của con người, đã không còn cần phải quá thành tâm tìm kiếm kết cục của tương lai. Chúng ta đều biết rằng rút cục chúng ta đã lớn. Đau đớn rồi sẽ qua.

Nhưng những người từng yêu cũng tan biến.

Chương 6

Một ngày.

Ở Huế, khách sạn tìm được nằm phía sau một ngõ nhỏ tĩnh mịch. Phòng sát mái, có ban công rất rộng, ngập ánh nắng và gió. Rất nhiều khách Nhật Bản. Họ ở tầng trệt, phòng lớn trải nệm, toa lét chung, rẻ được một đô Mỹ một tối. Thanh niên Nhật đi du lịch vẫn được người ta thích, ăn vận quần áo cổ quái, đi guốc gỗ, nhuộm tóc, nhưng sắc mặt luôn trầm tư, cũng không tuỳ tiện trò chuyện với người khác.

Bên cạnh quầy lễ tân ở tầng trệt có một kệ sách tiếng Nhật, gồm tiểu thuyết và truyện tranh. Một cô gái Nhật giữ chìa khoá. Tóc ngắn, da trắng, mắt một mí, mặc quần bò và áo phông. Vốn tới Huế du lịch, nhưng vì quá yêu thích nơi này nên ở lại. Vừa làm việc vừa sống ở đây, đã hơn hai năm rồi.

Tắm xong, nằm trên giường một lát. Ti vi có kênh HBO, đang chiếu một bộ phim tình yêu của Mỹ

Tuy nắng gay gắt nhưng vẫn muốn đi xem hoàng thành Huế. Mua một chai nước suối lớn, mang theo. Nhiều khách sạn không chịu cung cấp nước uống, phải tự mua. Chủ yếu là mua những chai lớn nhất.

Sông Hương xanh vắt ngang thành phố cổ. Từ trên cầu có thể nhìn thấy khu chợ náo nhiệt và những con đò bập bềnh. Gió rất lớn, như thể thổi xuyên qua cơ thể.

Rảo một vòng quanh hoàng thành, không vào trong. Dừng lại rất lâu ở khu dân cư. Nếu muốn lựa chọn cuộc sống né tránh những giành giật của thế gian, Huế ắt là nơi lựa chọn tốt nhất. Sạch sẽ, yên tĩnh, còn lưu giữ lại nét ung dung, thản nhiên của một hoàng tộc. Những nếp nhà cổ kính giấu mình sau những thân cây to thẳng tắp xanh mướt. Trên cây lúc lỉu quả chín như mít, xoài, hoa nở rộ như lửa. Thỉnh thoảng có chó và trẻ con chạy qua. Trời xanh sẫm. Không khí toàn mùi thực vật và mùi nắng.

Sau một bức tường gạch, phát hiện thấy một đám hướng dương. Những bông hoa to tròn, nặng trĩu, xoè màu vàng kim sẫm dưới ánh mặt trời. Đẹp tới kinh hoàng. Giá như. Giá như có thể dừng lại ở đây. Thuê một căn nhà cũ có cửa sổ, trồng đầy hoa hồng và cây mít trong vườn. Gần gũi với thiên nhiên, sống giản dị. Mọi thứ đều phong phú và sát thực chân lý.

Trên đường quay về, đi ngang qua tiệm tạp hóa nhỏ, mua một lon coca.Chủ tiệm là một phụ nữ trung niên rất đẹp. Trông nụ cười dịu dàng của cô như ẩn giấu một bí mật vô hạn. Ngồi uống coca. Nhẩn nha hỏi chuyện, té ra bố cô cũng là người Trung Quốc.

Lại ra chợ xem cuộc sống của người dân ở đây. Hàng đống rau xanh, dưa hấu, hoa tươi. Chuối chất đống được vận chuyển từ tàu bè đang cập bến. Rất nhiều loại thực vật không rõ tên. Đàn bà đội nón ngồi sau mẹt hàng trước mặt. Lũ trẻ chân trần nô đùa trên đất.

Bóng tà dương biến con sông xanh thành một bức tranh nhuộm nước thuốc đỏ.

Tự tỉnh giấc.

Hội An có rất nhiều tiệm đèn lồng và hiệu may. Những cửa tiệm nhỏ san sát nhau, đều mang kiến trúc cổ bởi kết cấu gỗ cũ kỹ. Nhìn từ ngoài vào, trong gian phòng nhỏ tôi tối xếp đầy những xúc tơ lụa óng ánh và trơn bóng. Đủ các loại hoa văn và màu sắc.

Khi màn đêm giăng giăng, các quán bar và tiệm ăn ven sông bừng sáng bởi những dãy đèn lồng, hắt

bóng xuống dòng sông tối tăm. Con đường đá chật chội. Có chú chó to hiền lành. Lũ trẻ luôn vui sướng, chân trần chạy khắp nơi. Hoa trắng thơm dịu lả tả rụng, khi dẫm lên có thể cảm giác được cả chất dịch đầy ắp dinh dính.

Cũng chính trong cái đêm đó, bạn chợt nhớ tới anh. Nhớ tới anh đã từng nói rằng, chúng mình phải về một thị trấn nhỏ như vậy sống thôi.

Nhưng khi bạn đang ở đây, anh không còn bên cạnh.

Mua một đôi dép vải màu xanh lam, mất một đô Mỹ. Lập tức cởi phắt đôi giày thể thao, chân trần xỏ vào dép. Bàn chân được giải phóng, hoan hỉ. Lại mua một chiếc áo tơ tằm Việt Nam màu huyết dụ, có hình nhiều bông mẫu đơn. Vẫn mặc cái quần vải thô dơ bụi bặm. Tháo tung cái tóc bím. Lần đầu tiên cảm thấy tóc mình đã dài như thế, dày và đen nhánh, như một mớ rong biển. Có lẽ sắp chạm tới eo.

Tới nhà hàng ven sông ăn một món đặc sản vùng này. Cá nục nướng lá chuối. Còn có thịt gà luộc, thêm chút gia vị đặc biệt, chua chua mà mát mẻ. Có một loại rau trong vùng, lá xanh mướt, nhấm trên đầu lưỡi hơi đăng đắng, vắt thêm chút chanh sẽ chuyển sang vị ngọt dịu.

Do quá mê đồ ăn Việt Nam tươi và thanh đạm, nên ra sức thả lỏng, trở thành một kẻ phàm ăn vô bờ bến.

Ăn sạch đồ ăn trong đĩa. Ăn chân thành và sung sướng.

Bạn đã rất hiếm khi nghĩ tới cô đơn.

Đối với bạn, cô đơn là một dạng tồn tại không thể nói, không thể thừa nhận, cũng không thể cảm nhận được. Nó đã không còn cần bất kỳ những ám chỉ hoặc nguyên do gì. Vì nó đã biến thành không khí. Biến thành âm thanh lưu chảy trong huyết mạch. Biến thành thời gian và hồi ức có thể chạm tới. Biến thành bóng đêm.

Nó đã không còn liên quan tới tình yêu, bạn bè và tình thương, cũng không còn là một từ ngữ.

Đã là điểm tận cùng.

Lúc hoàng hôn đi xem cầu Nhật Bản. Hội An là một thị xã nhỏ cổ kính, rất dễ đi hết một vòng khắp đông tây nam bắc. Con sông Thu Bồn chảy qua. Luôn luôn có màu xanh, chậm rãi và bình lặng. Ở đầu cầu có dăm ông Tây đứng chụp cảnh mặt trời xuống. Mặt trời chiều to tròn đỏ như máu dừng lại bên rừng dừa xanh xanh, làm nền cho dòng sông, con thuyền và khói chiều vương trên các nếp nhà của người dân, như một bức tranh thêu.

Đứng một bên châm thuốc. Một người đàn ông Pháp khoác áo sợi đay đang bò rạp trên đất, muốn né các cột dây ăng ten để chụp một bức tranh hoàn chỉnh. Máy ảnh của bạn là dạng máy tự động, bởi vậy tấm hình đó cũng vứt đi.

Nhớ tới có người đã từng nói với bạn, mỗi năm ít nhất hai lần cũng để ình được ngắm mặt trời lên. Trên bãi biển hoặc ở trên đỉnh núi. Bạn vẫn luôn nhớ rõ gương mặt anh. Đôi mắt sâu và nóng như hòn than. Anh là một người quen trên chuyến du hành.

Ngắm bình minh trên núi cao. Sáng dậy sớm, con đường trên núi vẫn tối om. Sương lạnh trên cây rớt xuống. Không khí lạnh buốt tới mức khớp xương rên rỉ. Chạy như điên trên đường. Trên tảng đá lớn ở đỉnh núi đã có rất nhiều người. Nhưng khi mặt trời vừa xuất hiện, mỗi người chỉ tranh nhau chụp vài kiểu rồi về ngay. Lúc mặt trời ra đời cũng là lúc chói mắt và căng thẳng như thế.

Càng từng trải càng không thích chịu trả giá đi làm những việc không còn ý nghĩa thực chất. Hình thức đã không còn quan trọng nữa. Chín chắn chính là nhìn thấu bản chất bằng hình thức không ngừng vứt bỏ. Thế nên lòng chỉ như vậy, đi trước tuổi tác, già rất nhanh. Phải hy sinh giấc ngủ, đội gió lạnh, đi ngắm một cảnh mặt trời lên thật bình dị. Khi càng thích ngẫu hứng, giải tán một cảnh hoàng hôn, thích một mình đứng ngắm nó rất lâu.

Trước khi lặn, mặt trời đầy vẻ ung dung, kết cục đã ngay trước mắt, bóng đêm sắp ùa tới. Đêm tối nhưng rõ như ban ngày, càng có thể đem lại cho bạn nhiều niềm vui sướng. Vì đó là thời gian có thể ấp ủ những giấc mơ.

Hoàng hôn ở mỗi nơi đều khác nhau. Trên thảo nguyên Tân Cương từng ngắm mặt trời lặn hoa lệ như trong cơn say. Cũng từng đứng trên cầu vượt ở vòng ba phía đông Bắc Kinh, ngắm ánh tà dương trắng bạch và khô khan sau trận bão cát mùa xuân. Nó khiến người ta phải than thở vì ngạc nhiên, quá trực tiếp, quá ác liệt, như gương mặt của cuộc sống vậy.

Nhưng ở Hội An, trong một thị xã nhỏ đất khách quê người, cách xa Bắc Kinh ngàn dặm, bạn có thể thấy ánh tà dương trầm tĩnh như trước. Nó khiến bạn không thốt nổi nên lời.

Hút hết một điếu thuốc, quay về, đi tìm cây cầu Nhật Bản của bạn.

Trong ráng vàng sậm, cây cầu Nhật Bản càng lộ rõ những đường cong duyên dáng. Nó đã có hơn một trăm năm lịch sử. Tạo hình của cây cầu nhằm giúp khách qua đường có chỗ trú những hôm mưa gió. Đi lên cầu. Đá xanh cổ kính ẩm ướt và xanh mướt, từng tấc từng tấc mát mẻ. Có người thắp hương. Có chỗ đọc kinh. Có pho tượng Phật nhỏ bằng đá. Chúng ta qua cầu là để từ bờ bên này sang bờ bên kia.

Cuộc đời của chúng ta chính là đi trên một cái cầu từ bên này sang bên kia, không thể đi nơi khác được nữa. Nhưng vẫn có rất nhiều người dương dương tự đắc, cho rằng có thể đủ sức khống chế kết cục.

Muốn ngồi xuống, nhìn ánh tà dương vàng ngoài cửa sổ. Nhưng nỗi cô đơn đột nhiên lại trào dâng, không để bạn dừng chân.

Bạn hiểu rất rõ. Bạn rất hiếm khi nhớ tới cô đơn. Nhưng bạn có thể cảm thấy giờ đây đang rất cô đơn. Như một người phụ nữ đương lúc đẹp nhất, trầm lắng nhất, người mà cô yêu và người yêu cô đều không có bên cạnh.

Khách sạn mini ở Hội An, trong hành lang thắp đèn lồng đỏ.

Rất thích căn phòng đó. Tường quét vôi loang lổ, chiếc giường sắt đơn màu đen, màn trắng rủ. Toa lét ốp gạch men sứ đen, có đèn tường. Đúng. Nó giống một căn phòng khách sạn ở thị trấn nhỏ châu Âu. Người Việt thiết kế cho khách Tây ở. Bên ngoài có bể bơi. Có hành lang dài và ngoằn ngoèo.

Trong phòng, bạn có thể tắm, uống nước, đập muỗi, đọc tiểu thuyết tiếng Anh, mất ngủ, giống như cuộc sống ở Bắc Kinh. Tất cả như cũ. Chỉ có điều bạn không viết văn tiếp. Bạn mang theo một cuốn sổ nhỏ, bìa đen cứng bằng da bọc. Lấy bút bi ghi lại nhật ký trên đó trong suốt chuyến du lịch Việt Nam. Viết những câu thơ rời rạc. Vẽ hình. Chỉ duy nhất không sáng tác.

Sáng tác của bạn không phải như vậy. Sáng tác cần phải nhốt mình trong phòng kín, đối diện với máy tính, ban ngày che kín rèm, bật đèn bàn, cứ làm việc như vậy suốt ngày đêm. Mãi cho đến khi cảm giác như sắp cận kề cái chết. Sáng tác như một căn bệnh.

Trong thị xã nhỏ Hội An nơi đất khách, mất ngủ trong đêm khuya, tự tỉnh giấc. Ngắm đèn lồng đỏ trong hành lang bên dưới.

Nhớ lại tình yêu.

Trên đường đi chợt nhớ lại các cuộc tình. Cảm thấy tình yêu đẹp nhất là hai người bầu bạn với nhau.

Không cần ràng buộc, không cần vòng vo, không cần sở hữu, không cần khát vọng khai thác được ý nghĩa gì từ bạn tình. Đó là thứ đã xác định phải hụt hẫng. Nhưng phải là hai chúng ta được xếp cạnh nhau, đứng ngắm cái nhân gian vắng vẻ này.

Có hai căn phòng độc lập, mỗi người đều làm việc trong phòng riêng.

Cùng đi ăn tối ngoài tiệm.

Lúc đi dạo có rất nhiều chuyện để nói.

Lúc ôm nhau, thấy được an toàn.

Không xâm phạm tự do của nhau. Không sợ anh vẫn liên lạc với bạn gái cũ.

Không bày tỏ tình cảm cho nhau. Bày tỏ là tìm lấy sự thay đổi.

Rất bình dị. Rất quen thuộc. Dường như mùi của anh chính là mùi trên cơ thể bạn.

Bất luận ở đâu và khi nào đều cần phải giữ cho nhau một khoảng cách.

Có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.

Khi muốn yên tĩnh, dù anh ở bên cạnh cũng giống như đang ở một mình.

Có một phong cách sống riêng, bao gồm cả quần áo, đĩa nhạc, nước hoa, thức ăn...

Không quá nhớ nhung nhau, nhưng khi mệt mỏi vẫn biết anh là nhà.

Chúng ta rất dễ đụng nhau, bởi đều là những người ích kỷ hoặc ngu ngốc. Bọn họ yêu những người khác chỉ để chứng minh người khác cũng yêu họ. Hoặc đã tóm được trong tay, tiếc không nỡ buông, mãi cho đến khi vật nắm trong tay đã chết đi.

Tình cảm chín muồi cần mất thời gian chờ kết trái. Nhưng chúng ta đều mất kiên nhẫn. Ai có thể mất mười năm chờ đợi một người bỏ đi phương xa? Ai có thể sau mười năm tha phương vẫn quay về tìm lại người xưa cũ. Có những tình yêu do quá sốt sắng muốn đạt được danh lợi, không có cách được chứng minh, thế nên cũng không thành.

Mặt trời lặn.

Đi tàu thuỷ từ Phnom Penh tới Angko Vát.

Buổi sáng mát mẻ, rừng dừa và cây cối vừa bừng tỉnh sau một giấc ngủ say nồng. Sông Mê Kông bát ngát, cứ vươn mãi ra tới chân trời. Bầu trời có những tầng mây trĩu nặng màu hồng xám. Vừa có một trận mưa trong đêm, không khí âm ẩm. Mặt trời vẫn chưa đủ mạnh phá tan tầng mây, chỉ khẽ hắt ra luồng sáng màu da cam sau kẽ mây.

Đám Tây ba lô đã vác hành lý xuống tàu, đang lần lượt trèo lên boong, chuẩn bị tắm nắng. Tới trưa, mặt trời sẽ rất gắt, họ sẽ nướng người như thể nướng bánh mì. Tàu đột nhiên khởi động, càng lúc càng nhanh, gió dữ dội ụp xuống. Dọc sông có cây lớn, lũ trẻ dưới gốc cây đua nhau nhảy cẫng lên hua tay chào, thấy rõ những nụ cười trong sáng trên gương mặt chúng. Có lẽ cả cuộc đời chúng sẽ không đi ra khỏi mảnh

đất đó. Những người khác đến từ thế giới bên ngoài đem lại cho cuộc sống vốn êm đềm ngày lại ngày của chúng những cảm nhận mới mẻ. Những người trên tàu cũng vẫy tay chào lại.

Tàu lại lướt qua một vùng đất bằng phẳng. Những đám chim trắng bay vòng vòng rất thấp, rồi lướt qua cánh đồng, đâm bổ lên trời cao.

Ở Phnom Penh, bạn trọ ở khách sạn Narin Guest.

Trong thành phố này đã rất khó kiếm những khách sạn mini sạch sẽ như vậy. Tầng trệt có một gian bếp nhỏ. Trên tivi đang chiếu một quảng cáo của Thái rất hay. Tầng một có một gian ngoài trời, đặt bàn gỗ lớn và ghế gỗ tựa cao. Có thể ngồi đó uống rượu, ăn cơm, hóng gió. Bà đầu bếp biết làm món cà ri gà rất ngon, ăn kèm sữa chua và chuối, thêm cả đồ giải khát mát mẻ, ngậm trong miệng là những đá vụn xay nhỏ, cắn lạo xạo.

Giường gỗ, dày và chắc chắn. Vỏ gối bằng vải bông, có hình các loài thú, viền hình hoa lá. Y hệt phòng ngủ của trẻ con.

Khách Tây đi chân trần trên hành lang gỗ. Trong tiệm nuôi rất nhiều chó, con nhỏ nhất cũng vài tháng tuổi, rất thân thiện, cứ quỳ xuống bên cạnh liếm chân bé gái. Ngoài cửa là con đường cát sỏi. Rất nhiều con đường ở Phnom Penh đều như vậy, gập ghềnh và thô ráp. Xe máy phóng qua, bụi bay mù trời, không ngừng lắc lư. Trước đây, thành phố này đã từng xảy ra bạo lực, chiến tranh, bãi giết người đẫm máu. Vết thương của nó cần có thời gian hồi phục. Nhưng những người đàn ông đã có một gương mặt nhẫn nhục cứng rắn. Một kiểu kiên trì hàn gắn vết thương. Những người từng nhìn thấy máu tươi vẫn còn nhớ mùi máu. Mặc dù họ chỉ im lặng.

Nửa đêm mất ngủ, bạn đi chân trần ra sân thượng hút thuốc. Ở đó vẫn có người. Một đám thanh niên Pháp vây quanh chiếc bàn đang thảo luận lộ trình du lịch. Một chàng trai Đài Loan yên tĩnh đọc tiểu thuyết trong góc. Ánh trăng dịu dàng, rải đều xuống như nước hồ đổ nghiêng. Chiếc quạt gió to chậm rãi quay tròn. Dưới chân cột điện, chủ nhân đám xe máy đang tụ tập trò chuyện.

Bạn nhớ tới Việt Nam. Cũng cùng là một quốc gia đã trải qua chiến tranh và bị thực dân, nhưng Việt Nam dịu dàng và trầm lắng. Còn Phnom Penh lại là thành phố bi thương, như thể vĩnh viễn không thể nào phục hồi được vẻ nguyên sơ ban đầu. Hơn nữa, nó cứng nhắc đến vậy.

Trong viện bảo tàng, tấm hình được mang tính tượng trưng là hình một phụ nữ đang ngồi trước dụng cụ hành hình. Khi sợi dây thép sắp xuyên qua đầu, cái chết đã cận kề nhưng đứa trẻ vẫn đang ngủ say trong lòng mẹ. Gương mặt cô trĩu nặng như thế. Lắng vào tận xương tuỷ. Đã mất hết những khiếp sợ và bi thương. Không. Chỉ khi đối mặt với những khát vọng mãnh liệt của sự sống, chúng ta mới biết sợ. Chỉ khi nhớ lại những niềm vui đã mất, không bao giờ trở lại, chúng ta mới thấm thía đau thương. Trong cảnh giết chóc, rất nhiều người thân, trẻ em, những người vô tội đều chết cả. Thế giới đã rơi vào địa ngục tối tăm. Sự sống chỉ là một trang giấy mỏng manh như vậy, đặt trước mặt khẽ rách toạc. Chỉ có tuyệt vọng.

Bạn sẽ không muốn dừng lại ở thành phố này quá lâu. Bên bờ sông, bạn nhìn thấy một tiệm quần áo thời trang, bày biện giống hệt các cửa tiệm thời trang trên đường phố Paris, chỉ bán quần áo được làm bằng tơ lụa. Một chuỗi dây chuyền bằng ngọc rất bình thường cũng bán tới 110 đô Mỹ. Anh xe ôm mách với tôi đó là tiệm của một đại sứ phu nhân. Những quý bà nhàn rỗi không biết làm gì mới tự mình thiết kế một số trang phục để bán.

Cạnh đó là một công trường đang xây dựng. Dưới trưa hè nóng nực, đàn ông và đàn bà quấn mặt bằng khăn bông, lầm lũi khuân gạch. Có người quá mệt, lăn ra ngủ dưới bóng khuất một góc tường. Đứa trẻ cởi trần gầy gò đen đúa, tay bế một đứa khác bé hơn, không áo quần, đi như chạy qua đường. Nó không tìm

nổi người hảo tâm. Một đôi mắt to đen láy, lạnh lẽo vô cùng.

Trong tiệm ăn Tây đẹp đẽ, giá một bữa trưa không rẻ. Nhưng ở ngoại thành, phần lớn mọi người đều sống trong nhà cỏ, nồi niêu xoong chảo đều chất đống. Cả nhà năm sáu miệng người, chen chúc nhau ngủ trên manh chiếu rách. Người dân sống như côn trùng. Nghèo đói như số kiếp cùng chung sống. Vì thế hoà thượng được kính trọng nhất. Tôn giáo biến thành niềm an ủi tinh thần duy nhất. Họ gửi gắm hy vọng vào kiếp sau.

Bạn không muốn ở lâu vì chẳng thể làm nổi gì. Bạn chỉ là một kẻ lữ hành, cùng lắm chỉ chụp được vài tấm hình. Nhưng rốt cuộc bạn cũng không tài nào chụp được tiếp, bởi không nỡ chĩa ống kính vào những con người đang khổ nạn kia. Họ có ánh mắt bất hạnh nhưng không hề tự biết, khiến bạn thấy ngượng ngùng. Bạn không thể giải quyết được điều gì. Cũng không thể bố thí. Lầm lũi quay người, bỏ đi. Đó là việc duy nhất bạn có thể làm

Chương 7

Rồi bạn quay về Bắc Kinh, đôi khi đi ngang qua một tiệm ăn, thấy một đám ăn mày chạy ra, rõ ràng vừa được ăn no, trong tay xách một bọc quần áo cũ. Có mấy người mặc rất modern lẫn vào trong, rõ ràng họ tổ chức màn diễn này, ra sức cầm máy DV ghi hình. Họ cứ quay, cứ ghi lại hình ảnh hớn hở mù quáng của đám người đáng thương.

Một ông già ăn xin gánh một mớ rách nát, băng qua đầu phố đông đúc, mất dạng rất nhanh. Ông quay lại với cuộc sống của mình, như trước kia, sẽ không có gì thay đổi. Lúc đó, bạn rất muốn tiến lên đập tan cái máy quay phim trong tay người nọ. Gương mặt đắc ý của anh ta thật đáng ghét.

Đó là những con người thực sự không có một mái nhà để quay về, thân thể đầy thương tích, giành giật nhau để sống. Thứ nghệ thuật coi thường sự đau khổ sẽ chỉ là giả tạo mà thôi.

Sáng ngày thứ ba, bạn ngồi trên tàu. Bạn cứ chờ đợi trên boong. Cầm chai nước suối to, uống nước. Trong boong người ngồi chật cứng nhưng không khí không hỗn độn. Một đôi trai gái người Tây Ban Nha ngồi ngay lên bậc lên xuống, ôm nhaungủ lơ mơ. Cái dáng họ âu yếm nhau. Đi được nửa đường, một người da đen đến từ Los Angeles cãi nhau với đám người da trắng. Không ai can ngăn họ. Nhưng cuộc cãi vã không rõ nguyên nhân cũng chấm dứt rất nhanh. Bạn đưa cho bé gái mặc áo tím một phong kẹo cao su. Con bé rất xinh, có đôi mắt đen u buồn. Nó trân trọng cất phong kẹo vào túi. Âu yếm nhai.

Cuộc hành trình khá dài. Không có cơm trưa. Bạn sẽ thấy rất mệt.

Tới khi cập bến, những con thuyền nhỏ của các khách sạn đã sẵn sàng trên sông mời mọc khách. Bến cũ kỹ, mấp mô,con đường đá, dãy hàng quán bẩn thỉu, gián chạy khắp nơi. Quá nhiều gián. Dòng sông vàng đục ngầu bốc mùi thối khẳm. Có người đàn ông gầy gò đen đúa lưng trần đang xúc cá chết dưới đó. Đường đi rất xấu, ven đường là nhà dân làm bằng cây khô và cỏ đắp thành. Đó là nhà của dân nghèo. Nếu khá hơn một chút sẽ làm nhà bằng gỗ, diện tích tất nhiên cũng rộng hơn.

Buổi chiều, hầu hết mọi người đều ở nhà ngủ. Đàn ông, đàn bà, trẻ con. Chẳng có gì giải trí, cũng không thể làm việc. Nơi này không có điện, không có nước máy, không có thiết bị vệ sinh, thậm chí không có cả chó. Bên ngoài tấm liếp chỗ ngủ có thể là nơi đổ rác. Cuộc sống của họ như vậy. Khi xe băng qua các con đường, người ta còn khó quên nhất là cánh đồng hoang bát ngát, những thảm cây ngủ im. Trời xanh mây trắng mở ra rất tĩnh mịch. Thiên nhiên vĩnh viễn lặng câm quan sát nỗi khốn khó và con đường bế tắc của loài người.

Siêm Reap ở Angko Vát là một thị trấn sạch sẽ. Do nơi này đã biến thành khu du lịch nên thiết kế cũng khá hơn ở Phnom Pênh. Bạn sẽ ở trong phần nhánh của khách sạn Narin. Khách sạn rất mới. Buổi tối trong phòng ăn ở tầng trệt có chiếu phim Mỹ. Một đám khách Tây đã tề tựu ở đó xem ti vi và uống bia. Thời tiết rất nóng, phòng lại không có điều hoà. Bạn cũng có thể xuống lầu uống nước chanh lạnh, ăn một đĩa cơm chiên rau. Có dưa hấu tươi. Người trong khách sạn đều cùng một gia đình, người làm nhân viên, người làm đầu bếp. Họ nấu cháo ăn. Phục vụ rất lễ phép, ấm cúng.

Bạn đi tắm hết lần này tới lần khác. Nóng. Đôi khi cái nóng khiến người ta không tài nào thở nổi.

Angko chẳng có gì đáng nói. Rất nhiều người tới Campuchia chỉ vì Angko. Bạn lại khác. Bạn cứ đang ngắm nhìn. Cuộc hành trình của bạn khác với mọi người. Bạn cũng không trò chuyện với người khác. Bạn phát hiện thấy cuộc đời của một con người cô độc làm việc trong nhà đã khiến bạn mất đi hứng thú và

động cơ đối với ngôn ngữ. Đương nhiên, bạn cũng không có cảm giác có điều gì không đúng.

Thứ mà bạn duy nhất nhớ được là gió mát và ánh nắng trưa xuyên vào dãy hành lang dài âm u trong điện Angko. Phía sau cột đá đựng đứng là cây xanh mướt và thảm cỏ dưới nắng chan hoà. Đàn chim bay ngang bầu trời. Có thể nghe thấy tiếng chim kêu và tiếng lá rụng loạt soạt. Chính là âm thanh đó.

Đi một đoạn, bạn sẽ ngồi xuống tảng đá. Nghỉ ngơi. Lắng nghe gió. Hòn đá cổ kính và mát rượi. Phía sau trên có vết chạm khắc. Khi con người muốn lưu giữ một số thứ vĩnh hằng luôn nhớ tới điêu khắc. Nhưng khi những hình ảnh này được thể hiện, tất cả những vui buồn đều tan biến như khói mây.

Tất cả mọi người đều muốn tới núi Ba Khẳng ngắm mặt trời lặn, vì nghe nói đó là nơi đẹp nhất thế giới khi mặt trời xuống. Thế là lúc hoàng hôn vừa buông, từng đám người bắt đầu tranh nhau trèo lên sườn núi có vách đá dựng đứng. Bãi đất phẳng trên đỉnh núi đã chật kín người. Hầu hết là đủ các dân tộc trên toàn thế giới. Nhưng mặt trời vẫn bị đám mây dày che kín. Giữ lại. Chỉ là một bình nguyên dần nhuốm màu vàng.

Hai ngày tiếp đó, bạn vẫn chưa được thấy mặt trời lặn. Cảnh đẹp nhất thế giới có lẽ phải xuất hiện rất hiếm hoi, được ít người chứng kiến. Nó phải thần bí, khác thường. Bạn chợt nghĩ ra cuốn tiểu thuyết của mình. Bạn thấy sau này sẽ viết một cuốn tiểu thuyết. Cuốn đó sẽ có cái kết như sau. Một con người chưa được thấy mặt trời lặn. Một ước hẹn không tài nào thực hiện nổi. Cuộc sống của chúng ta vốn chỉ tiếp tục vì chờ đợi, nhẫn nại vì thất vọng.

Một cô gái Trung Quốc thuê một chiếc xe máy, kêu anh tài chở đi thăm Angko. Đó là một thanh niên Campuchia trẻ và đẹp. Họ có ba ngày, cứ xuyên qua những cánh rừng và thảo nguyên của Angko. Từng mất một buổi chiều trong một căn miếu nhỏ vắng khách du lịch, Banteay Samre. Bên trong hoàn toàn lưu giữ được bậc thềm, vách tường và cột trụ cổ kính. Còn đó cả tiếng hoà thượng gõ mõ. Khoảng ba giờ, đột nhiên có một trận mưa khủng khiếp rất hiếm hoi trong mùa khô. Họ bị nhốt trong hành lang. Nghe tiếng mưa rơi trên các tán lá. Có một nụ hôn chưa thực hiện.

Cuối cùng, cô gái trả tiền xe hơn gấp đôi. Chỉ vì day dứt hay cảm động? Không cần biết. Đó là một đoạn tình sẽ không có mở đầu. Chỉ đến từ độc thoại. Rất thực.

Tiếng mưa rơi là một chi tiết khiến người ta bồi hồi nhất trong cả câu chuyện. Đứng từ góc độ tiểu thuyết, một nụ hôn chưa được thực hiện luôn tuyệt diệu nhất.

Cuộc sống thế tục.

Mùa Xuân, tôi nhận nuôi Ngoan.

Ngoan là một con chó tạp chủng. Tôi chưa từng cho rằng mình sẽ không nuôi bất kỳ con vật nào.

Nhưng, gặp Ngoan là một chuyện rất ngẫu nhiên. Tôi tới quán cà phê, vừa xuống xe, lúc đi xuống con đường hầm băng qua đường, nhìn thấy nó. Nhỏ xíu. Đôi mắt đen lánh. Chừng hai tháng tuổi. Đang ốm. Tôi bế nó về nhà. Nó cứ nôn liên tục, đi ngoài ra máu, tính nết rất cô độc, thích trốn trong góc. Đem nó đi chữa bệnh. Trong bệnh viện thú y, bác sĩ truyền nước muối, huyết quản ở đùi nó quá nhỏ, lại tiêm thêm hơn mười ống nữa. Nó không kêu rên, rất nhẫn nại. Hoặc nói một cách khác, nó chưa đủ sức cảm nhận được đau đớn.

Lúc ôm nó, tôi nghĩ, Mình không thể đợi nó khoẻ xong lại đem đi tặng người khác. Thế là tôi giữ nó lại.

Tôi ngắm nó dần phục hồi và hoạt bát trở lại. Đặc trưng tạp chủng của nó rất rõ rệt. Sắc vàng lẫn đen.

Tai to dựng đứng. Lúc chạy thục mạng như thỏ, cặp giò vừa nhanh vừa cao. Cặp mắt u buồn, mang nét quyến rũ. Rất thích chơi trốn tìm với tôi, nấp dưới ghế để tôi không với tới được. Cũng rất thích được ôm và vuốt ve. Lớn rất nhanh. Tôi mua loại thức ăn ngon nhất của chó ở siêu thị. Nó vừa mập vừa rắn chắc, học được tất cả các thói xấu của tôi.

Có lúc rất kiên cường, có lúc rất u uất. Nóng lạnh thất thường. Lúc ngủ thích vùi cái đầu xinh xắn lên cánh tay tôi, như một đứa trẻ nằm ngủ thích kê gối. Tôi nghĩ có lẽ nó đã khiếp sợ sẵn. Nó là một cô nhi, bị giật ra khỏi vòng tay của bố mẹ và anh chị em từ khi còn rất nhỏ. Do vậy tính cách rất phức tạp, không trong sáng, hồn nhiên như những chú chó khác.

Khi tôi đưa Ngoan tới bệnh viện tiêm phòng, những con chó khác đều thuộc các giống chó cao quý, trông rất rực rỡ. Chỉ có Ngoan là một con cún nhỏ bình thường, lông ngắn tũn. Nhưng ngắm nó, thấy nó rất thông minh. Với dáng vẻ không dễ bị bắt nạt. Chúng tôi cũng có lúc cãi nhau. Rồi không ai thèm để ý tới ai. Nó tò mò với tất cả những gì tôi có. Nhưng một khi phát hiện thấy tôi muốn ngăn nó sang một bên, nó rất tức giận. Tôi có rất nhiều việc phải làm, không thể lúc nào cũng ở bên nó. Nhưng trong nhà không có khách khứa ra vào, nó không tìm ra nổi bạn mới. Vì thế lúc bệnh viện, vừa nhìn thấy người đi qua, nó vui sướng lao tới, muốn chơi đùa với họ. Luôn làm mọi người khiếp sợ. Sự nhiệt tình của nó khiến người khác phải nghi ngờ.

Chúng tôi ở bên nhau, tuy có khiếm khuyết, nhưng xét về tổng thể vẫn rất yên bình. Cân bằng trong mâu thuẫn.

Đa phần Ngoan vẫn tự tìm được thú vui. Nó làm rất nhiều việc, là cắn tất cả các dép đi trong nhà. Lúc tôi làm cơm trong bếp, nó chạy tới chạy lui phía sau, rất nhiệt tình. Quen dần trò chuyện với nó. Lúc rửa rau, hoặc đợi nước trong nồi sôi, cứ nói với nó câu được câu mất. Đôi mắt đen láy của nó nhấp nháy, chỉ chăm chăm ngửi mùi thơm của thức ăn toả ra. Nhưng cũng biết ý sủa vài câu đáp trả với tôi. Ngoan thích ăn đồ tôi nấu. Dần dần không ăn thức ăn sẵn cho chó nữa. Lúc tôi ăn, nó quan sát tôi rất kỹ, còn đặt cả bàn chân lên tay tôi như sợ tôi quên mất nó. Cái gì nó cũng ăn. Đặc biệt rất thích salad dưa hấu.

Buổi sáng, tôi ngắm cái dáng nó ngủ trong ổ, đẹp vô cùng. Chỉ như vậy, tôi có thể bỏ qua hết những phiền phức mà nó đem lại. Cái dáng ngủ của nó khiến người ta thấy hạnh phúc. Hạnh phúc rốt cuộc là những thứ trừu tượng xa lắc. Vì không biết nên Ngoan đôi khi có thể cận kề với hạnh phúc.

Có một lần, chúng tôi cùng đi du lịch. Tôi nhét nó vào cái ba lô vải to đùng. Nó thò cái đầu xinh xinh ra ngoài, mắt đen láy nhìn tôi. Tôi khoác ba lô đi qua phố lớn, lên xe rồi mới bỏ nó ra, cho nó ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Chúng tôi ngồi xe gần ba tiếng đồng hồ, tới gần một hồ chứa nước ở ngoại thành Bắc Kinh. Nơi đó có một dòng sông dài, có đá dăm và tảng đá lớn, cây xanh rất cao và thẳng tắp, trên thảm cỏ đầy hoa dại vàng khoe sắc. Ngoan rất thích, suốt dọc đường chạy loăng quăng, trèo lên cả các tảng đá chẳng chút sợ sệt. Trời nóng bức. Tôi mang theo nước khoáng, bánh mì và táo. Tôi ăn gì, nó cũng ăn nấy.

Tới tiệm ven đường mua kem. Bà chủ tiệm kêu, Ôi trời, cô mang cả chó đi chơi à, mệt chết đi được. Tôi thầm nghĩ chỉ tiếc không mang được nó đi cùng sang Nepal. Mặc dù Ngoan là một người bạn đồng hành hay đến như vậy. Nó rất háo hức, phấn chấn, không bao giờ than vãn.

Chúng tôi thường đi dạo ở vườn hoa dưới nhà. Nó chạy loạn xạ trong đám cỏ, bất chấp bị gai hoa cào xước, nó giỡn đùa nghịch đủ kiểu. Những chiều hoàng hôn, chúng tôi thường men theo con đường đá, cứ đi miết rất xa.

Hàng bạch dương cao to bên đường lắc lư những tán lá xanh trong gió, phát ra những tiếng xào xạc

như nước chảy. Những chiếc lá non dưới ánh trăng toả ra những tia sáng yếu ớt. Gió đêm mát mẻ trườn tới, thấm vào da thịt. Khi trời đầy mây sẽ chuyển sang màu xanh sẫm. Đặc quánh nhưng vẫn trong vắt. Đó là bầu trời mùa hè ở phương Bắc.

Ngoan luôn chạy ở phía trước. Tôi đi theo sau. Có lúc nhìn nó, có lúc nhìn trời. Cứ chạy được một đoạn, nó lại nhớ tới chờ tôi, quay đầu lại nhìn. Đối với cả hai đứa, đây là quãng thời gian vui sướng nhất trong ngày.

Tôi nghĩ mình chính là như vậy, nhìn thấy mình đang học cách chấp nhận một sinh mệnh khác bước vào cuộc sống của tôi. Trước đây tôi từng là một con người khiếp sợ chấp nhận tình cảm biết bao.Luôn tránh né người khác, quên lãng người khác. Tình cảm của tôi rất dễ sâu sắc, nên tôi luôn khống chế nó.

Ngoan luôn cần được chăm sóc, do vậy tính mạng nó rất ngắn ngủi. Sẽ có một ngày nó sẽ rời bỏ tôi. Nhưng giờ đây tôi có thể cảm nhận được thứ tình cảm chất phác và chấp nhận đó. Chúng tôi giống hệt nhau, cũng thích ăn, thích chơi trò chơi, thích ngủ, thích hoa , thích được vuốt ve, đi du lịch và hơi ấm.

Cứ ở bên nhau như vậy, hưởng một cuộc sống thế tục.

Bên bờ.

Em biết anh đã quên lãng em ở lại bờ bên kia. Ráng hoàng hôn vàng thẫm cứ dần đặc quánh lại. Ruộng lúa xanh mướt, hoa đào xoè tung cánh trong gió trên núi cao, lúa sắp chín. Thôn của chúng ta, hơi ấm nồng nàn, luôn mang cảnh đẹp như vậy, cứ tan dần trong màn đêm. Góc áo của anh mang hơi nước ẩm. Cuối cùng anh cũng tới. Em nhìn thấy anh ở bờ bên kia, cũng giống em, đang ngẩng đầu lên nghe tiếng đàm chim dần bay xa. Nụ cười trong sáng. Không còn đau khổ.

Khi xuất phát, anh còn nhớ đã vuốt tóc em không? Em ợ anh không tìm nổi hơi thở của em, không tìm thấy em nữa. Em ôm anh suốt đêm. Như vậy khi chúng ta gặp lại nhau, dù anh đã già nua mệt mỏi, anh cũng sẽ nhớ tới em.

Vì anh, em mặc quần áo sang sông, tiễn anh đi. Mọi thứ mà chúng ta làm chỉ là gió mây mà thôi, tay trắng vẫn hoàn trắng tay. Chẳng có thứ đáng thương chỉ vì không nỡ dứt. Vì vậy chúng ta buông tay.

Thuyền của em vẫn chưa tới. Thời gian che phủ đôi mắt, bắt em đoán. Chỉ có thể ngóng chờ anh trong ký ức. Thế gian cứ hoang vu như thế. Sâu lắng và tĩnh mịch khôn lường. Nếu như anh không ở bên em.

Em cứ nhớ anh như vậy.

Hồng Kông ký sự.

Hơn mười hai giờ đêm, tới sân bay Hồng Kông. Người ở sân bay đã rất vắng, cả sân bay như một rạp chiếu phim trống trơn đã tan rạp. Đổi một đồng xu gọi điện thoại. Rồi chờ tàu điện ngầm. Trên toa có mấy cô tiếp viên hàng không đang khe khẽ trò chuyện. Tàu xuyên qua màn đêm dần quánh lại. Bên ngoài đang mưa to. Áp mặt lên cửa kính, nhìn thấy những toà nhà chọc trời trong bóng tối, từng cái từng cái cứ lướt qua như một rừng cây rậm rạp không lối ra. Đèn đóm ken dầy, lấp loá ánh sáng. Mỗi khi loé lên, cảm giác rất giống phim.

Đang mưa. Những giọt mưa mát lạnh thấm ướt da thịt vùng cổ, như được an ủi. Cái nóng ngột ngạt, khô khan và oi nồng như đã tháo chạy. Phần thịt mềm mại và trắng bạch trên mu bàn tay đã bắt đầu có nếp nhăn và nứt. Nó đã hoàn toàn bị thương tổn. Đó là vết thương được lưu giữ lại dưới ánh mặt trời. Trong bóng đêm Hồng Kông mưa rơi. Cơ thể như đoá hoa nhài khô, ngâm trong nước nên tỉ mẩn dần nở bung.

Khách sạn nằm bên cạnh cảng Victoria. Chỉ ngủ. Không đi xem những con thuyền du lịch đậu trên bãi biển và ánh đèn trong đêm. Khách sạn rất sang trọng, nhưng nếu so với các khách sạn mini ở Việt Nam vẫn kém xa. Bạn sẽ không thể nghe thấy tiếng gió lùa vào từ ngoài cửa sổ cánh chớp. Những ông Tây ba lô đi lại kềnh càng trên đường và tản mác như một bầy chim. Bạn cũng biến mát. Từ sân bay Phnom Penh bắt đầu ngồi chuyến bay đêm về Kowloon. Hồng Kông chỉ là một thành phố hoa lệ chật chội. Kéo tấm chăn màu trắng, bọc mình thật kỹ. Bạn thấy điều hoà quá lạnh. Bạn chỉ muốn ngủ.

Ban ngày bạn đi dạo trên những đường phố sầm uất nhất. Không mục đích. Con đường chật hẹp, hai bên san sát các cửa tiệm. Người đông như suối. Họ hết đi lại dừng, nói ra thứ tiếng mà bạn không thể hiểu. Bạn đi vào tiệm cháo để ăn sáng. Một bát cháo cá mất ba mươi tám tệ Hồng Kông, một chiếc áo phông mất sáu trăm tệ Hồng Kông. Đúng là một thành phố rất cao giá. Mọi thứ đều bị định giá hoặc sắp bị định giá. Trên đường luôn luôn đang bán và mua. Mưa lại dày hơn. Bạn cứ đi, cứ đi. Tới tận chân núi, nhìn thấy gờ núi cao. Con đường lên núi ướt đẫm nước mưa. Có loài cây không biết tên, cứ lắc lư những tán lá nhỏ xinh xào xạc trong gió. Xe lướt xuống êm ru. Rất ít người. Đứng dưới mái hiên cửa sổ trú mưa. Đứng rất lâu. Nước mưa thấm ướt cả quần bò. Dính lên da thịt. Bạn sắp phải ngồi tàu qua sông.

Toà nhà ở Trùng Khánh chọc trời nhưng cũ và bẩn. Giống một con chim khổng lồ. Trên đường có người đang quay phim, đứng giữa đường. Bên cạnh là dòng xe cứ chạy. Có một tiệm nhỏ bán băng đĩa, đang mở đoạn băng quảng cáo rất gợi cảm. Các cô gái ăn bận như minh tinh, đi tới tiệm thời trang đang giảm giá. Cuộc sống ở đâu cũng như nhau. Hoa lệ, ngắn ngủi. Phồn vinh, hoang vắng.

Dùng một buổi chiều đọc sách trong nhà sách. Một nhà sách nhỏ nằm trên lầu hai ngay mặt phố, đi leo lên cái cầu thang cũ kỹ, nhớm nháp. Nhớ lại bộ phim của Vương Gia Vệ. Trong "Thiên thần truỵ lạc", Mạc Văn Uý muốn Lê Minh đi theo cô ta lên cầu thang. Trong "Đồ ăn không dấu", mua cuốn vở làm bằng giấy vệ sinh tái sinh và bút bi màu. Còn có cả một hộp nhũ mắt màu xanh hồng. Nếu đánh cùng son màu đỏ rượu chắc chắn sẽ đẹp. Mọi thứ trong cửa tiệm Nhật này đều rất giản dị và trong trẻo. Như thể bộ mặt cuộc sống là phải vậy.

Rất nhiều tiệm quần áo thời trang, phần lớn là trang phục mùa hè mang phong cách Nhật, màu trắng, bằng vải bông hoặc tơ tằm, có cả những chiếc thắt lưng dài thêu hoa. Những trang phục này sẽ rất nhanh được thịnh hành ở Thượng Hải và Bắc Kinh. Bạn chỉ ngắm chúng. Chỉ luôn nhìn mà thôi.

Bạn đi tới vòng trong. Trong siêu thị có thể nhìn thấy đủ các loại hàng hiệu sang trọng nhất. Có một đôi xăng đan giá hơn một nghìn tệ, đeo khuyên bạc. Lúc đi lại chắc chắn sẽ phát ra những tiếng vui tai. Bạn vuốt ve chúng, nhớ ra đôi chân đang thử chúng lẽ ra phải bước trên những tấm thảm dày êm ái, chứ không phải đạp trên con đường cát bụi mù. Cuối cùng, bạn chỉ quyết định bước vào một gian, mua sữa hai lớp và sữa hạnh đào.

Muốn ngồi xe cáp lên núi. Là ao ước rất kỳ lạ. Xe sạch sẽ, màu đỏ, y hệt như trong tiệm đồ chơi chui ra. Chậm rãi men theo gờ núi bò lên cao. Nhìn ra bên ngoài từ tấm cửa sổ kính cua xe, rặng cây xanh ẩm ướt, những lùm cây nở hoa đỏ rực. những biệt thự nhà giàu cao cấp. Những toà cao ốc và cảng Victoria dưới núi đã bị một lớp sương mù bao phủ. Bạn ngồi trong xe, nhớ lại thuở ấu thơ. Cưỡi ngựa gỗ trong công viên. Ánh nắng chói loà. Rồi đi học trốn tiết, ngồi một mình giương dù nơi đó. Nỗi cô đơn của con người dù đi tới đâu cũng như nhau.

Kề mặt vào tấm kính xe. Nhắm mắt. Ngủ thiếp đi

Chương 8

Phần 2 - Về tình yêu

Một cảnh pháo hoa Thượng Hải.

Mấy tháng đầu ở Thượng Hải, tôi chuyển nhà tới một khu vắng vẻ dưới chân cầu cao tốc.

Đó là căn hộ của một người bạn, Daisy. Cô ấy sắp tới Hồng Kông học nửa năm nên cho tôi thuê lại.

Phòng nhỏ nhưng sạch sẽ. Tôi quen dần với tiếng ô tô ồn ào chạy bên ngoài. Dòng xe ầm ầm qua lại như một đại dương không bao giờ bình lặng. Dù trong đêm khuya cũng có xe tải phi như bay trên con đường quốc lộ trống trải, như một bầy cá lớn đột nhiên quẫy động trên mặt biển.

Một mình ở nhà làm việc. Trên bốn tờ báo, năm tờ tạp chí đều có chuyên mục đặt bài không ngớt mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng. Tôi viết đủ mọi chuyện, từ cách bảo vệ các căn nhà cổ ở Thượng Hải, phân tích các nhân tố ách tắc giao thông, loại nước hoa mới nhập, cá vàng nuôi trong nhà, chết vì cô đơn...

Có lúc chữ nghĩa khiến tôi không còn phải bận tâm. Có lúc tôi là một đứa con gái giấu giếm. Giấu hết thảy mọi chân tướng của cuộc đời.

Để chống chọi với tiếng ồn, phải đóng chặt cửa sổ, bật một đĩa CD của PJ Harvey. Đem những âm thanh run rẩy của cô ta tống vào màng nhĩ vốn đã mụ mẫm. Lúc mệt mỏi, áp vào ban công, ngắm dòng xe ào ạt qua, lặng lẽ hút một điếu thuốc.

Trước khi đi Hồng Kông, Daisy tổ chức tiệc chia tay trong một tiệm ăn kiểu cổ ở khu Từ Gia Hội. Người quá đông, quá ồn. Có lúc Thượng Hải cứ ầm ĩ loảng xoảng. Thế là cứ im lặng, vùi đầu vào món cá thì chua ngọt nổi tiếng nhất của bản tiệm.

Cả tiệm ăn thực ra chỉ là một toa xe lửa đã không dùng tới, nghe nói một vị thái hậu nào đó cuối đời Thanh đã từng ngồi. Ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy rừng cây dầy đặc ẩm ướt, bị ánh đèn trắng chói mắt chiếu thẳng. Dưới gầm toa xe không rõ có đường ray không. Toa xe này như bị ngưng lại trong thời gian.

Lúc sắp tàn cuộc, Daisy đã say khướt, nói năng rất to, cười ré lên, nom rất hưng phấn. Đột nhiên cô ôm chầm lấy một người đàn ông, nói, Nhất Thần này, em ân hận đã quá yêu bản thân, mãi không bỏ được khả năng tự biết mình. Nên không thể giành giật được anh với Mai Quế. Câu nói này khiến rất nhiều người biến sắc mặt, tin chắc rằng sau khi tỉnh lại, Daisy phải ân hân lắm.

Người đàn ông nọ rất bình tĩnh ôm Daisy đang nước mắt đầm đìa, khẽ vỗ vỗ vào vai cô như vuốt ve một con mèo. Tôi dụi đầu thuốc, đứng lên nói, Để tôi đưa cô ấy về. Một bữa liên hoan mù quáng kết thúc chóng vánh.

Người đàn ông nọ tiễn chúng tôi. Anh ta lái một chiếc Lotus cũ. Khi xe đang lao trên đường cao tốc, gió lạnh ùa vào, nhanh như chớp đẩy lùi các toà cao ốc hai bên đường ở lại. Anh nói, Xin lỗi. Giọng anh nghe rất chân thành.

Tôi nói, Tôi cũng biết chút ít. Hồi lễ Phục đán, mấy người có một vở kịch. Anh là người phụ trách, Mai Quế là diễn viên chính, Daisy rốt cuộc thuộc về khán giả. Thực ra cũng chẳng có gì. Daisy là người dễ mất bình tĩnh, quá chú ý tới bản thân, dù có lên sân khấu cũng không thể diễn kịch.

Sau khi Daisy về nhà bố mẹ cô, anh lại lái xe đưa tôi về nhà.

Đã hai giờ sáng. Tôi xuống xe mua chút đồ ở cửa tiệm 24 giờ mở cửa bên đường. Lấy một chai Whisky, thuốc lá Kiện, xúc xích Thượng Hải. Lúc thanh toán, tiện thể mua luôn hai xiên đậu phụ khô nóng hôi hổi.

Tôi hỏi, nhà hàng lúc nãy ăn tối tên là gì nhỉ?

"Ga xép Thượng Hải".

Hà, đúng là nơi thích hợp để chia tay. Tôi đưa cho anh ta một xiên đậu phụ. Ăn không?

Anh khẽ cười, nhận lấy. Nhìn tôi chăm chú. Đó là một đôi mắt rất bình thản. Anh mặc áo trắng, quần vải thô màu xanh nhạt. Tóc húi cua sạch sẽ. Làm quản lý thị trường trong một công ty Đức.

Người đàn ông Thượng Hải hai mươi chín tuổi.

Thỉnh thoảng buổi tối, anh gọi điện tới. Trong điện thoại của tôi bên này luôn có tiếng ồn. Dòng xe trên cầu cao tốc, tiếng gõ máy tính, khúc nhạc nhảy Techno trong loa, tiếng nhạc trong giá lạnh. Anh hỏi, Cô tự xây sân khấu ình sao?

Thỉnh thoảng tôi thay một đĩa CD, mở một khúc sáo Ireland như nước chảy cho anh nghe. Ca khúc "The Level Plain" đầy bi thương. Chúng tôi trò chuyện, không ngớt. Từ chuyện vết sẹo bé tí hồi nhỏ, những cuốn sách thích đọc cho đến lý tưởng. Kể tất. Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với tôi.

Duy nhất chỉ không nói tới Mai Quế và công việc. Vì đó là hiện thực và nội dung quan trọng nhất trong cuộc sống của anh.

Có lúc anh dùng tiếng Thượng Hải đáp lời tôi. Anh nói, Hay quá đi mất.

Dịu dàng vô cùng, như thể một tia sáng yếu ớt lướt qua bàn tay.

Hay quá đi mất. Hay quá đi mất.

Nửa tháng sau, một chiều mùa xuân. Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Trước khi đi, Daisy có dặn tôi nếu có người lạ gõ cửa, chỉ được trả lời qua cái cửa sắt chống trộm. Nhưng tôi vội vã chạy tới, mở toang cửa. Âm thanh rít lên ghê người trong không gian tĩnh mịch, như nghe thấy cả tiếng hoảng hốt của đám bụi rơi lả tả.

Ánh nắng nhức mắt rọi lên hành lang trống trải, chiếu sáng khuôn mặt người đàn ông trong bóng râm. Trong bàn tay có một nhánh cây xanh mướt. Một đoá hoa màu hồng phấn thơm ngát. Là hoa dành dàng mua ở cửa hàng bên đường.

Hôm đó tôi mặc một chiếc áo thêu xanh Ai Cập, chiếc váy bông màu đỏ sẫm có in hình những đám hoa tường vy. Thần sắc mệt mỏi. Chân trần. Anh cài đoá hoa lên tóc tôi, ôm tôi. Khuôn mặt bất lực ra sức rúc vào vai tôi. Chúng tôi cứ vờn nhau, không phát ra tiếng.

Đêm đó, hoa ngát hương. Đặt trên kệ cửa sổ nhà bếp, lấy thùng thiếc hứng nước sạch. Lúc sáng sớm thức dậy, đã thấy ngả sang màu vàng tiều tuỵ. Nở thả cửa, đã khô lại.

Tôi đánh thêm một chiếc chìa khóa nữa cho anh. Anh có thể tới bất kỳ lúc nào. Thỉnh thoảng ở lại qua đêm.

Nếu anh tới ăn cơm tối, tôi ra siêu thị mua rau xanh, hoa quả, hầm canh suốt một buổi chiều, làm món cua thơm cay và thịt kho tàu với rau mai khô mà anh ưa thích. Ăn cơm xong, anh giúp tôi rửa bát, dọn dẹp nhà bếp, pha cà phê.

Chiếc radio nhỏ trong bếp đang phát nhạc, anh cũng hát theo, yellow submarine, yellow submarine. Ngoài cửa sổ có tiếng chim bay. Đôi khi, tôi cảm thấy mọi thứ dường như không có thật. Đến quá nhanh và quá dễ dàng.

Một tối nọ, chủ nhà tới thu tiền nhà. Anh lấy ví ra, bị tôi từ chối. Đếm tiền mặt trả cho chủ nhà. Nhuận bút của tôi vẫn đủ ăn đủ mặc. Tôi vẫn luôn thản nhiên về công việc vất vả của mình. Chủ nhà khen, Trông nhà cửa khá lắm, đúng là có hương vị cuộc sống. Trong phòng có đèn lồng làm bằng giấy trắng, có hoạ báo và ảnh dán lung tung khắp tường, một bể cá vàng, hoa cúc đã khô rụng, ga trải giường bẩn chất đống bên cạnh cái máy giặt, mùi thức ăn bốc lên trong bếp... Còn có cả người đàn ông của tôi mặc quần ngủ bằng vải bông kẻ ca rô sọc màu xanh da trời.

Tiễn ông chủ nhà, đóng cửa lại. Nhất Thần nằm trên giường, im lặng. Chúng tôi suốt đêm không trò chuyện. Tôi hút thuốc, viết lách trên máy tính, đeo headphone nghe nhạc, rót rượu pha thêm đá. Lúc bốn giờ sáng, trời đã trắng bạch. Tôi tắt máy.

Tôi đi tới bên giường, quỳ xuống, áp mặt lên chiếc gối của Nhất Thần. Tôi nói, Nhất Thần này, Thượng Hải là một thành phố mà em tạm thời gửi thân. Em giống như một diễn viên phiêu bạt, rong ruổi có thể lên sân khấu diễn bất kỳ lúc nào. Vẫn biết thời gian không nhiều, khắc rõ lúc nào cần hạ màn. Anh đừng lo.

Anh nói, Nhưng anh không định diễn cùng em.

Vậy anh có muốn đi lang bạt kỳ hồ với em không? Tôi mỉm cười.

Anh ủ ê nhìn tôi.

Chúng ta đều là người lớn. Phải làm như thế nào và làm ra sao, trong lòng đều rõ cả. Em như vậy và anh cũng thế. Tôi nói.

Tôi đã tới công ty của anh. Ban ngày, một mình ngồi xe buýt mất gần một tiếng, tới ngắm người đàn ông của tôi làm việc. Xuất thân của anh trong cuộc sống không chút liên quan tới tôi. Thứ mà tôi có thể chạm tới được chỉ là một người đàn ông khi ngủ lông mi dài rợp bóng như trẻ thơ.

Xe lướt qua bãi ngoài, tới khu thương mại cao ốc đẹp nhất trên đường Hoàng Hải. Trong đại sảnh sang trọng, người qua lại không ngớt. Quần áo đẹp, trông rất ngạo mạn. Các cô gái đi giầy cao gót, đeo hoa tai kim cương. Tôi nhớ tới Mai Quế. Mai Quế cũng cùng một tập đoàn như họ.

Đó là lúc sẽ cảm thấy mệt mỏi. Phán đoán, fax, công tác xa, lợi nhuận, áp lực... Còn có hai cán cân về vật chất và tinh thần ngang nhau giữa con người với con người. Mai Quế kiêu ngạo được lưu giữ trong trái tim đầy trách nhiệm của một người đàn ông và xã hội thương mại. Tuy chưa từng gặp cô bao giờ, nhưng tôi tin chắc cô tuyệt nhiên không phải là một cô gái trắng trong. Hẳn là một kẻ tính toán và biết giữ mồm miệng. Nếu không phải như vậy, cô ấy làm sao có thể tồn tại được.

Họ đều là những thành phần ưu tú của thành phố này. Và mỗi năm, những kẻ lữ khách tha hương như tôi đi qua thành phố này liệu sẽ có bao nhiêu? Hàng nghìn hàng vạn người, tính nết khác người, luôn toát lên cái khí xâm lược khiến những người khác không hài lòng. Tôi không phải là Daisy, cũng không phải là Mai Quế. Tôi chỉ là một người kiếm sống từ những con chữ, không màng tới chuyện đời. Nhất Thần là một đứa trẻ trốn học. Lúc bỏ đi chơi rong yêu phải mảnh đất hoang nơi ngoại thành xa xôi.

Tới tháng chín, anh dọn đến sống cùng tôi gần hai mươi ngày. Xách theo chiếc cặp da, bên trong có ít quần áo và sách vở. Anh và Mai Quế đang mâu thuẫn nặng. Tinh thần đang bị kích động.

Cô ấy yêu cầu mua căn hộ trên đường Hoa Sơn, phải đứng tên cô ấy. Cái đó không ngại. Nhưng lại không cho phép bố mẹ anh thỉnh thoảng tới sống cùng. Thật là một người đàn bà ích kỷ.

Tôi không nói gì. Quả thật Mai Quế như vậy. Là bản tính cuối cùng mà anh có thể hiểu được, nhưng tất nhiên cũng có nhiều mặt tốt khác như xinh đẹp, thông minh. Vì thế có thể tha thứ mãi. Lâu đến như vậy.

Tôi chỉ thích anh sống ở đây lâu. Người đàn ông Thượng Hải của tôi. Sáng sớm mặc áo may ô, mùi nước cạo râu thơm thoang thoảng. Trước khi bước ra cửa cúi xuống hôn tôi. Tiếng cửa sắt khẽ va. Anh đi xuống lầu. Vì Thượng Hải sắp mở hội nghị APEC nên đâu đâu cũng thấy sửa đường. Buổi tối tắc đường, anh về muộn. Tôi xuống nhà đợi anh.

Chúng tôi chọn một số đồ dùng trong nhà bằng gỗ và nến thơm. Có lúc tìm đến quán bar Blue nhảy nhót.

Hôm đó uống cà phê trên khách sạn Grand Hyatt. Từ trên tầng cao nhìn xuống, xung quanh như một rừng cây bằng đá cao vút, rực rỡ ánh đèn. Cái hoa lệ và trống rỗng của thành phố quá rõ nét, khiến người ta ngạt thở. Anh nói, Thượng Hải đẹp đến vậy. Em ở lại đi, sống với anh.

Tôi hỏi, Những toà lầu kia như ảo giác. Nếu anh quay đi rồi ngoái lại, liệu có sợ chúng đột nhiên tan biến không?

Anh không đáp. Tôi thầm nghĩ. Tôi có nỗi khiếp sợ nhưng đã thành thói quen rồi.

Quả nhiên. Một tuần sau anh về nhà. Mai Quế đang khóc lóc ầm ĩ ở nhà anh. Hai gia đình vốn quen biết đã lâu. Bố mẹ anh đã yêu quý cô con dâu tương lai nên ra sức dỗ dành.

Anh kể, Anh rất mệt mỏi, Lam ạ. Có lúc ở nhà em, khi vừa tỉnh giấc, anh cứ ngỡ mình đã được sống lâu đến vậy.

Anh đã tỉnh rồi, Nhất Thần ạ. Nhưng cuộc đời vẫn còn dài lắm.

Sao chưa bao giờ em đề nghị anh ở lại hoặc làm điều gì đó cho em?

Có cần thiết không? Nếu anh muốn làm, chẳng cần bất cứ lý do gì.

Nói xong, tôi hơi ân hận. Cũng không nên quá huỵch toẹt. Giữ lại một ít đất lùi và hy vọng cũng tốt hơn. Người đàn ông này đối xử với tôi cũng không đến nỗi tệ. Tôi cũng không nên dùng từ ngữ ngăn cách quá. Chỉ vì những mâu thuẫn của anh khiến tôi hơi chán ngán. Anh mưa nắng thất thường như chính thành phố này. Chốc chốc lại chuyển mình.

Ban đêm nhìn sang cái gối trống bên cạnh. Trên đó vẫn vương mùi đàn ông, mùi tóc và da thịt. Nhớ lại cái dáng anh nằm ngủ, lông mi rợp bóng, ngon lành như trẻ thơ. Tôi chỉ cần một người đàn ông có thể tiện tay chạm tới bất kỳ lúc nào, có thể áp trán vào dưới cằm anh nằm ngủ, vuốt ve làn da nóng ấm và mềm mại như tơ...

Cuối tháng chín, một tạp chí ở Bắc Kinh mời tôi cùng tham gia. Tôi đáp, Cho tôi nửa tháng suy nghĩ. Trong nửa tháng đó, tôi không làm gì. Chỉ chờ đợi. Đợi điện thoại vang lên trong một khoảnh khắc nào đó. Đợi một người nói với tôi, Em hãy ở lại đi. Tôi sẽ từ chối ngay lời mời làm việc. Nhưng nếu không có ai gọi tới, tôi sẽ ra đi. Sự lựa chọn quá đơn giản.

Có lúc tôi nghĩ, Phải chăng anh cũng đang đợi một cú điện thoại. Nếu người con gái đó đề nghị, Anh ở lại đi, anh sẽ quay về. Nhưng nếu không nói, anh vẫn tiếp tục tiến thẳng về phía trước. Phải chăng cả hai chúng ta đều là những người lạnh lẽo?

Cuối cùng, tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Khi Thượng Hải mở hội nghị APEC, tôi đã tìm được một căn hộ nhỏ nhưng sạch sẽ, gần vòng ba hướng Bắc ở Bắc Kinh.

Bên ngoài cửa sổ không còn tiếng xe cộ chạy ầm ầm trên cầu cao tốc, trái lại, tĩnh mịch vô cùng. Vừa kéo rèm cửa sổ đã thấy ngay bầu trời xanh thăm thẳm trống trải. Những toà chung cư cao ngất như những nét rạch đơn điệu và cứng nhắc. Tôi ngậm ngùi thừa nhận mình đã xa hẳn Thượng Hải. Thành phố mà tôi từng gửi thân và yêu thương. Nhưng đối với tôi, rời xa nó cũng không quá khó khăn.

Khi một người chỉ cần không muốn nữa thì cái gì cũng có thể vứt lại được.

Đôi khi nửa đêm chợt tỉnh giấc trong thành phố phương Bắc xa lạ này, tôi nhớ tới anh. Nhớ tới người đàn ông đứng trong bóng tối của hành lang. Đóa hoa trắng trong tay anh. Phía sau lưng là ánh nắng chói lòa và ráng vàng suộm đặc quánh như dầu. Nhớ tới hai mươi ngày cùng chung sống bình dị của chúng ta. Chỉ duy nhất không nhớ rõ khuôn mặt người đàn ông đó.

Tôi đang nhớ tới anh hay nhớ tới một cuộc tình?

Hồi đầu có một thời gian làm việc rất bận rộn nhưng lòng rất rõ chẳng bao lâu sẽ quay trở lại quỹ đạo của mình. Cuối cùng tôi vẫn là một kẻ lười biếng, chỉ có thể làm những việc mà mình thích.

Buổi tối làm thêm giờ ở công ty cho kịp bản thảo, tới nửa đêm mới về nhà. Lúc ngồi trên xe buýt, điện thoại réo vang. Nhìn số điện thoại một lúc. Không bắt máy. Cứ mặc kệ cho nó kêu vang đơn điệu hết lần này tới lần khác. Ngừng. Rồi lại kêu. Cứ như vậy vài lần. Ngừng hẳn.

Lòng rất bình thản. Chỉ có bác lái xe lấy làm quái lạ cứ quay lại nhìn. Trên màn hình của chiếc Sony Z28 hiển thị số điện thoại quen thuộc. Cái số mà tôi đã từng chờ đợi. Nhưng giờ đây mọi thứ đã không còn quan trọng nữa. Thời gian đã trôi qua.

Về nhà tắm. Bên cạnh bồn tắm châm cây nến thơm mùi cỏ. Ngâm mình rất lâu. Lại nhìn điện thoại. Có một tin nhắn. Anh viết, Lam.

Chỉ có tên tôi.

Mở ti vi, đang phát chương trình pháo hoa chào mừng hội nghị APEC ở Thượng Hải. Pháo hoa bắn rực trời. Những cảnh tượng xúc động như vậy cũng sẽ chỉ thoáng chốc tan vào hư không.

Tôi biết thời khắc đó anh sẽ đứng bên cửa sổ nhớ tới một đứa con gái tên Lam đang lưu lạc tha phương. Quả thật ngoài những hồi ức đẹp đẽ ra, chúng tôi không hề để lại cho nhau thứ gì. Đối với một người đàn bà, dù cùng chung sống nhưng tiền nhà vẫn do mình tự chi trả. Đối với một người đàn ông, một người phụ nữ chưa từng rơi một giọt lệ nào vì anh.

Tình cảm thế gian cứ trống rỗng như thế.

Nhưng tôi tin rằng một khoảnh khắc nào đó chúng tôi đã từng yêu nhau thật lòng. Như một cảnh pháo hoa Thượng Hải.

Chỉ có điều cuộc trình diễn đã kết thúc.

Thuỷ tiên và sao Chổi.

Đại Lý.

Ở Đại Lý, anh chọn một đĩa CD nhạc trong một bộ phim của Bắc Dã Vũ cho cô. Cô cầm về nghe hết, thích nhất ca khúc thứ ba, "The Rain". Có một đoạn violon êm nhẹ khác thường. Trên bìa đĩa CD có hình nhạc sĩ. Áo đen, đầu húi cua, lông mày rậm, râu bạc tỉa khá gọn ghẽ. Nom rất nghiêm túc. Một người đàn ông khá điển trai.

Vào cái đêm sắp ra đi, cô lại chạy tới tiệm băng đĩa nọ. Ngồi trên cái ghế băng nhỏ, để cô gái trông hàng mở từng đĩa cho cô nghe thử. Chỉ cần những tiết tấu tuôn chảy là lòng đã thích, cứ cầm lấy đặt sang một bên. Cứ thế mua khoảng ba mươi đĩa CD. Phần lớn là nhạc điện tử. Cũng có các ca khúc khiêu vũ mang phong cách Ấn Độ và Tây Ban Nha. Có lẽ phải nghe được hơn nửa năm.

Quay về khách sạn, bắt đầu thu dọn hành lý. Sáng mai trước khi xuất phát, trước tiên phải tới bưu điện gửi số CD này về trước. Bao gồm cả tấm vải caro sọc vuông màu lam đỏ tươi tắn. Có cả lụa thun sợi tơ vẽ hoa mẫu đơn và con vẹt đuôi dài. Vải sợi đay thêu đầy những đám hoa. Tất cả đều gửi về.

Ở đây cô bắt đầu quen một số bạn. Vài người mở cửa tiệm, vài người viết kịch bản, làm phim tài liệu. Một chàng trai Bắc Kinh bán căn hộ của anh ta, mang theo người yêu cùng con mèo tới đây mở một cửa tiệm nhỏ bán giày thể thao. Rảnh rỗi lại chạy đi đá bóng. Lúc cô gặp anh, anh không cắt tóc, không cạo râu, quần áo dơ mặc đi mặc lại, người mập gấp đôi. Mặt mày giống như một tăng nhân đi phiêu dạt. Có thật con người thấy được thoả mãn trong cuộc sống giản dị không nhỉ? Cô không muốn hỏi. Và anh hẳn cũng không muốn trả lời.

Trong đại sảnh ở khách sạn nhỏ, thường có người chờ đợi tới gần sáng. Căn phòng gỗ rất rộng, sắp xếp lung tung. Con chó Đan Mạch ngoan ngoãn ngủ say trên thảm nhà. Cô gái Nhật Bản chỉ thích lặng lẽ ngồi bên lò sưởi xem thi đấu bóng đá trên ti vi. Khi tất cả các trận đấu kết thúc mới chịu xỏ dép đi về phòng.

Cô ngồi cạnh lò sưởi ngắm đám đàn ông lạ mặt chơi bi-a. Chơi đến mệt nhoài họ mới kêu đầu bếp làm cơm rang ăn. Có lúc họ chia cho cô một ít. Cô cầm lấy chiếc đĩa đi vào trong vườn, ngồi trên xích đu vừa đong đưa vừa ăn. Những ngày đó, Đại Lý thường có gió to. Sau khi thổi hết sạch đám mây, tuyết đọng lại trên núi nom càng rõ hơn. Sao rất đẹp. Cô nhìn thấy đám sao. Nghe thấy tiếng lào xào từ thân cây hoa quế cao to. Ngày tháng trôi qua chậm chạp vì đơn giản. Ngày nào cũng dài như thế.

Eric hỏi cô, Sau này em định đi đâu? Cô đáp. Không biết, có lẽ đi Tứ Xuyên, Rồi đi Tây Tạng. Còn anh? Anh trả lời, Anh muốn về Bắc Kinh, Sau đó đi Thượng Hải. Ở Trung Quốc, anh cứ luân phiên sống giữa hai thành phố đó. Anh lại hỏi, Trước đây em đã tới Tây Tạng chưa? Cô đáp, Chưa. Em đi Tây Tạng vì muốn đi một nơi. Chỉ muốn tới nơi đó. Tới xong sẽ về ngay.

Anh so vai, Em luôn có mục tiêu rõ ràng thế sao? Cô đáp, Vâng, Em là một người có mục tiêu rõ ràng. Tuy như vậy rất đơn điệu. Chẳng có chút hứng thú. Em luôn cần phải biết mình đang làm gì.

Cô.

Cô ngần ngừ từ ngoài cửa đi vào. Áo khoác màu đen, giày thể thao bám đầy tuyết, mặt giày ẩm ướt. Chiếc áo phông cổ tròn màu xám hơi lộ hình vòng ngực. Trên ngón tay là chiếc nhẫn cũ kỹ đã phai màu, mặt nhẫn gồ lên, cẩn hạt đá đã trầy xước. Tách xa đám người ồn ào và tiếng nhạc thịnh hành huyên náo. Tiếng vọng âm của chiếc micro cứ chọc thẳng vào màng nhĩ. Cô cởi tuột chiếc mũ len xanh, lộ ra mớ tóc ngắn rối bời.

Cô ngồi xuống trước mặt anh. Rất yên tĩnh. Phảng phất như biến thân, thành một loài thực vật đến từ một thế giới và không gian khác. Một loại dương xỉ đã bị mất tích trong rừng sâu nhiệt đới. Mảnh mai. Lá nhọn nhỏ xíu. Ý thức độc lập. Anh rót một tách trà mời cô. Tay xuyên qua mặt đám người xa lạ. Có lẽ cô sẽ thích nó. Anh nói. Cô đón tách trà ấm nóng. Họ nhìn nhau. Rồi không nói tiếp câu nào suốt buổi tối hôm đó.

Không để lại số điện thoại. Thậm chí không giã biệt. Cô đứng bên anh, hơi ngại ngần. Vâng. Em biết. Em biết anh ở đây. Nếu hai bên cùng nhận, có lẽ chỉ trong một tích tắc. Anh tự nguyện hoặc bị ép buộc đưa ra thân thế và ý nguyện của mình, đặt vào lòng bàn tay em. Em nắm tay lại, giữ nó thật chặt. Nắm chặt lấy sự xác nhận của anh đã trao cho em, đi qua những ồn ào thế gian và tất thảy những con người không quen biết. Anh đặt nó vào lòng bàn tay em.

Anh là người mà em chờ đợi đã lâu nhưng không thể chờ nổi. Tay cô vẫn nắm chặt lời xác nhận của anh, và đứng bên cạnh, không hành động. Anh vẫn thế. Có vẻ như quá mệt mỏi. Luôn có thói quen úp hai tay lên mặt, ra sức chà xát. Như thể anh là một chàng trai đã bước sang tuổi già. Anh dừng lại trong cái thế giới này mà không rõ nguyên do. Có thể bị thay thế bất kỳ lúc nào, vẫn đang mai phục. Mắt anh ngắm nhìn phía trái gương mặt cô chếch mười lăm độ. Đôi tay xọc vào túi quần vải đen. Bình minh đã ló. Hãy để chúng ta vươn mình, trôi dạt trên mặt biển. Ai lo cuộc đời người nấy. Vì tất cả những thứ xác nhận này đã xảy ra.

Cô khẽ tự cười mình. Quay người, bỏ vào thang máy.

Anh.

Anh đã từng kể, năm mười sáu tuổi, anh đem lòng yêu một người phụ nữ ba mươi mốt tuổi. Người ta đã lấy chồng có con, nhưng anh vẫn chết mê chết mệt. Không rõ tại sao lại cam tâm tình nguyện như thế, trao tặng cho cô ta cả thể xác lẫn tinh hồn, trở thành vật chất và hình thức mà cô ta cần. Mãi cho đến khi cô ta muốn rũ bỏ. Anh chui ra khỏi cái vỏ yếu ớt của mình, vươn rộng đôi cánh đẹp, trở thành một chàng trai trầm cảm.

Vì thế anh luôn thích các cô nhiều tuổi. Anh nói. Thậm chí sau đó anh còn định yêu một cô hơn anh hai mươi tuổi. Cô ta đã tắt kinh, nhưng được cái rất duyên dáng. Anh kể. Anh biến thành một chàng trai từng trải sớm, thông minh dị thường. Vì trí tuệ và tình dục của anh khác với những người bằng tuổi khác nên luôn cần một cô có năng lượng vượt xa hơn anh để dẫn đường, trực tiếp xuyên vượt giới hạn của thời gian. Cứ trưởng thành như vậy, anh trở thành một người đàn ông rất xuất sắc.

Năm ba mươi mốt tuổi, anh gặp cô. Cô biết lúc đó thể xác và linh hồn anh đã hoàn toàn thuộc về anh. Vì anh có thể chất và hình thái thuộc riêng anh. Mãi cho đến khi anh và cô chia tay nhau. Không ngừng già đi. Thời gian giữa họ là một khoảng cách của sao chổi tới mặt đất. Đúng cái khoảnh khắc cô nhìn thấy anh, cả hai đã cách xa nhau hàng trăm năm ánh sáng.

Thứ ánh sáng của anh mà cô nhìn thấy được là cuộc hành trình mà anh đã xuất phát từ lâu. Đậu lên trán cô, không co hơi ấm, chỉ có ký ức. Họ chưa từng kể cho nhau nghe về thời thơ ấu. Thời con trẻ và trưởng thành. Như thể chỉ là phút giây lướt qua nhau, roạt một tiếng. Cái bóng của cả hai lướt qua nhau. Âm thanh mảnh và khẽ, như bụi bặm thời gian đổ xuống.

Nhưng, ở đâu? Anh đã gặp em. Cô thấy anh nhỏm đứng dậy, tay cầm chiếc di động, đi ra ngoài cửa, gọi điện thoại. Bữa tiệc huyên náo. Cuộc hội tụ của những người lạ mừng năm mới. Rất nhiều người đang hát karaoke. Anh vận bộ đồ đen. Chàng trai gầy gò. Cái dáng nhô cao trĩu buồn khiến người ta muốn lại gần, vây xung quanh anh, rồi áp mặt lên bờ vai vuông bức.

Chương 9

Sự trầm lắng của anh đem tới khả năng vô hạn. Một chàng trai trầm cảm mang khả năng vô hạn. Giống như ánh mắt anh lặng lẽ quan sát cô. (Như thể cuộc gặp dưới đáy biển sâu ba nghìn mét của chúng ta âm thầm và lặng lẽ. Rong biển mềm như tơ, ánh nắng xiên rọi. Em phô trái tim mình trơ trụi, lướt qua người anh). Đúng giây khắc đó, cô không còn nhìn thấy được thứ ánh sáng của anh.

Nếu chúng ta gặp gỡ nhau dưới đáy biển sâu ba nghìn mét, anh làm sao có thể bày trái tim mình cho em xem. Em quan sát nó như một hình giải phẫu, như một ký ức cần phải đuổi theo. Rong biển mềm như tơ, ánh nắng xiên rọi. Anh phô bày trái tim mình trơ trụi, lướt qua người em. Nếu đúng như vậy, là cuộc gặp giữa chúng ta.

Anh đứng sau cô. Cô đứng trên thang máy đang từ từ đi xuống, nhìn thấy bóng mình trong gương. Cô mặc áo khoác ngoài, quàng khăn và đội mũ, đứng ngoài cửa đợi tắc xi. Một mùa Đông rất lạnh. Ban đêm, chiếc đài trên xe tắc xi thông báo đây là trận rét ghê gớm nhất suốt mười chín năm qua tại Bắc Kinh. Gió lớn rít lên, lạnh thấu xương. Cô ngồi trong xe, bình thản thông báo địa chỉ cần đến cho anh lái xe. Chiếc xe mà cô vừa lên biết rõ phải đưa cô đi đâu. Cô biết nhà ở đâu. Biển cả trong tim cô ở đâu. Như có thể ra vào bất kỳ lúc nào.

Trong gương, cô nhìn thấy nụ cười của mình. Trấn tĩnh như vậy. Một người đã bị dao chém vào tận xương tuỷ nhưng đi trong đám đông vẫn thường giữ được nụ cười như vậy. Bốn giờ sáng, cô về nhà, cầm tấm thẻ mở cửa, đặt vào nơi nhận thẻ. Tách. Em đi vào thế giới an toàn đây. Tạm biệt anh nhé. Em phơi bày ruột gan. Chỉ sợ anh chiếm mất em. Hoặc sợ anh đưa tay ra vuốt ve em. Em thấy thực sự khiếp sợ, không đủ an toàn. Vì thế em mới tĩnh lặng đến vậy. Và tự cười với mình.

Vì phút giây ngưng lặng này, nghe thấy tiếng tách một cái. Tinh tế rõ ràng. Em biết mình đã đi vào biên giới của sự huyền hoặc, đứng sau anh, cùng chia sẻ với anh những cảnh đẹp và sự im lặng của cái thế giới bao la mờ mịt này.

Eric.

Anh đến từ Paris. Cô đã đi qua thành phố của anh. Cô luôn thấy đàn ông châu Âu đẹp trai. Lông mi dài vàng rượm rợp bóng, cứ lấp lánh sáng dưới ánh nắng. Mắt xanh thăm thẳm. Không thể hiểu được họ đang nghĩ gì. Nhưng Eric chỉ là một chàng trai thuộc chòm sao Song Ngư, tính tình vui vẻ. Anh sống ở đây một tháng, làm một bộ phim trong cái khách sạn mini này. Cảnh phim là những thứ anh dùng điện thoại di động chụp được và sưu tầm lại, sau đó dựng phim, lồng nhạc và độc thoại.

Anh dùng máy tính hiệu Apple cho cô xem những đoạn phim ngắn này. Anh ở Hồng Kông, Tokyo, New York, Thượng Hải, Bắc Kinh... Di chuyển đủ các thành phố khác nhau. Trong cảnh có cả sân bay, đường phố, siêu thị, các toà cao ốc, cột điện, bầu trời, đám mây, các cô gái trẻ tóc dài ở các tiệm karaoke... Anh nói, Đây chỉ là một dạng ghi chép lại từ bờ bên này tới bờ bên kia. Bao gồm cả các cô gái đó. Di chuyển giữa lồng ngực của các cô gái khác nhau. Những quá trình khác nhau.

Anh dùng thứ tiếng Hoa rất rõ ràng, khó nhọc diễn đạt ý tứ của mình. Quá độ. Đúng vậy. Như một kiểu quá độ.

Cô đeo tai nghe. Khe khẽ nín thở trước màn hình màu xanh của anh. Âm nhạc được anh phối vào là nhịp trống rất đơn giản. Cô không nói cho anh biết lúc đó cô bị rung động bởi chính thứ độc thoại của anh

bằng tiếng Pháp. Những tràng dài phát âm mà cô hoàn toàn không hiểu. Những âm thanh trầm lắng cứ tuôn ra như bay. Đó là thứ ngôn ngữ mà cô thấy rất dịu dàng, thanh nhã. Giống như một giấc mơ lớn úp chụp lấy con người. Cô yêu thứ âm thanh này ngay trong khoảnh khắc. Mặc dầu hoàn toàn không hiểu.

Cũng giống như chúng ta phải lòng một người nào đó tuy không thể lý giải nổi. Chuyện này rất dễ dàng.

Cô thường gặp anh ở trên đường. Anh cưỡi trên chiếc xe đạp thuê phóng đi phóng lại. Có lúc cô ngồi trong tiệm ăn nhỏ, anh phóng xe qua, nhìn thấy cô, dừng ngay lại chào cô. Anh đi đôi giày vải đen. Lại tìm thấy vải sợi đay màu trắng, tự thiết kế kiểu, ra hiệu đặt may. Cô luôn thấy anh như một đứa trẻ rất nhỏ. Nhưng thật ra anh chỉ ít hơn cô bốn tuổi. Hồi nhỏ, anh là một ngôi sao. Vì thế anh rất xinh. Lúc đi lại hoặc chạy chơi, khẽ lắc lư cái eo, nhẹ nhàng như một chú hươu non.

Anh hỏi, Này, đang làm gì thế? Cô đáp, Em đói. Ăn thôi. Anh nói, Tôi vừa đánh cờ tướng với ông chủ khách sạn. Chuẩn bị đi tìm Anna.

Anna là cô gái sống trong khách sạn mà anh rất thích. Chừng hai mươi tuổi. Mắt một mí, hơi mập, vẽ tranh sơn dầu. Tai trái đeo một chiếc khuyên bạc rất dài. Anh tuyên bố với mọi người, Tôi rất thích Anna. Vì thế muốn biết cô ấy ở đâu?

Nếu tìm được, anh rất vui, cho cô ấy xem máy tính của anh. Đặt tay lên vai cô ấy, khẽ vuốt ve cô ấy. Cô đi tới đâu, mắt anh cũng dõi theo. Trông đôi mắt xanh lam đầy vẻ dịu dàng. Luôn muốn tìm cơ hội để hôn cô.

Cô nói, Anh đi đi. Anna vừa từ trên núi về.

Anh nói, Em phải vui vẻ đi chứ. Anh sắp phải đi Tây Tạng rồi còn gì. Bao nhiêu là thứ hay. Em còn phải yêu nữa chứ. Em biết không, khi yêu một người, chúng ta sẽ rất vui vẻ.

Cô mỉm cười. Vâng, tất nhiên là em biết.

Hẹn hò.

Cô mặc chiếc áo khoác màu đen đứng đợi anh bên cạnh cửa siêu thị. Đó là lần hẹn hò đầu tiên đơn độc của họ. Cây thông Noel lấp lánh vẫn chưa được dọn đi. Màu trời hoàng hôn sẫm lại rất nhanh. Trên cánh cửa kính hắt đầy ánh sáng đèn phố và màu đen tuýp. Vì trời lạnh nên trên cánh cửa kính đọng một lớp mù trắng mỏng. Anh tắc đường tới muộn mười phút. Vội vã đẩy cửa vào, trong khi cánh cửa đang chuyển động đã thấy cô đứng bên trong. Dáng vẻ bình thản.

Một loài dương xỉ lạ mất tích trong rừng nhiệt đới. Được vẽ lại trong đá hoá nham thạch, rồi phục hồi. Trên gương mặt cô có vết son hồng mờ mờ. Anh tiến lại sát gần cô. Cô ngẩng đầu lên như một đứa bé con. Ánh mắt ngây thơ và hoang vắng.

Chúng mình đi ăn cơm. Đi nào. Anh đưa em đi. Cô đi bên cạnh anh. Đây là ngày đầu tiên họ bên nhau. Xuyên qua đám người lạ, xuyên qua thời gian ngăn cách hai bên, xuyên qua biển cả. Sát gần bên nhau, mãi cho đến khi giữa người chỉ cách nhau chừng ba xăng-ti-mét. Lúc qua đường, tay cô khoác vào cánh tay anh, kéo anh chạy như bay. Họ cùng chạy qua đầu đường nhấp nháy đèn xanh đỏ.

Một mùa Đông giá lạnh nhất Bắc Kinh. Trong các tiệm ăn luôn ồn ào. Họ gọi cá nướng dâu tây, rau xanh và salad đu đủ. Cô uống một chút rượu nếp, ngượng ngùng tới mức mặt bừng đỏ. Anh nói, Em không thể tiếp rượu cùng anh được. Cô nói, Em luôn khát khao được hưởng lạc thú uống say. Nhưng chỉ thấy mặt đỏ lên. Như thể nó là điều cấm kỵ của em. Không giống như thuốc lá. Có thể trở thành người tri kỷ. Khoé

môi anh lộ nụ cười nhàn nhạt. Có lẽ do anh quá mệt. Hoặc quá dịu dàng. Hơi ấm của một người thanh niên trẻ đang dần bước sang tuổi già. Họ nói những gì, phần lớn cô không nhớ nữa. Tất cả đều đang biến động, chỉ có họ là tĩnh. Nhìn nhau. Nói hoặc không nói. Có chút mệt mỏi. Có chút dịu dàng. Nhưng tuyệt nhiên không chán ngán

Xem một bộ phim ngắn. Gặp em năm hai mươi tuổi. Anh sẽ yêu em. Nhưng mười năm sau, em chỉ có thể làm vợ anh. Có một số lời không cần nói ra cũng rõ. Chúng ta đều cần một người yêu, có thể yên tâm ngủ bên cạnh. Có thể trò chuyện hoặc yêu nhau.

Trong rạp chiếu tối om, tiếng cười dâng lên như sóng. Xem một bộ phim hài nhưng anh rất hiếm khi cười. Anh không kéo tay cô, cũng không hôn cô. Anh giấu kín cảm xúc trong lòng. Tĩnh lặng và kiềm chế. Thậm chí không dám nhìn thẳng vào cô quá lâu. Xem phim xong. Đã mười một giờ đêm. Cô muốn vào tiệm trà uống một cốc trà nóng pha mật ong và chanh. Lại muốn ăn thêm cháo trắng. Cô giống hệt một đứa con nít. Ngồi xuống trước mặt anh.

Anh kiên nhẫn hút hết một điếu thuốc, nói, Chúng mình đi dạo nhé. Anh từng bị thương ở hông, ngồi lâu lại đau. Lúc đó, cô thấy anh thật nhường nhịn cô. Giống như trong đám đông huyên náo, anh băng qua những gương mặt và cánh tay xa lạ, cố đưa cho cô một cốc trà nóng. Nói, Có lẽ loại này uống ngon hơn.

Lúc đó, họ vẫn chưa ở bên nhau.

Em nhớ tới nụ cười của anh. Phảng phất như anh vẫn đang ở bên cạnh. Tin nhắn cua anh gửi tới sau khi giã từ. Anh ngần ngừ chìa tay ra, nắm lấy tay cô trong xe tắc xi. Anh nói, Sao lạnh thế. Nhưng tay anh cũng không nóng lắm, chỉ hơi âm ấm. Lúc chạm phải da nhau, thậm chí cũng không thấy rung động.

Trong những đêm thức chong chong. Như thể túm chặt lấy cuộc thi thời gian từng phút từng giây. Họ ngồi trên tắc xi đi khắp nơi. Đổi nhiều quán bar. Chỉ vì muốn tìm lấy tìm lấy một góc tối yên tĩnh, có thể ngắm nhau cho tới tận trời sáng. Có nói chuyện hoặc không, tất cả đều không có gì đáng ngại. Chỉ cần trong bóng tối hoặc trong nghi ngờ, bật lửa, châm cho nhau điếu thuốc. Đó là việc có thể làm cho nhau.

Có một số người khi trao thể xác cho nhau phải là chuyện đã từng xảy ra dưới đáy biển sâu ba nghìn mét. Nó thuộc về ký ức. Nhưng không thuộc về tương lai. Lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng anh đã thấy mình từng lại gần và ôm anh. Thậm chí mỗi một chi tiết đều rõ như ban ngày. Ôm choàng lấy hông, úp mặt lên bờ vai vuông vức. Đã quá quen thuộc với làn da và mùi vị của anh. Đường nét cơ thể anh cùng độ ấm nóng của da thịt. Em đều biết cả. Đều nhớ cả. Thế nên chúng ta không ân ái. Bây giờ không cần. Sau này cũng vậy.

Chuyện chúng mình cứ vờn vã nhau đã xảy ra cách đây mấy trăm năm ánh sáng. Ngay buổi đều chuyến du hành của anh.

Biển cả.

Thành cổ hàng đêm đều có mưa. Ẩm ướt vô cùng. Một mùa mưa trĩu dài và ủ ê khôn xiết. Tất cả những người tới đây đều không trốn được. Chỉ hai tuần sau, trời mới trong trẻo hơn. Buổi tối ngủ trên chiếc giường đơn trong khách sạn nhỏ, đắp tấm mền trắng, cứ ngỡ đang Đông. Đây là khách sạn tư nhân, đã từng ở nhiều lần. Cây hoa quế trong vườn nở rộ. Chỉ còn hương hoa kim ngân vẫn còn vương trong nước mưa. Giẫm lên cái cầu thang gỗ chật hẹp, vang lên những tiếng răng rắc.

Đi ra khỏi cửa, rẽ một cái có thể nhìn ngay thấy nhà thờ Kitô trống trải, cùng với núi non tuyệt đẹp nhưng không lời.

Một loạt chi tiết cuộc sống đều quá quen thuộc. Cô biết mình đã tới đây vài lần. Dù cả lần này cũng

chỉ là qua đường. Bảy đồng một đôi dép nhựa màu xanh quân đội, thay cho đôi giày vải đã sũng nước. Hàng thịt nướng đêm khuya, cá và rau hẹ vừa cay vừa mặn. Từ sáng tới tối. Vì mưa không thể làm bất cứ việc gì. Mỗi ngày cô đều đến một tiệm quen thuộc, kêu một cốc trà, nhân tiện chọn phim truyền hình về xem. Mãi cho đến khi tìm được tất cả những bộ phim châu Âu u buồn. Xem hết đĩa này tới đĩa khác.

Bộ phim Pháp "Hôn lễ màu trắng". Marta mười bảy tuổi phải lòng một thầy giáo bốn mươi bảy tuổi. Cô có thể dễ dàng cởi quần áo trước đàn ông, phô bày thân hình tuyệt đẹp như cánh hoa xoè cánh rực rỡ. Nhưng cô nói với ông, Trong cuộc đời có quá nhiều ảo ảnh, chỉ vì em quá tỉnh táo nên không nhìn thấy bất kỳ tia hy vọng gì. Đôi mắt cô lấp lánh ánh cười châm chọc, ngó nhìn người đàn ông già dặn mà cô đem lòng yêu đắm đuối đang đứng trước mặt.

Cuối cùng cô gái trẻ với vẻ cô đơn dị thường đã phá tan gia đình người thầy vốn yếu đuối, khiến ông bị thuyên chuyển công tác. Cô viết một dòng chữ trên tường: Biển cả. Nơi đây có biển. Rồi cứa mạch máu tự sát.

Đóng vai cô gái nọ là một ngôi sao ca nhạc nổi tiếng của Pháp, sau này lấy Jonny Deep. Đó là một diễn viên mà cô có ấn tượng rất sâu sắc. Anh từng đóng vai thám tử trong một bộ phim giếtngười hàng loạt, trước khi chết còn nắm chặt hai đồng xu trong tay, đợi người ta đặt lên mắt mình. Đó là tiền trả cho người lái đò khi đi qua sông sinh tử. Cái kết đó, cô còn nhớ rõ.

Biển cả. Nơi đây có biển.

Lần thứ ba.

Cô biết anh là một người đàn ông nguy hiểm. Có lẽ anh là một người đàn ông sẽ mất tích hoặc có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Có thể chết bất kỳ lúc nào. Tính nết của cô có khuynh hướng nghiêng về típ người đàn ông không ổn định và nguy hiểm. Bởi vì chúng ta cứ đang kiếm tìm hoặc yêu phải một người giống bản thân mình. Bất kể là nam hay nữ.

Buổi đầu cuộc gặp gỡ tình cờ. Hỗn loạn trong đám người lạ. Quán karaoke náo nhiệt. Đám người tản mác. Mãi cho đến khi uống hết tất cả số bia có thể nhìn thấy trên bàn. Đốt sạch hết chỗ thuốc lá trên bàn có thể với tới được. Trong ánh đèn lấp loáng, cô nhìn thấy đôi mắt một mí của anh, lông mi rợp bóng. Dưới cằm trái có một vết lõm nhỏ. Nom rất hay. Hiếm có đàn ông nào vận đồ đen thanh thoát như anh. Nhưng bàn tay anh lại mềm mại và nữ tính khác thường. Thật khó có thể ngờ được chính đôi bàn tay đó lại ẩn giấu bạo lực, song song với cái thú nhàn tản của anh. Anh giống như một con thú trong lúc nghỉ ngơi.

Hai ngày sau, cô xọc tay vào trong áo anh. Trong bóng tối vuốt ve vết tích tàn phá vết xăm trên cánh tay anh. Cảm giác thô ráp. Từng gờ nhỏ nổi lên. Cô khẽ chạm vào từng thớ thịt hết lần này tới lần khác. Cánh tay anh. Do luyện tập lâu ngày, bắp tay rắn chắc. Sau khi bị đánh, không biết nó có mất cảm giác không. Cô đã từng hỏi nơi nào yếu nhất trên cơ thể anh. Anh đáp, chỗ dưới vòm họng và dưới dạ dày. Dưới vòm họng có động mạch. Nếu đấm vào đó, đủ khiến người ta tê dại mất mười mấy giây.

Anh kể với cô từng nghĩ tới cái chết. Lúc rất già, một mình chìm đắm dưới biển sâu. Nước biển xanh sẫm cô quạnh, dần bao trùm lấy. Vừa bám một sợi dây thừng tuột xuống vừa nhớ lại chuyện cũ, mãi cho đến khi ngạt thở mất hết ý thức. Cô nói, Rất giống một cảnh trong "The Big Blue". Anh nói chưa được xem bộ phim đó. Nhưng anh đã nghĩ về cảnh tượng đó rất nhiều lần. Tưởng tượng về cái chết của mình. Hoàn toàn bị cái trầm lắng nuốt chửng. Đó là một lý tưởng.

Anh tưởng tượng tới khi già cả sẽ mở một quán bar, ngày ngày ngắm nhìn rất nhiều kẻ lạ mặt tới đó uống rượu. Anh luôn cảm thấy mình có thể chết già. Những giả thiết của anh về cái chết cũng là một dạng chết già. Nhưng không phải tự sát. Mặc dù không hề lưu luyến tới sinh mệnh, nhưng anh vẫn duy trì được

thái độ ổn định và lành mạnh. Có lẽ do anh còn có một đứa con.

Có một ước nguyện cuối cùng rất giản dị, như vì rơi vào cảnh khốn cùng, nhất thiết phải tìm lấy một tương lai an ủi. Nhưng tính nết lại thuộc dạng động vật như hổ hoặc báo. Thô bạo. Luôn cô độc. Có khát vọng về máu tanh. Bất kể chỗ máu đó đến từ chính mình hay đến từ người khác. Cũng giống nhau cả. Có lẽ sẽ có lựa chọn giống nhau. Yêu và ra đi đều lặng lẽ. Sẽ chọn lấy một người bạn đời bình lặng và ổn định, đối với nhau dịu dàng, sống bên nhau lâu dài. Thế nên anh lấy vợ sinh con.

Anh kể một ngày nọ đột nhiên rất muốn lấy vợ. Nên vứt bỏ tất thảy các cuộc tình bốc lửa, lấy một cô gái mới chỉ quen trong ba tháng. Chỉ vì anh có thể chết bất kỳ lúc nào. Nhưng cuộc hôn nhân đó lại bền lâu và ổn định đến bất ngờ. Cô gái đó hiểu hết, chỉ nói, Anh mệt rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi. Nhưng cô ấy vẫn sinh con cho anh. Cô ấy yêu anh.

Tới lượt cô. Cô nói, Thực ra, chết trong tay của người khác cũng rất tốt. Cứ để anh ta giúp mình chết. Không đau khổ. Chết trong khoảnh khắc đó. Rất sạch gọn. Như một cái chết bất ngờ. Chẳng hạn như giờ đây anh có thể giết em. Bằng bất cứ cách nào. Khi em chết rồi, anh vẫn sống như thé. Cho đến khi chết già. Con người phải chết khi đang cảm thấy hạnh phúc, chứ không nên chết trong nỗi khiếp sợ và giày vò. Do vậy cần phải chết trong sức mạnh của tình yêu, không nên chết trong áp lực.

Họ bình thản trao đổi với nhau một số vấn đề, bao gồm cả cái chết. Nói về cái chết như thể đang thảo luận về một loại thực phẩm mà họ yêu thích nhất. Không giả tạo, không cường điệu. Cứ tự nhiên trầm lắng như thế. Điều này thuộc về sự xác nhận của họ.

Anh lặng lẽ lắng nghe cô nói. Rồi khẽ cười. Mái tóc của em. Giống như đám lông trên đầu con cừu vậy. Anh nói. Đưa tay ra vuốt khẽ mái tóc ngắn của cô, dịu dàng quay bờ vai cô lại, kéo vào sát anh. Quán bar Rock kiểu Anh vào lúc ba giờ sáng, người rất thưa thớt. Ánh đèn cô quanh trên khoảng sân khấu trống trải. Trên màn hình đánh một dòng tiếng Anh, Bây giờ xin các bạn gọi nốt đồ uống cuối cùng... Dàn nhạc đã về từ lâu. Đám khách nhảy nhót hoặc mua say đã tản mát cả. Quán bar chỉ còn vương lại dấu chân hỗn loạn và mùi hương của áo quần.

Thời gian cứ kéo dài ra. Anh không muốn chia tay cô. Cô giục, Chúng mình về thôi. Anh chỉ cười. Như thể không nghe rõ lời đề nghị của cô. Rồi cô cũng cười. Vì cả hai đều cần giả vờ ngộc nghệch. Đúng vậy. Cuộc thi của chúng ta vẫn đang tiếp tục. Anh sẽ yêu em. Và em cũng vậy.

Cô cầm gói thuốc lên, bên trong chỉ còn hai điếu cuối cùng. Cô chia cho anh, nói, Hút xong điếu này, chúng ta về nhé.

Chương 10

Đến nơi.

Cô xem quá nhiều phim. Có lúc xem tới phát mệt, ngủ thiếp đi trên ghế bành. Lúc tỉnh dậy đã là chiều. Mưa vẫn không ngớt. Ráng vàng rơi xuống. Cốc trà xanh năm tệ loãng toẹt, gần như đã biến thành nước trắng.

Cô đứng dậy ra cửa nhặt cây dù, chầm chậm đi men theo con đường khấp khểnh trong ngõ, tới một tiệm ăn nhỏ gọi một món cá nóng. Ngày nào cũng lạnh như vậy, nên phải ăn rất nhiều thứ. Bao gồm cả sôcôla, đậu phộng chiên, hút loại thuốc Hồng Tháp Sơn rất nặng. Tôi vẫn thấy đói. Phải đi một quãng nữa, ra tận đầu đường mua thịt xiên nướng. Cá tươi và khoai tây. Nướng vừa cay vừa mặn. Cô ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ bên cạnh bếp lò, vừa ăn vừa ngắm gió to. Gió ào ạt thổi vào con ngõ tĩnh mịch trong đêm khuya. Quả núi xa xa hắt bóng sẫm màu.

Cô có rất nhiều thời gian. Chẳng nghĩ chuyện gì khác. Trong quán cà phê chậm rãi viết kín một cuốn nhật ký dầy. Có lúc cũng chẳng viết gì. Cố gắng không quay về quá khứ. Trong suốt chuyến du lịch, cô hiếm khi tìm được bạn. Trừ phi đối phương cực kỳ lương thiện, khi tiếp xúc gần gũi không khiến cô hoảng sợ. Nhưng cô thường không rõ cần tìm kiếm thứ gì ở người khác. Vì thế cô rất hiếm có ý định thử xây dựng quan hệ tình cảm với người khác.

Chúng ta phải dừng lại tất thảy trò chơi tình ái. Chỉ cần tình cảm thật. Đó là lời của một cô bạn ở Thượng Hải đã nói với cô. Cô tới Thượng Hải chỉ vì cùng đám bạn gái uống cà phê, sưởi nắng. Quả nhiên họ có những tiến triển mới. Một cô bạn có móng tay sơn đỏ đang yêu một chàng trai kém năm tuổi. Anh ta vẫn là một học sinh nghèo, ăn cơm, uống cà phê, mua miếng bánh ga tô vẫn phải nhờ bán gái trả hộ. Nhưng anh ta thật lòng yêu cô ta, trong sáng và nồng nhiệt. Chẳng nghĩ ngợi gì. Thực sự chỉ cần hôm nay không phải lo tới tận cùng của ngày mai.

Cô nói, Không cần trò chơi. Không cần những thứ như đoán mò thần bí, vờn vã bất an, thay đổi thất thường. Quả thực nó sẽ đem lại cho bạn những tố chất bình tĩnh, lạnh lùng của một tay chơi trong quá trình luyện tập. Nhưng nó cũng khiến cho tim chúng ta dần trở nên cứng rắn và mất lòng tin. Bạn sẽ không thích chính mình như vậy nên nhất định phải vứt bỏ họ.

Bất kể đám đàn ông đẹp trai ra sao, thông minh như thế nào cũng phải rũ bỏ như gột đám bùn ra khỏi chân. Không phải do dự. Tìm kiếm một người đàn ông trong sáng và nhiệt thành. Để ánh sáng và hơi ấm của anh ta thấm vào trái tim rách nát của bạn.

Họ đang ngồi trong quán cà phê có điều hoà nóng sực lúc canh khuya. Lúc đi ra khỏi cửa, bên ngoài tuyết đang to. Con đường trơn nhãy. Những giọt nước mưa lạnh buốt rơi lên trán, người trở nên tỉnh táo hẳn. Chàng trai trẻ đã tới. Đi bộ cùng họ. Họ cùng chờ trong phòng khách sạn của cô. Chàng trai ngủ trên chiếc giường đơn trắng toát, đi đôi tất đen rách lỗ chỗ.

Anh ta rất yêu cô ấy. Cô ấy cũng rất yêu anh ta. Cô ngồi bên, thấy thật hay. Liền quyết định vứt bỏ hết thảy những người dừng lại trong tim mình. Không đặt thêm bất kỳ ai vào tim nữa. Cô nói với bạn gái. Mình cũng sẽ tử tế yêu một ai đó. Nhưng giờ đây không có ai trong tim mình. Chỉ có một mình. Một người có thể đi ra ngoài. Đi bao xa cũng được. Đi tới mức quên hẳn nhau. Như vậy càng hay.

Ở Thượng Hải, cô định nhuộm tóc. Nhuộm lại cái màu đen sẫm như hồi để tóc dài. Khiến chúng nom

giống màu đen pha sắc xanh lam ẩm ướt. Lại nhét lọ đánh móng tay màu đỏ tươi vào ba lô. Mua cùng màu với cô bạn. Chuyến bay gần hai tiếng đồng hồ, cô ngồi ngắm nghía mười đầu ngón tay đỏ thắm. Rất đẹp. Không đến nỗi dung tục như hằng tưởng. Vui biết bao, như một cô gái tình cảm tràn trề. Cô hy vọng mình là một cô gái đang khát khao. Mặc dù đó là một việc vô cùng khó khăn.

Thêm một lần nữa.

Ngày thứ hai, anh ở lại vì cô. Lẽ ra anh phải đi, nhưng đã ở lại. Anh nói, Muốn gặp em lần nữa.

Anh đợi trong đại sảnh khách sạn sang trọng, quay lưng lại. Cô đang đi trong dãy hành lang tầng hai, thoáng một cái đã nhìn thấy anh. Sao mà đông người đến vậy. Ở mỗi một nơi có người lạ huyên náo, chen chúc, chỉ cần là nơi gặp được em. Chỉ cần có em ở đó. Anh cũng đủ hiểu.

Cô nhìn thấy dáng anh trong chiếc áo khoác màu đen. Cái vóc người cô đơn vô hạn. Cứ quen thuộc như thế. Chắc chắn cô đã từng tiến lại gần anh từ phía sau, ôm choàng lấy hông anh, rồi lặng lẽ áp má trái lên tấm lưng rắn chắc của anh. Cô lại gần anh. Khẽ gọi. Thấy anh quay đầu lại. Một gương mặt đẹp trai, sạch sẽ. Anh chính là một người đàn ông mà cô mong muốn. Không phải là tưởng tượng. Không có gì khác. Cứ bình dị như vậy. Chuyện rung động chỉ thuộc riêng mình cô. Là chuyện xảy ra trong nội tâm.

Tối đó họ đã làm những gì nhỉ? Có điều lại đổi tới ba lần quán bar, chọn lựa mãi, cuối cùng tìm được một góc tối trong khách sạn. Lại gọi một cốc nước lạnh, một chai bia, rồi châm thuốc cho nhau. Lại ngồi đủ bốn, năm tiếng, cứ yên tĩnh ngồi như vậy. Có hơi mệt, nhưng không thấy chán. Dù không nói gì. Không làm gì.

Thế giới bị ngăn cách. Chúng ta ngụp sâu trong ba nghìn mét dưới đại dương. Đáy biển xanh tĩnh mịch chỉ thuộc riêng ta. Như thể hoan hỉ mãi ở đó, cho tới khi nhắm mắt.

Cô nói, Hôm nay không để anh tiễn em về nữa. Lát nữa chúng ta chia tay ngay ở cửa. Anh phản đối, Không được. Cô nói, Thế thì lát nữa em sẽ tìm cách trốn vậy. Anh nói, Em không làm nổi đâu. Có trốn ở đây, anh cũng bắt em quay về được. Có muốn chúng ta thử không? Được thôi. Em cứ thử đi. Nhưng em không trốn thoát đâu. Em có thể nghĩ đủ mọi cách. Nhưng rốt cục em phải chấp nhận thôi. Hãy tin anh.

Em đi vệ sinh một lát, nhân tiện quan sát địa hình. Anh có sợ em chặn ngay một xe tắc xi ngoài cửa bỏ chạy, không cần cả áo khoác lẫn túi xách không? Anh đáp, Tin chứ, nhưng anh cũng có thể như vậy đuổi theo em. Thế em đi đây. Được thôi, em cứ đi đi. Đôi mắt anh dõi theo cô.

Cô một mình đi trong đại sảnh khách sạn, ngắm nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn bên ngoài cửa kính. Đã hai giờ sáng. Họ cần phải nói lời giã biệt. Nhưng lần này. Phải đi thật rồi. Phải chia tay không thể trì hoãn được nữa. Cô quay lại quầy bar, thấy anh đã trả tiền xong. Thuốc lá trên bàn đã hết nhẵn. Hút hết thuốc cũng là lúc phải giã biệt.

Tinh mơ ngày thứ ba, cô tỉnh giấc. Tưởng tượng anh sắp bỏ đi. Đơn độc tới một tiệm ăn Nhật Bản quen thuộc tuy nhỏ nhắn, gọi một bát mì. Cô đeo một chiếc khuyên tai cũ bằng bạc gắn san hô đỏ. Miếng san hô đã cũ lắm, phía trên có lỗ thủng do bị côn trùng ngấm. Anh từng nói, Chúng ta đã già lắm rồi. Sao tới khi già cả như thế này mới gặp nhau? Cô ngồi trong cửa hàng trống trơn, ngắm những đốm nắng lấm tấm hắt từ song cửa vào, nhảy nhót trên những ngón tay trắng bạch của cô. Nhưng cô vẫn trẻ trung và đẹp như thế.

Em là một cô gái anh chưa từng gặp bao giờ. Như vậy cũng tốt. Sau này anh sẽ không gặp phải nữa. Dù có những phụ nữ khác cũng là ngoại lệ. Anh đáp, Ừ, anh rất hiểu. Anh biết đấy. Anh rất hiếm có cơ hội gặp những tình cảm rạch ròi như vậy. Anh có đau không? Nếu có, là anh đang yêu đấy. Anh đáp, Có.

Cô ngồi một mình trong góc vắng ở tiệm mì suốt cả chiều. Hút hết điếu này tới điếu khác, nước mắt cứ tuôn vô cớ, nóng bỏng, không chịu ngừng. Từ mắt, từ kẽ tay, từ khoé môi, nước mắt cứ ào ra, lặng lẽ và liên tục. Không hề có âm thanh. Cô rút chiếc máy ảnh. Chiếu thẳng vào đôi mắt sưng đẫm nước của mình, chụp một cái. Một gương mặt của cô gái có tình yêu thực sự suốt ba ngày đêm, để rồi giã biệt.

Cũ kỹ.

Cứ mưa dai dẳng. Lúc sắp đi bất ngờ có một ngày hửng sáng. Tuy ánh nắng yếu ớt nhưng ấm áp hẳn. Rọi lên trán khiến người ta thấy toàn thân thư thái dễ chịu, da thịt như toát ra làn hơi ẩm ướt tích luỹ bấy lâu. Thảng như mọi thứ khô ráo hẳn. Thứ ánh nắng cấm kỵ bấy lâu. Cô và Eric cùng tới Hỉ Châu.

Hỉ Châu là một thị trấn nhỏ tĩnh mịch, bên đường đầy ngô vàng trĩu hạt và vừng đen óng ánh. Nhà ở của dân tộc Bạch, trong phòng đều có tranh vẽ tường nhàn nhạt bị bụi xám phủ đầy và ám mùi hoang vắng quá lâu. Trong vườn hoa sau nhà, đám cây hoang rậm rì. Từng khóm cây lớn. Ngồi xuống nơi đó, nghe thấy được cả tiếng chim bay qua.

Cô tìm thấy một tiệm nho nhỏ bán đồ cổ. Chủ tiệm là một người đàn ông rất dễ chịu. Hàng hóa trong tiệm đều là những thứ cổ xưa khá có giá trị. Cô mất rất nhiều thời gian dừng lại nơi đây, chữa lại chiếc vòng phỉ thuý mang tới. Vết nứt không rõ nguyên nhân đã được bọc lại bởi một miếng bạc, bên trên khắc hoa văn tinh xảo. Cô lại chọn rất nhiều thứ. Hai chiếc xược tóc bằng vàng, chạm trổ những hoa văn cổ điển tinh tế. Đôi khuyên tai tròn bằng vàng có đính miếng ngọc xanh. Hai chiếc nhẫn bạc đính hổ vuốt. Một chiếc lắc ngọc màu xanh nhạt. Ngọc ấm áp hơn phỉ thuý. Phỉ thuý cứng và lạnh.

Một người phụ nữ đứng tuổi lại gần giới thiệu lắc bạc. Cô kiên nhẫn mỉm cười lắng nghe. Cuối cùng chỉ vào chiếc lắc trên cổ tay bà ta, nói, Tôi chỉ cần cái này. Bà ta cởi tuột ra, bán ngay. Những hoa văn hình mẫu đơn và phượng hoàng uốn éo. Đeo lên rất cổ xưa và đập vào mắt.

Anh hỏi, Em có vẻ thích những thứ cổ. Cô đáp, Trên những vật cổ có khí chất. Có linh hồn của con người. Phương Đông có một số sự vật rất khó giải thích. Eric ạ. Anh nói, Anh hiểu. Em có một trái tim cũ kỹ.

Cô nhớ tới lúc còn ở Bắc Kinh, thời gian rất dài, có lúc cô đi xe một mình tới chợ đồ cổ ở ngoại thành. Đi hết gian hàng này tới gian hàng khác, chậm rãi ngắm nghía. Nín thở vuốt ve những nét hoa văn chạm trổ cổ xưa tinh tế và phức tạp trên các vật dụng cổ, có hình những anh thư sinh và các tiểu thư, hoa mẫu đơn, hoa lan, chuồn chuồn, bươm bướm, con dơi và sư tử... Một chiếc ghế gỗ con con đời Minh Thanh cũng được chạm trổ tinh xảo từng nét, và rắc bột vàng. Điều này khiến người ta phải kinh ngạc vì kiên nhẫn và tay nghề điêu luyện. Cô sưu tầm sứ thanh hoa, ngọc thạch và những bản khắc gỗ. Cứ tìm chúng hết lượt này tới lượt khác.

Cô nói, Em thích mọi thứ cổ điển và cũ kỹ. Thích sưu tầm những thứ có ký ức. Thực ra em cũng không rõ mình đang tìm kiếm cái gì. Có lẽ là một dạng tĩnh lặng. Một kiểu trác việt hoặc trầm lắng. Cô ngước nhìn đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp đang đứng trước mặt. Cô nói tiếp, Có lẽ là muốn đoạt được sự nhận biết tĩnh lặng trong cuộc đời. Và không cần thiết người khác phải hiểu và lý giải.

Nhưng.

Nhưng tại sao mình lại muốn đi Tây Tạng? Cô tự hỏi. Đúng rồi, chỉ vì mình muốn được giải thoát. Cô tự nhủ.

Khi từ Côn Minh đáp chuyến bay đêm tới Thành Đô, đã hơn mười giờ đêm. Ở sân bay cô vừa chờ hành lý vừa gọi điện thoại tới Tiểu Quan Viên điện, dặn họ giữ hộ cô một phòng. Thời tiết cứ nóng nực

như vậy. Trên xe tắc xi, cô chất đầy túi hành lý to đùng, mệt mỏi khiến cổ họng đau rát. Có người từng nói, ngồi dưới hàng lang trong cái khách sạn nhỏ này ăn đào tươi và sưởi nắng có thể giết thời gian rất nhanh. Nhưng lúc đó cô chỉ thấy một chiếc bồn tắm đầy nước nóng đã là hạnh phúc vô cùng. Phòng ngay tầng một, cửa sổ không tài nào đóng được. Có người đánh mạt chược tới sáng, tiếng xào bài lách cách. Cô không biết làm thế nào để chợp mắt nổi. Chiếc vé máy bay tới La Tát vẫn nhét dưới gối.

Em đã từng nói, Em rất muốn tới một nơi rất xa. Đúng vậy. Tất có một ngày, em sẽ tới.

Trên chuyến bay từ Thành Đô tới La Tát, chàng trai phòng bên bước tới hỏi han. Lần đầu tiên đi Tây Tạng à? Cô gật đầu, thấy anh ta rất nhiệt tình nhưng cô không muốn nói nhiều. Cũng không muốn trò chuyện với bất kỳ người lạ nào. Im lặng hai tiếng đồng hồ có thể thấy rất tĩnh. Trên bầu trời xanh dị thường và từng đám mây trắng, có thể nhìn thấy ba đỉnh tuyết sơn xuyên qua những tầng mây, nhô hẳn lên. Trong cái tĩnh mịch vô cùng, vạn vật câm lặng. Từ trước tới giờ những tinh thần càng khác thường càng sâu sắc và kín đáo tới mới khó có thể chạm tới được. Chúng cứ lặng câm như thế vượt cao hơn cả dẫy núi trập trùng. Cô tựa đầu vào hoang cửa sổ, cứ lặng lẽ ngắm.

La Tát. Độ cao 3215 mét so với mực nước biển. Khi máy bay đáp xuống, cô cứ mải miết ngắm dãy núi rậm rì màu xanh dệt giăng giăng. Không có dấu thân cây đan kín. Bầu trời xanh sẫm. Không một bóng chim chao nghiêng.

Quên lãng.

Quên hết cũng tốt. Quên sạch. Lấy nó làm kỷ niệm của chúng ta về thời gian.

Vào cái đêm họ chia tay, cô nói với anh, Chúng ta thử thi xem tốc độ quên của ai nhanh hơn. Anh nói, Tốt thôi. Phải dứt khoát. Không cần phủ nhận giả thiết bất kỳ thời gian nào. Em biết đấy. Anh sẽ nhớ mãi thời khắc này. Ba giờ sáng. Đường phố lớn ở Bắc Kinh. Lúc anh sắp bỏ đi. Cứ lạnh như vậy. Gió lớn rền rĩ. Thời khắc giao thoa giữa 2004 và 2005. Một mùa Đông lạnh giá nhất Bắc Kinh suốt mười chín năm qua. Anh khoác chiếc măng tô, đi lại gần cô. Rút một điếu thuốc đưa cho cô, lại lấy ình, rồi bật lửa.

Những hàng cây hai bên đường trơ trụi, không còn sót lại một chiếc lá nhỏ. Những cành cây ngang dọc chia tách bầu trời xanh sẫm, không một bóng chim. Người rất thưa thớt. Họ đi nhanh như hồi nhỏ, nắm tay nhau chạy băng qua đầu đường có cột đèn xanh đỏ nhấp nháy không ngớt. Hết đầu đường này tới đầu đường khác. Gió đồng hành bên người, tạo cảm giác tốc độ. Gió đập vào mặt, buốt nhói, như thể một đoá hoa sắp nở.

Cuối cùng anh cũng giơ tay ra ôm cô. Cô để mặc bàn tay anh xọc vào trong lần áo khoác. Nơi đó ấm áp nhất. Cô nói. Anh cúi xuống nhìn cô cười mủm mỉm. Mái tóc ngắn đen nhánh. Mắt một mí, đuôi mắt như kéo dài mãi. Lông mày gọn gàng. Như một đứa trẻ mười sáu tuổi với tình đầu. Cứ đối xứng nhau như vậy, như hoa mọc nhầm chỗ, nhưng ngắm mãi không chán. Lòng thầm ngưỡng mộ. Y hệt nhau.

Nhất định đó là lúc chúng ta yêu nhau nhất. Anh biết.

Quần áo bẩn rồi, ngày mai phải mang đi tới tiệm giặt ủi. Tủ lạnh trống trơn rồi, phải đi siêu thị mua đồ ăn. Một chậu hoa sáng nào dậy cũng cần phải tưới. Lúc cô đơn biết cần phải ngắm những người lạ đang đi lại mải miết trên đường. Mọi thứ đều có thể tìm kiếm, vô cùng an toàn. Chỉ có lời giã biệt của chúng ta như ngày tận cùng của trái đất. Không có chút hy vọng nào. Vì nó đang manh nha mở đầu và xuất hiện với phương thức hoàn chỉnh nhất. Mọi vật đều quay về với ý nghĩa trống rỗng. Giống như quần áo sau khi giặt sạch lại bẩn. Như tủ lạnh sau khi đầy lại vơi. Như chậu hoa sau khi tưới lại thiếu nước. Như sau khi đi qua tất thảy mọi con đường vẫn phải quay về căn phòng đơn trống trải.

Chính trong thời khắc này. Cô đã hiểu. Tất cả những thứ ước hẹn đều không thể giữ lời. Nó vô dụng, và chẳng có chút giá trị. Bao gồm cả những tưởng tượng, an ủi và dựa dẫm. Đều không có tác dụng. Họ là hai người xa lạ. Thời gian ngưng lại và vón cục, nó không đủ sức chạy tiếp. Tình cảm của họ đã hoá đá sau ba ngày ba đêm. Cần phải vùi sâu xuống lòng đát, không nhìn thấy được ánh mặt trời. Là cái xác không tài nào xoá được những tàn tích. Không kịp thối rữa. Cũng không kịp tan biến. Chỉ như vậy mà thôi.

Đó là một cuộc chia tay thực sự. Sẽ không còn gặp lại.

Chia tay.

Sau khi chúng ta chia tay, em sẽ dần dần, dần dần, quên sạch gương mặt anh. Không thể nhớ nổi. Quên mất gương mặt ở bên cạnh mình. Một gương mặt đã từng ngắm lâu như thế trong bóng tối. Cứ ngỡ còn nhớ tới, không ngờ đã quên. Không ngừng tiêu mòn, rút lui, mãi cho đến khi hoá thành hư không.

Anh phải quay về cuộc sống của anh. Em phải đối mặt với sự trĩu nặng chân thành và không tài nào tiêu hoá nổi của em. Ngại gì chúng chỉ là những ký ức.

Cô chỉ nhớ tới những chi tiết rất nhỏ. Quán bar Rock kiểu Anh vào lúc ba giờ sáng, người rất thưa thớt. Ánh đèn cô quạnh trên khoảng sân khấu trống trải. Trên màn hình đánh một dòng tiếng Anh, Bây giờ xin các bạn gọi nốt đồ uống cuối cùng.. .Dàn nhạc đã về từ lâu. Đám khách nhảy nhót hoặc mua say đã tản mát cả. Quán bar chỉ còn vương lại dấu chân hỗn loạn và mùi hương của áo quần. Thời gian cứ bị trì hoãn. Cô đặt tay lên cổ anh. Tóc anh loà xoà trên bàn. VÌ đang cười hay vì điều gì khác? Họ thường trêu chọc nhau vui vẻ. Cô khẽ véo cái cổ anh, biên giới giao thoa giữa cổ và tóc. Đám da mềm mại như trẻ thơ. Có lúc cô còn bẹo cằm anh. Anh khẽ xoay cô lại, kéo sát về phía anh.

Hôm đó, cô tỉnh giấc trong phòng ngủ. Có lẽ đã sớm tinh mơ.Sau khi nằm mơ một giấc mộng dài, trong đầu vẫn nặng trĩu, không chút tỉnh táo. Người thợ vẫn chưa kịp đến làm thanh treo nên không thể mắc được rèm cửa sổ lên. Cũng gần một tuần rồi, cô cứ ngủ trong một căn phòng chỉ ngăn cách với cái thế giới bên ngoài này bằng một bức tường trong suốt. Ngủ thiếp đi trong ánh trăng. Tỉnh dậy trong ánh mặt trời rực rỡ. Nếu sáng sớm không có ánh sáng chói loà xuyên vào, cô sẽ dậy rất muộn.

Nhưng hôm đó, cô tỉnh dậy, thấy căn phòng vừa tối tăm vừa bừa bộn. Tường nhà với giấy dán tường đầy những vết mưa loang lổ, có ánh sáng yếu ớt nhảy nhót bên trên. Cô cứ ngỡ trời ướt át. Hơi nghi ngờ. Vì chỉ có mùa đông ở phương Nam mới ẩm ướt như vậy. Nhấc chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh giường, té ra mới khoảng năm giờ sáng.

Cô trở dậy nhưng không bật đèn. Rút ra một điếu thuốc, rồi quay đầu lại, nhìn thấy đường chân trời ngoài cửa sổ. Toà chung cư hai mươi mốt tầng đem lại một cảnh tượng phảng phất như trong mơ. Từng đám nhà cao ốc quây quần như rừng cây, lấp lánh ánh đèn. Chân trời dồn ứ những ráng mây trĩu nặng và nham nhở. Đỏ và tím trộn lẫn, lấp loé tí ánh sáng, xếp chồng và chất đống lên nhau từng lớp một.

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy bình minh sau khi dọn đến căn hộ mới. Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên cô nhớ tới gương mặt anh, rất rõ ràng.

Chương 11

Hoa trà.

Ba năm trước, cô từng chép một đoạn sau trong nhật ký: Trong khu vực Mục Thoát có hai ngọn núi cao nhất phía Đông dãy Himalaya là Jabava Nam Jalabailoi. Con sông Yaruchangpu xé ra một vực sâu hơn năm nghìn mét trong dãy núi. Vực Yaruchangpu sâu nhất, dài nhất và nguy hiểm nhất thế giới. Huyện lị duy nhất chưa có đường cao tốc ở Trung Quốc, được gọi là "Bông sen thần bí".

Cô tự nhủ, phải đi tẩy trần. Có một âm thanh cứ lôi cô đi. Nhưng trong hơn một nghìn ngày đã qua, cô đã làm mọi việc không chút liên quan. Lặp lại, lặp lại. Sự lặp lại vô tận. Chữa trị một cái răng có thể mất đứt một hai tháng. Học vũ điệu La Tinh mỗi tuần đi một lần. Nuôi một chậu dương xỉ mỗi ngày tưới hai lượt nước. Thuê một đĩa DVD hai ngày đổi một lần. Chạy bộ mỗi tối một lần. Cơ hội yêu một người đàn ông một tháng vài lần hoặc vài tháng một lần. Quá nhiều quá nhiều... Có quá nhiều sự việc với những chi tiết trùng lặp, không ngừng mất mát.

Đúng vậy. Tôi cảm thấy cuộc sống cứ bị kéo dài dằng dặc. Cảm thấy tốc độ máu lưu chảy trong tim cứ chậm dần. Chậm tới mức khiến người ta chóng mặt, váng vất tới khó thở. Cứ phải dằng dai ngoi lên. Nổi trên mặt biển. Không tiếc mọi giá.

Tối đó, cô ở nhà xuất bản sửa từng tấm ảnh. Có một tấm hình cao ốc ở Hồng Kông trong đêm mưa giăng giăng rực ánh đèn. Trên trời có đám mây nặng trĩu bị bão lớn thổi tung toé. Dưới tấm hình có một dòng chữ đen, viết rằng, Ước gì anh đủ ngây thơ và không ngại trả giá để yêu em. Một rừng hoa lê trắng tinh khiết quấn quýt với lá xanh. Làm nền cho nhau.

Cô kết thúc công việc lúc gần sáng, đi trên đường phố Bắc Kinh trống trơn, hít căng bầu không khí mát lạnh và tươi mới. Châm một điếu thuốc, băng qua cây cầu vượt không một bóng người. Rồi tự nhủ, Thôi, ngày mai phải xuất phát, đi tẩy trần thôi. Phải đưa mình ra khỏi đây.

Phải từ tốn tiến lại gần nó. Trước hết tới Côn Minh, Thành Đô, La Tát, rồi mới xuyên qua con đường quốc lộ dài dằng dặc và tuyến đường bộ, cứ tiến gần với nó.

Eric hỏi, Rốt cuộc đó là một nơi như thế nào?

Cô trả lời, tộc người Môn Ba đi ngược dòng, băm bổ những chuyến đường dài, vượt qua bao khó khăn, xuyên qua núi cao và rừng sâu, di chuyển và lấy đó để cư trú với tộc người lạc Ba. Nhưng nó vốn chỉ là một thôn nhỏ ngày đông tuyết phủ băng giá, mùa Xuân hoa nở đầy núi. Giấu mình sau khe núi chỗ rẽ ngoặt đường về. Đến được đó không dễ dàng. Đi ra khỏi nó cũng không dễ dàng.

Cô nói, Nó giống như một vết tích ảo giác không tồn tại. Cần có người tin nó, dốc hết toàn tâm toàn ý, đuổi theo và kiếm tìm. Cuộc đời một số người có những tưởng tượng chỉ thuộc riêng mình, cũng sống như vậy.

Anh nói, Em tới đó chỉ vì muốn viết văn? Vì muốn viết nó vào trong tiểu thuyết của em sao?

Cô đáp, Không. Em tới đó chỉ vì những tưởng tượng của em. Vì em là một người có thể toàn tâm toàn ý, đuổi theo và kiếm tìm. Cho nên em đang sáng tác. Viết nó vào trong tiểu thuyết của em. Viết một cuốn tiểu thuyết. Em đã biết.

Anh hỏi, Nơi đó có hoa sen không?

Cô đáp, trong tôn giáo, hoa sen còn có một hàm nghĩa khác. Đừng có cố tìm hiểu những thứ này, Eric ạ. Hãy nghĩ về Anna và cô gái Thượng Hải của anh.

Anh nói, hôm qua Anna đã rời Lệ Giang rồi.

Anh có buồn không?

Không hề. Anh chỉ nhớ tới những giây phút vui vẻ khi ở bên cô ấy.

Họ cùng tới Hải Đông tham quan một căn nhà lớn do một hoạ sĩ tự thiết kế. Bên ngoài tấm kính cửa sổ to đùng là biển cả, cành cây, từng đám hoa đỗ quyên. Cảnh đẹp kinh khủng. Trong vườn có dẫn đường nước vào chảy róc rách, trồng rất nhiều cây. Họ ăn trưa trong tiệm bên bờ biển. Canh cá, đậu mới hái trong vườn. Đột nhiên gió lớn ào ạt, sóng ầm ầm, từng đợt đập ùm ùm lên bờ.

Anh nói, Hồi nhỏ anh cũng lớn lên trên bãi biển. Hồi đó từng cụm mây luôn khiến anh háo hức. Chúng có đủ hình dáng và màu sắc.

Cô nói, Như vậy thật tuyệt. Vì đôi mắt anh có màu lam.

Anh hỏi, Sao trông em lúc nào cũng yên tĩnh như vậy? Cứ lặng lẽ như thể không có quan hệ gì với thế giới này.

Cô hỏi, Thật sao? Nhưng tại sao trong lòng em luôn có sóng vỗ bờ, âm thầm dâng lên. Người thuộc chòm sao Cự Giải có cuộc sống tĩnh tại, nhưng thực chất họ lại là những người lang bạt, bất an.

Anh nói, Anh thuộc chòm sao Song Ngư.

Cô nói, Ừ. Vì thế anh luôn mơ hồ, trong sáng. Anh rất dịu dàng. Tình cảm của anh dù có bốc hoả cũng không gây tổn thương. Cô đưa tay ra, vò nhẹ mái tóc vàng kim của anh. Cười.

Anh hỏi, Em không dám yêu người khác sao?

Cô đáp, Không phải. Em yêu vô cùng quyết đoán và nhanh chóng. Vì em biết rõ mình cần cái gì. Nhưng lúc chia tay cũng vậy. Vì em cũng biết mình cần cái gì.

Cô nói, Khi yêu, anh phải tin tưởng nó. Khi chia tay, anh phải tin vào chính mình.

Lúc chia tay, anh hái hai nụ hoa trà trong vườn sau bên bờ biển. Một nụ to màu hồng trắng, một nụ nhỏ màu hồng đào. Anh nói, Anh chọn đấy. Tặng em. Cô áp hai nụ hoa bụ bẫm vào lòng bàn tay, khe khẽ ngửi.

Sau này, cô cho chúng vào phong bì, gửi bưu điện về Bắc Kinh.

Tin tưởng.

Cứ thích đi bộ như vậy. Như thể đi bao lâu cũng không đủ. Là một mùa đông lạnh nhất Bắc Kinh suốt mười chín năm qua. Nhiệt độ buổi sáng dưới âm độ, lạnh táp vào mặt, mất hết cảm giác. Nhưng họ cứ lầm lũi đi trên con đường vắng vẻ vào lúc tinh mơ như vậy. Bầu trời cứ tối tăm và tĩnh mịch như thế, vài ánh đèn thưa thớt và cái lạnh cuồn cuộn. Cô là một phụ nữ mà phải sau ba mươi mốt năm, anh mới gặp được. Nhất định là anh đã không cẩn thận để đánh mất cô ở nơi nào đó, không tìm lại nổi. Thế nên cô trở thành một đứa trẻ cô nhi. Anh không thể mang cô về nhà được nữa. Anh chỉ có thể mất cô một lần nữa.

Họ bước đi rất nhanh như thời trẻ. Có lúc chạy gằn. Một đầu phố. Lại thêm một đầu phố. Ôm nhau. Ra sức chạy như con chim xoè cánh. Đột nhiên như quay trở lại mười năm trước. Như thể một đôi trai gái quấn quýt. Mãi đến khi già đi. Mãi cho đến chết. Những thời khắc đó, cuộc sống chân thực đó còn ở đâu?

Nếu chúng ta có thể gần gũi Bắc Kinh vào những sớm tinh mơ, chạy qua đầu đường tối om còn vương chút đèn đường, băng qua cơn gió lớn lạnh thấu xương, rồi bắt đầu bay lên. Giới hạn của chúng ta ở đâu? Liệu có đủ sức quay về bên biển cả? Khiến chúng ta chìm đắm trong ái ân dưới biển sâu tới chết đi. Khiến chúng ta trường tồn, mãi cho đến khi tan biến không chút dấu vết.

Em chỉ biết, thế giới này trong đúng thời khắc đó có phần khác nhau bởi sự tồn tại của anh. Có một chút khác biệt nho nhỏ, đủ để em cảm nhận được ý thức vỗ cánh bay lên. Không còn chìm đắm trong cuộc sống đơn điệu ngày lại ngày. Chìm đắm trong cái thành phố cô đơn này.

Ước gì chúng ta có thể nắm tay nhau cùng bay trên bầu trời thành phố, bay qua muôn ngàn đèn đóm sáng chói và đám người bừng bừng. Bay qua đám pháo hoa tưng bừng sau lưng, bay qua cái buốt giá gầm gào, xộc thẳng lên các tầng mây. Bay tới nơi chúng ta xuất phát. Rồi ôm siết lấy nhau. Chúng ta sẽ trở thành cặp bạn tình say nồng. Có thể trải qua vô số những gập ghềnh và sống đi chết lại. Nhưng kiểu đó chỉ dùng để gây tổn thương nhau hoặc giã từ nhau. Không thể dùng để sống cho nhau.

Không biết ở đâu, em đã từng gặp anh. Như thể anh chính là người mà em chờ đợi nhưngkhông thể đợi nổi. Thế nên mỗi một chúng ta lại lên một chuyến xe lướt qua nhau. Vì chờ đợi và nhẫn nại đầy ắp đau khổ. Chúng ta bắt đầu già đi. Mệt mỏi như thế, muốn tìm một chỗ để ngồi xuống. Muốn tìm sự an ủi. Muốn giành được mục tiêu mà không cần phân tích kỹ, chỉ cần thoả mãn một cách mù quáng. Xe có thể chạy nhanh hoặc chậm. Có thể xuyên qua con đường ngầm âm u hoặc đại dương tĩnh mịch. Đôi khi có thể dừng lại hoặc tiếp tục. Có thể giống như một bọc nước trong suốt to đùng, cuốn em đi.

Khi chúng ta gặp nhau, đã băng qua hơn mấy trăm năm ánh sáng. Gặp gỡ và yêu nhau dưới đáy đại dương tĩnh mịch sâu ba nghìn mét. Đây là một cuộc tình quá rõ ràng. Anh sẽ không còn có cơ hội chạm thêm vào một thứ tình cảm rành mạch như vậy nữa. Không còn gặp được những người quả quyết như vậy. Em không chút nghi ngờ. Em tin vào sự chân thành của anh, cũng như tin vào sự yếu mềm của em. Tin vào cái đẹp của anh, như thể tin vào tội lỗi của em. Tin vào quyết định của anh, như thể tin vào thời gian.

Sao Chổi.

Họ cùng rời khỏi Đại Lý. Ngồi tàu hoả tới Côn Minh, rồi từ Côn Minh đáp máy bay tới Bắc Kinh.

Trong đám người mệt mỏi và u ám ở nhà ga, Eric như một loài cây tràn căng nhựa sống, toả ra luồng khí mới khiến mọi người yêu thích. Chiếc quần bò lấm lem. Áo khoác thể thao màu đỏ da cam tươi tắn. Đôi giầy vải đen. Kéo lê chiếc va li hàng hiệu của anh. Chiếc va li đó cũng có màu vàng da cam với móc cài sáng choé, rất đẹp. Cô thấy mình như thể mang theo một bồn hoa, mang theo anh bên cạnh. Anh biết cách tận dụng bề ngoài và trí thông minh của mình. Đã thuyết phục được ông trưởng tàu đổi giúp họ một gian toa VIP.

Có thể xem đĩa phim. Trên tàu chọn bộ phim kinh dị có tên "Thuyền ma". Anh không thích xem loại phim này, nhưng không có phản ứng mạnh mẽ. Đeo tai nghe, ăn kẹo sôcôla. Anh thanh minh, Thích ăn sôcôla quá đi mất. Có thể cắn một miếng hết veo. Xem ti vi xong, anh cởi áo len, mặc áo lót trắng đi ngủ. Trong bóng tối, cô ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng. Mát mẻ và quyến rũ. Anh mơ màng hỏi, Tới La Tát, em thích nhất làm gì?

Cô đáp, Em sẽ đi xem tranh vẽ trên tường. Chúng đã tồn tại hơn một ngàn năm. Trong mơ, em đã nhìn thấy những tấm tranh cổ kính trong miếu mạo tối om. Phải bật đèn pin mới có thể ngắm rõ. Nhưng ánh

sáng lại khiến chúng bị hỏng rất nhanh. Chất liệu nhuộm nên màu xanh lá cây là tùng thạch, màu đỏ là hồ điệp, màu xanh lam là thanh kim thạch. Khuôn mặt Phật viền bột vàng. Cũ kỹ và lở lói tới mức khó nhận ra. Khí phách trang nghiêm. Tỉ mỉ vẽ hổ, hoa sen và Phật đà. Ánh đèn dầu tĩnh lặng, chập chờn. Trong không khí vương mùi bụi bặm. Tuyệt đẹp.

Cô lại hỏi, Anh đã nhìn thấy sao Chổi chưa?

Anh đáp, Chưa bao giờ.

Cô nói, Cứ sáu mươi năm, sao Chổi lại thực hiện một chuyến phiêu lãng đường dài, băng qua trái đất. Có lẽ một ngày nào đó, nó sẽ xuất hiện trên bầu trời đêm hướng đông thiên nam. Hành vi thần bí và khúc khuỷu. Chỉ vài tiếng sau đã tiến sát gần các chòm sao trên nóc vòm trời. Hai cái đuôi sao chổi mở rộng theo hai hướng ngược nhau, dài gần nghìn cây số, cứ vươn thẳng như đầy tháng. Nó bay qua các chòm sao Kim Ngưu, Tiên Nữ, Bạch Dương, Anh Tiên và Tiên Hậu... Lao vút về hướng tương lai. Khi nó xuất hiện trở lại, có lẽ chúng ta đã chết, Eric ạ.

Sẽ không nhìn thấy nó nữa. Nhưng chắc chắn nó sẽ lại xuất hiện, bất luận chúng ta đã chết hay chưa. Đó là việc chỉ có thời gian mới biết được.

Thế nên Eric ạ, em không phải là một du khách. Em chỉ là một người đang đi. Cứ đi mãi. Tới nơi đâu cũng có thể là nhà. Nơi đâu cũng không phải là nhà. Có lẽ mỗi một chúng ta đều chỉ là một ngôi sao băng qua trái đất. Một quỹ đạo cô độc khó có thể thay đổi. Hết vòng luân hồi này tới vòng luân hồi khác. Hết vòng này tới vòng khác...

Cô quay lại, thấy anh đã ngủ say.

Gặp lại.

Eric này, em muốn kể cho anh nghe.

Em chỉ luôn yêu một dạng đàn ông. Chàng trai mà em yêu và chia tay năm mười sáu tuổi cũng như vậy. Có ngoại hình và tính cách giống nhau. Cứ đơn nhất và rõ ràng như vậy. Dù cho em đã từng yêu nhiều chàng trai khác, nhưng luôn chỉ có hai nguyên nhân. Họ quá tích cực tấn công em. Hoặc bởi em thấy cô đơn. Nhưng cuối cùng vẫn luôn tan tành. Vâng. Cuối cùng em vẫn phát hiện thấy họ rốt cuộc không phải là chàng trai mà em yêu thương. Thứ tình cảm sai lầm và lợi dụng. Nhất định em phải thu hồi lại.

Em biết người đàn ông cần em sẽ ra sao. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Giống như một vết dao chém lên xương thịt, em biết vết đau đó sẽ xảy ra ở vị trí thứ mấy cách trái tim. Em sờ thấy rất rõ. Em như một người bị chém trọng thương. Mỗi ngày vươn người trở dậy lặng lẽ bước đi, không muốn để bất kỳ ai nhìn thấy. Đi trên đường phố huyên náo, chỉ có thể cảm nhận được nỗi đau của riêng mình, cô đơn xiết bao.

Chàng trai mà em từng yêu, chỉ cần phút thứ năm trong đám đông đã có thể nhận ra. Dù chàng thích vận bộ đồ đen. Chàng luôn trầm tĩnh. Chàng giống như một loài cây có hình dáng cổ quái, se sẽ toả ra mùi dịch độc. Ánh mắt chàng nhìn người khác luôn từ dưới lên, không thẳng thắn. Giống như trái tim chàng khó đoán, vì khiếp sợ tình cảm nên luôn cố gắng giấu giếm. Nhưng vẫn có thể nhận ra.

Em nhận ra ngay sự bạc nhược trong trái tim chàng. Chỉ là xem anh chơi theo cách nào. Cuộc đua này đã xảy ra ngay sau phút thứ năm chúng ta quen nhau. Chúng ta đua nhau chạy. Xem ai chinh phục được ai trước. Ai bỏ rơi ai trước. Ai quên ai trước.

Trò chơi nhạy cảm này chỉ có thể xảy ra giữa hai đối thủ cân bằng cân lực. Sẽ không có ai xen ngang. Sẽ không ai hay biết. Chúng ta có quy tắc và tham vọng quyền lực của riêng mình. Kết quả trò chơi đãđược

định đoạt, nằm trong tầm khống chế của anh và em. Không ai có thể chơi cùng chúng ta. Chúng ta chính là đối thủ của nhau. Dù có rơi vào chảo lửa cũng liều thân. Bởi đã được định sẵn là người yêu của nhau.

Cô nói, trong cuộc đời em, trước đây, từng yêu nhiều chàng trai và cũng từng được nhiều chàng trai yêu. Sau này, em tin mình vẫn tiếp tục yêu những chàng trai mới hoặc được những chàng trai mới đem lòng yêu thương. Em sống trong những dằng dai của tình yêu, từng đau thương những chưa hề thất vọng. Giống như đoá hoa xoè tung tới rách cánh, hiểu rõ là thất bại trong hướng đi nhưng vẫn muốn bừng nở. Là tự hiểu. Là không thể nào phòng chống. Cuộc đời đắm trong cơn mơ say như thế. Ý nguyện chân thành và cương quyết như thế.

Em biết nhất định mình sẽ yêu và bị yêu rất mãnh liệt và dữ dội. Như hoa đến kỳ, từ lúc hé nở tới úa tàn không chút ân hận. Cuộc đời em như một cỗ máy nghiền, không ngừng nạp mới và nhận đầy. Đó chính là ý nghĩa tận cùng của cơn trống rỗng.

Đó là tất cả những gì em có thể kể cho anh, Eric.

Anh cứ vui vẻ như thế nhé. Hẹn gặp lại.

Tranh vẽ trên tường.

Vào buổi trưa khi cô vừa tới La Tát, lấy ngay giấy bút viết lại bốn lời nhắn, dán trong bốn khách sạn nhỏ trên đường Bắc Kinh Đông ở La Tát, tìm kiếm bạn đồng hành. Chiếc di động vốn cô đơn khác thường bởi đã có thói quen không liên lạc với ai, đột nhiên hàng đêm nhận được đầy ắp tin nhắn. Gặp gỡ những người lạ. Hết chàng trai lạ này tới cô gái độc thân nọ. Không rõ tên tuổi và lai lịch.

Gặp mặt uống một tách cà phê, có lúc xách thêm đồ dùng làm bữa tối. Hút hết một điếu thuốc, rồi chia tay ai đi đường nấy.

Phần lớn thời gian cô dùng để sưởi nắng trong vườn hoa ở trung tâm quảng trườnghoặc trên ban công lộ thiên. Căn phòng trên tầng hai cũ kỹ, nghe nói trước đây là nơi hò hẹn bí mật của Thương Anh Gia Thố với người tình. Đó là vị Lạt Ma đa tình duy nhất biết viết thơ trong lịch sử. Vì phải lòng một cô gái nên bị tước bỏ chức vị thánh thần, cuối cùng không rõ tung tích, hài cốt cũng không tìm được.

Quán cà phê có một ban công ngoài trời khá rộng. Cô thường xuất hiện ở đó vào các buổi chiều từ hai giờ tới bốn giờ. Ngồi trên chiếc ghế gỗ ở nơi cố định, đối diện với cái bàn, quay mặt xuống đường phố huyên náo và đám đông cuồn cuộn bên dưới. Có thể nhắm mắt lại rất lâu tắm nắng, bất động. Cô uống nước lạnh hoặc kêu một bình rượu, đổ vào chiếc ly thuỷ tinh xù xì nhấm nháp.

Lúc hoàng hôn, con đường trầm lắng và trống trải. Những người dân bản xứ chuyển ngành hoặc bán hàng vỉa hè, cùng các du khách bắt đầu tản mát dần. Ngọn núi cao xa xa cứ thẫm dần khi ánh nắng vụt tắt, nom càng hiu hắt. Cô nhổm dậy ra về.

Có lúc nửa đêm vì mất ngủ, lại ngại đánh thức bạn cùng phòng, bấm đèn pin đọc sách trên giường. Cô đọc một cuốn truyện trinh thám rất dày hoặc cuốn Lịch sử văn minh châu Âu hoặc Phát triển khởi nguồn của Ấn Độ giáo. Cũng có khi là lịch sử thực vật hóa thạch cổ đại. Những thứ do cô đọc được vô dụng gần như xa xỉ. Dùng bút máy gạch lên trên để đánh dấu. Như thể biết cô sẵn sàng trả giá để tiêu bớt thời gian chậm rãi hơn.

Trên đường nhìn thấy vô số khách du lịch thành phố ngơ ngác, trang bị đầy thực phẩm, lái xe Jeep. Quả thực họ cùng đi với tôi hay chỉ nhằm đóng dấu ghi nhớ về cuộc sống tự do. Cô mê mẩn bảo tàng ở La Tát nhìn thấy một thanh niên nước ngoài tóc bạch kim ngồi xổm trên lối đi tối tăm, đọc một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh. Trong căn phòng kế bên bày đầy những tượng Phật cổ, sách chữ Tạng, dụng cụ âm nhạc,

binh pháp, đồ mỹ nghệ và đồ sứ.

Anh ta đi bao nhiêu đường đất xa xôi như vậy chỉ vì muốn có được một khoảnh khắc nội tâm sâu lắng, lướt qua một nền lịch sử và đám người xa lạ cùng thứ ánh sáng đã qua. Tia sáng trong trẻo và tĩnh mịch dị thường, đó chính là hướng của trái tim.

Còn cô, tới một nơi xa lạ thế này chỉ vì muốn lặng lẽ chùng xuống nơi nay và vẫn đang sống.

Trong khách sạn nhỏ trên cao nguyên, lúc nửa đêm nghe thấy tiếng chó sủa dữ dội. Tuyết rơi trên nóc lều, kêu lộp độp. Đầu lưỡi khô rát, thở rất khó khăn, trằn trọc không ngủ được. Gần sáng tỉnh dậy, tới ven hồ, nhìn thấy núi tuyết và nước hồ vẫn tĩnh lặng như thể không hề nhuốm chút bụi trần. Vẻ đẹp tự nhiên trong vắt tới tàn nhẫn, vì không chạm tới được nên có người đâm ra tôn sùng nó.

Nhất định có một số thứ mãi tồn tại vĩnh hằng. Nhưng tuyệt đối không phải là bất kỳ sinh linh nào đang lười biếng gửi gắm cuộc sống trên trái đất này, kể cả loài người. Cô mua một cuốn Tây Tạng Độ Vọng Kinh, đọc những đêm mất ngủ. Đó là một tập thơ tuyệt đẹp. Bên hồ Nạp Mộc Thác cách mặt biển 4718 mét, dãy núi giăng giăng, tuyết trắng xoá dưới mặt trời rực rỡ. Những người tới hồ ngắm cảnh cứ đến rồi đi, chết rồi sinh. Đời người vẫn ồn ã như thế, chẳng chút liên can tới nó.

Một chàng trai gửi tin nhắn qua điện thoại, có thể mời cô cùng tới thăm chùa Triết Phong không? Ngôn từ thành khẩn và lịch sự. Vây thì đi. Chàng trai trẻ trung, đẹp trai, răng trắng. Cô không biết tên, tuổi tác và thân thế của anh. Một người lạ. Họ im lặng ngồi trên một chuyến xe buýt ra ngoại ô. Ánh nắng rất gay gắt. Anh nói, Tôi cũng muốn đi hành hương tẩy trần, chúng ta có thể cùng đi. Anh lại đưa cho cô một cái kẹo sơn trà, tủm tỉm, Đây là tôi hối lộ cô đấy nhé. Dẫn đường cho tôi với. Nụ cười tươi trẻ của anh như ánh nắng. Thuần khiết và rực rỡ.

Bậc thềm đá vươn ãi. Đi rất lâu, thở hổn hển. Nhưng vẫn tới được đại điện trên cao. Trên bức tường bao quanh đại điện vẽ đầy những bức tranh cổ kính. Cô nhìnthấy bức tranh tường vẫn thường gặp trong những giấc mơ. Một bức tranh tường rất lớn và cổ xưa trong đại điện tối tăm. Phải bật đèn pin mới có thể ngắm rõ. Nhưng ánh sáng lại khiến chúng bị hỏng rất nhanh. Chất liệu nhuộm nên màu xanh lá cây là tùng thạch, màu đỏ là hồ điệp, màu xanh lá cây là thanh kim thạch. Khuôn mặt Phật viền bột vàng. Cũ kỹ và lở lói tới mức khó nhận ra. Khí phách trang nghiêm. Tỉ mỉ vẽ hổ, hoa sen và Phật đà. Ánh đèn dầu tĩnh lặng, chợp chờn. Trong không khí vương mùi bụi bặm. Tuyệt đẹp. Thậm chí ngay trên cửa gỗ cánh xếp cũng chạm trổ linh lan và sơn trà.

Cô đứng trong góc âm u, thuận theo hướng kim đồng hồ, ngắm từng tí một. Vô cùng tỉ mỉ. Như thể đang soi lại mọi ký ức từng xuất hiện trong cuộc đời cô. Rồi khe khẽ rớt nước mắt.

Chàng trai lặng lẽ đứng bên nhìn cô. Anh nói, Cô buồn lắm sao? Cô đáp, Không. Tôi rất vui.

Chương 12 (End)

Thuỷ Tiên.

Rất lâu, rất lâu sau, cô từng mơ về một người đàn ông. Mơ thấy anh nhờ người tới, kêu cô đi gặp anh. Cô đi theo người dẫn đường, hình như tới một thôn nọ, rất giống cái thôn nhỏ nằm sâu trong núi Giang Nam mà thời bé cô đã từng sống. Những lúc xuân về lại có gánh hát tới đình làng diễn. Nhưng mọi thứ nhìn thấy trong mơ chỉ là một cái sân khấu. Bên trên diễn những gì, không thể nhớ nổi. Chỉ nhìn thấy anh đứng xem lẫn trong đám người đang đứng dưới sân khấu xem hát.

Anh quay lưng về phía cô, mặc đồ đen. Cánh tay trái bị thương vẫn chưa khỏi. Tuy không nói ra nhưng khiến người ta có cảm giác như thể vết thương cũ rất đau đớn. Anh vẫn có dáng như cô hằng yêu thích. Trầm lắng, kín đáo. Tuyệt đối không bao giờ thổ lộ với cô gái anh yêu về những thứ anh nghĩ. Quay người lại nhìn thấy cô, anh cũng không nói gì, mặt như thể hơi cười, nhưng cũng rất lặng lẽ. Rồi lách qua đám đông, định bỏ đi.

Cô đi theo anh. Cô biết anh muốn cô đi theo, nhưng không nói ra. Cứ đi theo anh. Đi mãi tới một căn hộ xa lạ. Kết cấu của căn hộ này chỉ có một cửa, mọi lối đi trong đó đều thông nhau. Nhưng lại không nhìn thấy gì. Anh đi vào gian phòng bên trong, có rất nhiều người đang chờ đợi. Anh bắt đầu nói chuyện với họ, sắp xếp mọi việc. Như thể anh vẫn đang làm công tác cần lãnh đạo rất nhiều người làm việc.

Cô chờ anh ở gian phòng bên ngoài. Cứ đợi mãi. Có vài chàng trai trẻ làm việc cho anh bước vào, cứ trò chuyện với cô, như muốn an ủi và cố gắng tạo nên bầu không khí vui vẻ. Nhưng anh mãi vẫn không chịu ra, cũng không nói với cô câu nào.

Cô cố tình chờ ở đó. Lòng thầm nhủ, em sẽ đợi anh. Như một trò chơi. Cô nhắm sẵn anh. Em nhận ra ngay sự bạc nhược trong trái tim anh. Chỉ là xem anh chơi theo cách nào. Có nỗ lực, có tháo chạy, có cố chấp đều vô dụng. Cô không chủ động, không tiến lên, không thể hiện. Cô muốn so với anh, xem ai trầm mặc hơn. Ai thô bạo hơn ai. Sợ gì kết quả cuối cùng của cuộc thi, chỉ là quên lãng lẫn nhau mà thôi.

Nhưng rốt cuộc vẫn là một việc quá sức. Thời gian để quên một con người có lẽ cũng lâu như khi nhớ tới. Và cuối cùng, những thứ mà bạn nhìn thấy được, vẫn chỉ là sự tĩnh lặng của mình. Như thể chưa từng yêu. Mọi giới hạn đều quá mơ hồ. Ở bên trái. Cũng có thể bên phải. Thứ mà chúng ta yêu, vẫn chỉ là bản thân tình yêu. Có hay không con người đó đã không còn quan trọng.

Trưa mùa Đông, cô một mình đi chợ hoa tìm mua thuỷ tiên. Mặc chiếc áo khoác đen, quần bò bẩn. Đội chiếc mũ len xanh, đi đôi giầy thể thao, đi một con đường rất dài trong ánh nắng yếu ớt và gió lớn hun hút. Trong chợ hoa có hương thơm và hơi ẩm ướt. Cô xọc tay vào túi áo khoác, lặng lẽ ngắm cậu thanh niên muốn về nhà ăn Tết, ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ cắt thuỷ tiên trong một chiếc làn lớn. Im lặng mãi, ngồi xuống bên cạnh ngắm.

Cậu ta hỏi, Cô có thích chúng không? Cô gật đầu. Hỏi, Sao những chiếc lá này vàng thế? Cậu ta đáp, cho tắm nắng là ổn thôi. Cứ gặp ánh nắng, chúng tất xanh lại. Chà. Cô gật đầu. Chọn lấy bốn củ thuỷ tiên đã cắt sẵn. Xách thuỷ tiên ra khỏi chợ. Gió lớn lại ào ạt. Cô lấy khăn quàng che mặt, đợi xe bên đường. Trời tối rất nhanh. Mãi mới gọi được một chiếc tắc xi. Ngồi ở ghế sau, cô xoa lòng bàn tay lên gò má cứ đờ ra vì lạnh buốt. Củ thuỷ tiên nhô lên một chiếc lá bé xíu đã ngả vàng. Cô cúi xuống, khẽ hôn lên nó. Ngoài cửa kính xe đã bắt đầu có tiếng lộp độp nhè nhẹ. Là những hạt tuyết nhỏ. Sắp có một trận tuyết to dầy.

Nhẹ hoặc nặng.

Sau khi chia tay, không hề gọi điện cho nhau. Thỉnh thoảng có vài tin nhắn những mất hút rất nhanh chóng. Đó là kết cục mà cô có thể dự cảm và định sẵn. Chắc chắn sẽ là như vậy. Cô không bao giờ liên lạc với anh. Anh cũng không liên lạc với cô. Không phải dàn dựng. Chỉ thuận theo tự nhiên, đem hết những dấu ấn của nhau bị thời gian xoá mờ sạch sẽ. Những gì nhớ được đều chỉ vì muốn quên lãng. Họ là những người giống nhau. Y hệt nhau. Vì thế khi gặp ngay phút ban đầu, họ đã nhận được nhau và hiểu sự tồn tại giả tạo của sự nhận biết đó.

Sau khi chúng ta chia tay.

Chậm rãi, từ tốn, thu dọn tất cả những thứ hiện có. Lò sưởi trong nhà quá nóng, nhiệt độ trong phòng có thể lên tới ba mươi độ. Có lúc cô chỉ mặc một chiếc quần ngủ bằng vải sợi bông in những bông hoa li ti và một chiếc áo ngực màu đen cứ đi hết phòng này sang phòng khác. Mất mười lăm tệ trong một tiệm hớt tóc đầu phố, cắt sạch đám tóc vừa nhú dài. Cô bắt đầu mê để tóc ngắn, không muốn mất tâm trí vào phần trên. Gội xong đầu cô có thể khô ngay lập tức, cũng không cần phải chải tóc. Cảm thấy có thể vứt bỏ bất kỳ thứ gì vướng víu.

Mua một đôi giầy thể thao màu đỏ to đùng. Tóc ngắn tũn, đi giầy thể thao, nom cô như một thiếu niên gầy còm.

Thời gian đó, cô trở nên vô cùng trĩu nặng, như thể vùi mình xuống đáy biển sâu cả ba nghìn mét. Một màu xanh âm u trùm phủ. Chỉ có rong biển mềm mại như tơ lắc lư lay động. Thời gian bập bềnh như bụi trần. Cô biến thành một chú cá trầm cảm bơi đi bơi lại. Không phát ra tiếng nào. Chỉ bơi tới, lại bơi đi... Rồi chìm đắm.

Đột nhiên thấy cơ thể và trái tim mình cứ tĩnh lặng như thế. Như thể không có một chút âm thanh gì. Như mọi tiếng động đều im bặt. Có thể giành được tự do.

Cô tới nhà hát. Xem "Mẫu đan đình". Liên tục trong ba đêm. Giọng hát sao quyến luyến dằng dai nhau như thế. Khẽ thở dài từng tiếng. Sau khi Liễu Mộng Mai thề thốt ở Hải Cô Thạch, đã hỏi Đỗ Lệ Nương tại sao lại rơi lệ. Đỗ Lệ Nương dùng một giọng ca dài uyển chuyển, cảm tạ tình cảm sâu nặng, không ngờ nước mắt cứ tuôn rơi. Cô gái trẻ ngồi bên cũng bắt đầu lấy tay lau nước mắt. Xung quanh đều có tiếng sụt sịt.

Vâng. Chuyện như thế đã xảy ra trong một vở hát cổ từ rất lâu. Cách của tình yêu và đủ mọi dạng mục đích. Chỉ có nguyên nhân khởi đầu của tình yêu đều giống nhau: đến từ những ảo tưởng đeo đuổi sự quay về êm ả mà chúng ta hằng khát khao. Nó không phải là lương thực của chúng ta. Không phải là gốc rễ của chúng ta. Nó. Chỉ là. Chỉ là ảo tưởng. Vì vậy tất thảy mọi thứ vốn nhẹ nhàng đều trở nên rõ nặng. Nhưng có nặng mấy cũng không thể nặng hơn nỗi cô độc mà chúng ta cho rằng có thể bị trả giá và dựa vào. Trong bóng đêm, cô khẽ cười một mình.

Phút hạ màn đã tới. Trên sân khấu và trong khán phòng đột nhiên đèn đóm sáng trưng, đám người ầm ầm đứng dậy ra về. Cô nghe thấy tiếng cơ thể mình nhổm dậy. Soạt một cái. Quyết đoán, nhẹ nhàng, giống như đặt những củ thuỷ tiên nọ lên bàn. Từng bông hoa trắng tinh khiết nở tung. Cô đã hiểu trước khi chúng bị biến thành vàng úa và khô héo, phải lấy ngay kéo, soạt soạt cắt bỏ bông hoa từ đầu cành, rồi đặt chúng vào bát sứ đựng nước sạch, ngắm chúng chết dần.

Phải rất lâu sau, cô đột nhiên nhận được một tin nhắn của anh. Anh kể, Anh đang ở một huyện trên thảo nguyên cực kỳ lạnh lẽo. Vì công việc, anh đã ở đây năm ngày. Anh thấy mình rất già, rất mệt mỏi. Đột nhiên rất nhớ em. Rất muốn gọi điện cho em.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh. Những động tác anh thường có. Luôn có thói quen lấy hai tay ôm mặt, ra sức chậm rãi chà xát. Toàn thân mệt mỏi và trầm tĩnh. Như thể anh là một chàng trai già trước tuổi. Anh dừng lại ở thế giới này vì một nguyên nhân không rõ tại sao. Có thể trốn chạy bất kỳ lúc nào, như vẫn đang mai phục. Nhưng anh không gọi điện cho cô. Cô cũng không gọi điện cho anh. Cô chỉ nhẹ nhàng xoá đi tin nhắn đó. Delete. Như thể đó la sự lựa chọn cuốn cùng mà cuộc sống có thể đem lại. Không có bất kỳ phạm vi và năng lực nào có thể chọn được. Cũng giống như khi xảy ra tình yêu. Dù cho họ là người mà bên kia đã xác nhận.

Chia tay chẳng qua chỉ là một việc trong khoảnh khắc. Mỗi người đều bận đi những ngả đường khác nhau. Nhưng tôi là một người không bao giờ chuẩn bị. Không chuẩn bị tiến lên.Cũng không chuẩn bị lùi lại. Đúng vậy. Chúng ta bắt đầu dần già đi. Hãy để chúng ta quên nhau, không nói năng, đi tới trước mặt thời gian. Như vậy rất hay. Tôi đã thừa nhận và đã chấp nhận. Tôi chỉ là một cô gái cố chấp và trầm lặng dừng lại ở nơi cũ, khẽ nghe thấy tiếng lòng chào với anh, Tạm biệt, người yêu của em. Chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Tất cả mọi ký ức đều chìm dưới đáy biển sâu. Nước che đậy mọi hình dáng, mùi vị, âm thanh, nhiệt độ... Thời gian nuốt chửng chúng ta. Tình cảm của chúng ta cứ rơi rụng không rõ tại sao. Tốn công vô ích.

Đại dương. Nơi đây vẫn chỉ là đại dương.

Khoảnh khắc.

Tôi đề nghị, Hút hết điếu này, chúng mình về nhé! Lúc đó sàn nhảy đã trống trơn, như một rừng cây hoang vắng sau khi bầy chim vỗ cánh bay đi. Chúng ta tới thăm nhau, tìm không ra đường về. Hãy để màn đêm êm dịu phủ kín đôi mắt. Hãy để em trở thành đứa con gái bé bỏng của anh. Mang theo Mai Hoa Lộ và Đài Tiên mỏng mảnh. Muốn nhắm mắt lại, để ngủ ngon.

Tôi đề nghị. Hút hết điếu này, chúng mình về nhé! Trong bóng tối, ngón tay anh mải miết tìm kiếm chốn mềm mại của linh hồn. Muốn em dừng lại nơi đây, nhưng lại không biết ánh sáng đã tan rồi. Trái tim em giống như đoá hoa sen, cứ nở mãi, nở mãi, không biết cụp lại. Anh muốn đưa em đi đâu. Tình yêu của em.

Lúc này, xin chớ quên rằng, em chỉ là đứa con gái bé bỏng của anh. Khi yêu em, anh chỉ là người người cha đáng kính của em. Như thể phải dồn nỗi thất vọng của anh đổ vào một cái lọ hoàn toàn mới. Lúc đói khát, hái một quả trước khi rụng xuống.

Không cần chờ đợi tin gì. Chúng ta là những kẻ kết thúc của nhau.

Vì vậy em nói, Hút hết điếu này, chúng mình về nhé!

Anh yêu ơi. Anh là người em yêu.

Chỉ là một khoảnh khắc mà thôi./.

-- Hết --